DACĂ AR FI VĂZUT

AVENTURILE LUI KATE WISE - CARTEA A DOUA

BLAKE PIERCE

DACĂ AR FI VĂZUT

AVENTURILE LUI KATE WISE - CARTEA A DOUA

BLAKE PIERCE

DACĂ AR FI VĂZUT

AVENTURILE LUI KATE WISE - CARTEA A DOUA

BLAKE PIERCE

dacă ar fi văzut

(aventurile lui kate wise—volumul al doilea)

b l a k e   p i e r c e

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane polițiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărți (și numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane polițiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, AVERY BLACK, care cuprinde șase cărți; autoarea seriei de romane polițiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărți; autoarea seriei de romane polițiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); și autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, așa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și pentru a păstra legătura.

Copyright © 2018 de Blake Pierce. Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Actul Privind Drepturile de Autor din SUA din anul 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului. Această carte electronică este destinată a fi folosită doar în interes propriu. Această carte electronică nu poate fi re-vândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să dăruiți această carte unei alte persoane, vă rugăm să cumpărați o copie suplimentară pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai în interes propriu, vă rugăm să o returnați și să vă achiziționați o copie personală. Vă mulțumim că respectați munca grea a acestui autor. Aceasta este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, întreprinderile, organizațiile,

locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produse ale imaginației autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoanele reale, vii sau moarte, este în întregime o coincidență. Imagine jachetă Copyright Elena Belskaya, folosită cu o licență de la Shutterstock.com.

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

CUPRINS

PROLOG

În perioada adolescenței, Olivia nu crezuse niciodată că va veni o zi în care va fi bucuroasă să fie acasă. Asemenea majorității adolescenților, își petrecu anii de liceu visând să plece de acasă, să meargă la facultate și să-și înceapă o viață de una singură. Își urmase planul, plecând din Whip Springs, Virginia și mergând la Universitatea din Virginia. Acum era în primul ei an, care se îndrepta cu pași repezi către o vară plină de oportunități de lucru, urmând ca la sfârșitul verii să înceapă căutarea de apartamente. Oliviei îi plăcea să stea în campus, dar, având în vedere că urma să fie studentă în an terminal, se gândi că era timpul să locuiască în altă parte a orașului.

Momentan, avea să stea o lună întreagă cu părinții ei în Whip Springs. Și știa că adolescenta din ea nu o va ierta niciodată pentru ușurarea și iubirea pe care o simțea în timp ce intra pe aleea din fața casei părinților. Ei locuiau chiar pe lângă un drum secundar din Whip Springs - un orășel adormit din centrul Virginiei, cu o populație mai mică de cinci mii de oameni, care era înconjurat de pădure, plus o bucată de pădure care traversa cea mai mare parte din Whip Springs.

Începuse să se întunece când intră pe alee. Era sigură că mama ei va aprinde lumina de pe verandă pentru ea, dar ușa din față nu era luminată. Mama ei știa că urma să ajungă în această după-amiază; vorbiseră despre asta acum două zile la telefon și Olivia îi trimisese chiar și un mesaj în urmă cu trei ore pentru a-o anunța că e pe drum.

Desigur, mama ei nu zi răspunse, lucru ce nu-i prea stătea în fire. Dar Olivia se gândi că poate era prea ocupată cu amenajarea dormitorului ei din copilărie și că uitase să-i răspundă la mesaj.

În timp ce Olivia se apropia de casă, realiză că lumina de pe verandă nu era singura care nu era aprinsă, ci părea că toată casa era în beznă. Totuși, știa că părinții ei sunt acasă. Ambele mașini erau parcate pe alee, mașina mamei sale era parcată chiar în spatele camionului tatălui ei, lucru pe care îl făceau dintotdeauna.

„Dacă șmecherii ăștia încearcă să-mi facă vreo petrecere surpriză de bun venit acasă, o să încep să plâng”, se gândi Olivia, în timp ce parca lângă mașina mamei sale.

Deschise portbagajul și își scoase bagajele, doar două valize, dar una dintre ele părea să cântărească o tonă. Le scoase din portbagaj și se îndreptă cu ele spre verandă. Trecuse aproape un an de la ultima ei vizită; aproape că uitase cât de izolat era locul. Cei mai apropiați vecini erau la mai puțin de patru sute de metri, dar copacii care înconjurau proprietatea făceau să pară că și cum casa era complet izolată...mai ales în comparație cu spațiile aglomerate de cămin de la școală.

Se chinui să urce valizele pe treptele verandei și apoi se întinse să sune la ușă. Când sună, observă că ușa era parțial deschisă.

Deodată, lipsa de lumină din interior părea sinistră - ca un fel de alarmă.

- Mamă? Tată? strigă ea în timp ce deschise ușor ușa cu piciorul.

Ușa se deschise, relevând foaierul și micul hol pe care le știa atât de bine. Casa era într-adevăr întunecată, dar în timp ce pășea înăuntru, în ciuda fricii ei crescânde, se simți de îndată largul ei. Putea auzi televizorul de undeva din casă - sunetele și aplauzele familiare ale Roții Norocului, nelipsite în casa lor de când Olivia era mică.

Apropiindu-se de capătul holului și de sufragerie, văzu roata la televizor, televizor montat deasupra șemineului, cu un ecran foarte mare, lăsând impresia că Pat Sajak era chiar acolo, în sufragerie.

- Hei, spuse Olivia, uitându-se prin sufrageria întunecată. Mulțumesc foarte mult că m-ați ajutat cu bagajele. Să lăsați ușa crăpată a fost-

Încercase să facă o glumă, dar când cuvintele i se blocaseră în gât, nu era nimic amuzant.

Mama ei era pe canapea. Ar fi putut la fel de bine să doarmă dacă sângele nu ar fi fost prezent. Pieptul îi era plin de sânge și canapeaua îmbibată în

sânge. Era atât de mult, încât inițial mintea Oliviei nu putea să înțeleagă ce se întâmplă. Văzând această imagine cu sunetele de roată din Roata Norocului pe fundal o făceau să îi fie și mai greu să înțeleagă.

- Mamă...

Olivia se simți ca și cum inima i se opri. Se îndepărtă încet, în timp ce procesa realitatea imaginilor pe care tocmai ce le văzuse. Se simțea ca și cum o mică parte din mintea ei o luase razna și plutea undeva în spațiu.

În timp ce se îndepărta încet un alt cuvânt îi stătea pe vârful limbii - Tată.

Dar atunci îl văzu. Era chiar acolo, pe podea. Stătea întins chiar în fața mesei de cafea și era plin de sânge, la fel ca mama ei. Era întins cu fața în jos, nemișcat. Dar părea că se târa, de parcă ar fi încercat să scape. Pe măsură ce începea să înțeleagă ce se întâmplă, Olivia văzu ce păreau a fi cel puțin șase răni foarte adânci în spatele lui.

Înțelese brusc de ce mama ei nu zi răspunse la mesaj. Mama ei era moartă. Și tatăl ei.

Simți cum un țipăt i se ridică în gât, în timp ce încerca din răsputeri să își deblocheze picioarele. Știa că persoana care făcuse asta ar putea fi încă aici. Acest gând declanșă țipătul, dădu drumul lacrimilor și îi deblocă picioarele.

Olivia ieși brusc din casă din casă și fugi - și fugi - și nu încetă să alerge până când țipetele ei nu i se opriră, în cele din urmă, în gât.

CAPITOLUL UNU

Era amuzant cât de rapid se schimbase atitudinea lui Kate Wise. Pe parcursul anului de pensie, ar fi făcut orice îi stătea în putință pentru a evita grădinăritul. Cluburile de grădinărit, de tricotat, de bridge - chiar și cluburile de cărți - le evitase ca pe ciumă. Toate i se păreau a fi clișee tipice femeilor pensionate.

Dar câteva luni înapoi în șaua FBI-ului schimbase ceva la ea. Nu era atât de naivă încât să creadă că o reinventase. Nu, pur și simplu o revigorase. Avea din nou un țel, un motiv pentru a aștepta cu nerăbdare ziua de mâine.

Poate tocmai de aceea, i se părea în regulă că a recurs acum la grădinărit, pentru a se recreea. Nu era relaxant, așa cum crezuse că așa va fi. Dimpotrivă, o făcea să se simtă anxioasă; de ce să investești timp și energie în plantarea unui lucru dacă, de fapt, lucrezi împotriva vremii pentru te asigura că va rămâne în viață? Cu toate acestea, o făcea fericită - să plantezi ceva în pământ, iar mai apoi să îi vezi roadele.

Începuse cu flori - margarete și bougainvilleas pentru început - mai apoi a continuat cu sădirea unei mici grădini de legume în colțul din dreapta din spatele curții ei. Acolo acoperea acum cu pământ tulpina unei roșii, dându-și ușor seama că nu a avut niciun interes pentru grădinărit înainte de a deveni bunică.

Se întreba dacă are vreo legătură cu evoluția naturii ei protectoare. Prietenii și cărțile îi spuneau că era ceva diferit în a fi bunică - un lucru pe care o femeie nu îl experimentează din postura de mamă.

Fiica ei, Melissa, o asigurase că fusese o mamă bună. Era o asigurare de care Kate avea nevoie din când în când, având în vedere atenția pe care o acordase carierei. Recunoscuse că prioritizase cariera în detrimentul familiei o perioadă lungă de timp și se considera norocoasă că Melissa nu îi purtase niciodată pică pentru acest lucru - cu excepția unei perioade după ce tatăl ei murise.

„Ah, singurul dezavantaj al grădinăritului”, se gândi Kate în timp ce se ridica în picioare și își ștergea praful de pe mâini și genunchi. „Gândurile tind să rătăcească. Iar atunci când acest lucru se întâmplă, trecutul începe să se strecoare neinvitat.”

Plecă din grădină, traversând curtea casei ei din Richmond, Virginia, îndreptându-se spre veranda din spate. Se descălță la ușa din spatele casei de teneșii ei Keds murdari. De asemenea, își lăsă și mănușile lângă ei, nevrând să aducă mizerie în casă. Își petrecuse ultimele două zile făcând curățenie. Deseară urma să o dădăcească pe nepoata ei, Michelle, și, chiar dacă Melissa nu era obsedată de curățenie, Kate voia ca totul să strălucească de curățenie. Trecuseră aproape treizeci de ani de când se bucurase de compania unui bebeluș și nu voia să își asume niciun risc.

Aruncă o privire spre ceas și se încruntă. Musafirii trebuiau să ajungă în cincisprezece minute. Acesta era încă un dezavantaj al grădinăritului: timpul trecea fără să-ți dai seama.

Se reîmprospătă în baie, iar mai apoi merse în bucătărie pentru a face o cafea. În timp ce pregătea cafeaua, se auzi soneria. Răspunse într-o clipită, fericită ca întotdeauna să le vadă pe cele două femei cu care își petrecuse în ultimul an și jumătate cel puțin câteva ore de două ori pe săptămână.

Jane Patterson intră prima, cărând o farfurie cu produse de patiserie. Erau daneze făcute în casă și câștigaseră concursul Carytown Cooks doi ani la rând. Clarissa James intră în spatele ei cu un bol mare de fructe proaspăt feliate. Amândouă erau îmbrăcate în ținute drăguțe, potrivite fie pentru o gustare acasă la un prieten, fie pentru cumpărături - un lucru pe care amândouă îl făceau destul de des.

- Ai grădinărit din nou, nu-i așa? întrebă Clarissa în timp pe puneau mâncarea pe mobilei din bucătărie.

- Cum ți-ai dat seama?

Clarissa arătă spre părul lui Kate, chiar sub umeri, spre vârfuri. Kate își cuprinse părul și constată că îi scăpase puțin pământ, care ajunse cumva în

părul ei. Clarissa și Jane chicoteau, în timp ce Jane dădea folia de plastic jos de pe danezele ei.

- Râdeți cât vreți, spuse Kate. Nu o să mai faceți asta atunci când firele de roșii vor fi pline cu roade.

Era o dimineață de vineri, ceea ce însemna în mod automat că era una bună. Cele trei femei stăteau în jurul mobilei de bucătărie a lui Kate, așezate pe scaune de bar, își mâncau brunch-ul și beau cafea. Și deși compania, mâncarea și cafeaua erau excelente, era încă greu să treci cu vederea piesa lipsă.

Debbie Meade nu mai făcea parte din grup. După ce fiica ei a murit, una dintre cele trei victime ale unui criminal pe care Kate l-a prins în cele din urmă, Debbie și soțul ei, Jim, s-au mutat. Locuiau undeva în apropierea plajei din Carolina de Nord. Debbie mai trimitea din când în când poze cu coasta, doar pentru a le tachina. Locuiau acolo deja de două luni și păreau să fie fericiți - să treacă peste tragedie.

Conversația era, în mare parte, ușoară și plăcută. Jane povesti despre cum soțul ei voia să se pensioneze la anul și începuse deja să planifice scrierea unei cărți. Clarissa împărtăși vești despre cei doi copii ai ei, aflați pe la vârsta de douăzeci și cinci de ani și despre cum ambii fuseseră recent promovați.

- Apropo de copii, spuse Clarissa, Cum e Melissa? Îi priește maternitatea?

- Oh, da, spuse Kate. Este absolut nebună după fetița ei. Fetiță pe care o voi dădăci în această seară, de fapt.

- Pentru prima dată? întrebă Jane.

- Da. Este prima oară când Melissa și Terry pleacă undeva fără copil. Cu stat peste noapte și tot.

- Ți-ai intrat deja în rolul de Bunică? întrebă Clarissa.

- Nu știu, spuse Kate cu un zâmbet. Cred că o să aflăm deseară.

- Știi, spuse Jane, ai putea să te întorci în timp și să dădăcești așa cum obișnuiam să fac eu în liceu. Îmi aduceam prietenul cu mine și imediat ce copiii mergeau la culcare...

- Asta e destul de deranjant, spuse Kate.

- Crezi că Allen ar fi totuși în stare să facă asta? întrebă Clarissa.

- Nu știu, răspunse Kate încercând să și-l imagineze pe Allen cu un copil. Au început să se vadă mai serios încă de când Kate și noua ei parteneră, DeMarco, au rezolvat cazul cu criminalul în serie din Richmond - același caz care i-a răpit fiica lui Debbie Meade. Nu au vorbit serios despre viitor; nu au dormit încă împreună și rareori aveau contacte fizice. Cu toate acestea, se bucura de timpul petrecut cu el, dar gândul de a-l implica în viața ei de bunică o făcea să se simtă inconfortabil.

- Vă înțelegeți bine? întrebă Clarissa.

- Cred că da. Toată chestia asta cu întâlnirile mi se pare ciudată. Vedeți voi, sunt prea bătrână ca să mă văd cu cineva.

- La naiba, nu, zise Jane. Nu mă înțelege greșit...îmi iubesc soțul, copiii, și viața mea în general. Dar aș da orice să pot să mai ies la întâlniri măcar pentru puțin timp, știi? Îmi lipsește. Să cunosc oameni noi, să experimentăm lucruri noi..

- Da, cred că e destul de drăguț, recunoscu Kate. Lui Allen i se pare ciudată ideea de a ieși la întâlniri. Ne simțim bine împreună, dar...e cam ciudat când lucrurile încep să devină romantice.

- Bla, bla, spuse Clarissa. Dar îl consideri ca fiind iubitul tău?

- Chiar purtăm discuția asta? întrebă Kate, începând să simtă cu roșește ușor.

- Da, spuse Clarissa. Noi, femeile căsătorite, avem nevoie să trăim prin tine.

- Și asta se aplică și pentru pseudo locul tău de muncă, spuse Jane. Cum merge?

- Nu am mai primit niciun telefon de aproximativ două săptămâni, iar ultimul a fost referitor la o cercetare. Scuze, fetelor...nu e atât de palpitant pe cât v-ați aștepta.

- Deci ești din nou pensionară? întrebă Clarissa.

- În principiu. Este complicat.

Comentariul acela puse capăt interogatoriului, afundându-se din nou în subiecte locale - filme care urmează să apară, un festival de muzică din oraș, construcția autostrăzii și așa mai departe. Dar mintea lui Kate rămase blocată pe subiectul serviciului. Era încurajator să știe că biroul încă o considera o resursă prețioasă, dar spera să aibă un rol mai activ, mai ales după ce rezolvase ultimul caz. Dar până acum, vorbise cu Directorul Adjunct Duran o singură dată, referitor la evaluarea performanțelor lui DeMarco.

Știa cât de ciudat li se părea prietenelor ei că era încă un agent activ, în timp ce își intra și în rolul ei de bunică. La dracu, era ciudat chiar și pentru ea. Punând la socoteală și relația cu Allen ce se dezvolta încet, presupunea că viața ei era destul de interesantă pentru ele.

Sinceră să fie, se considera norocoasă. Urma să împlinească cincizeci și șase de ani la sfârșitul lunii și știa că multe femei de vârsta ei ar fi invidioase pe viața pe care o trăise. Își spunea mereu asta când simțea nevoia să fie mai activă la lucru. Și în unele zile, funcționa.

Și cum se nimeri, cu nepoata ei care urma să vină în vizită pentru prima oară de la naștere, astăzi era una din acele zile.

***

Un lucru care făcea dificilă echilibrarea noului ei rol de bunică cu dorința de a-și murdări din nou mâinile cu un alt caz era încercarea de a gândi ca o

bunică. În acea după-amiază, plecă de acasă și merse până la magazinele micuțe de vechituri din cartierul Carytown, Richmond. Se simțea ca și cum trebuia să îi ia un cadou lui Michelle pentru a sărbători faptul că urma să doarmă pentru prima oară în casa bunicii.

Îi era greu să nu se mai gândească la arme și la suspecți și să se concentreze pe animale de pluș și hăinuțe. Dar, pe măsură ce colinda mai multe magazine, devenea tot mai ușor. Descoperise că, de fapt, îi plăcea să facă cumpărături pentru nepoata ei, chiar dacă nu avea nici măcar două luni și nici măcar nu-i va pasă de cadoul pe care-l va primi. Îi era greu să nu cumpere toate lucrurile drăguțe pe care le găsise. La urma urmei, nu era responsabilitatea unei bunici să-și răsfețe nepoții?

În timp ce plătea pentru cumpărăturile ei din al treilea magazin, primi un mesaj. Îl citi de îndată. În ultimele săptămâni, de fiecare dată când o suna cineva sau primea un mesaj spera să fie Duran sau cineva din Birou. Se certă singură în gând când constantă dezamăgită că nu era nimeni de la Biroul, ci Allen. Odată ce trecu peste faptul că nimeni de la Birou nu o suna, își dădu seama că e fericită că îi scrise - de fapt, era întotdeauna fericită când îi scria.

- Allen, trebuie să mă ajuți, glumi ea în timp ce răspundea la telefon. Fac cumpărături pentru Michelle și îmi vine să-i cumpăr orice văd. E normal?

- Nu știu, spuse Allen. Niciunul dintre fiii mei nu și-a întemeiat încă o familie și m-a făcut încă bunic.

- Ascultă la mine. Începe să pui bani deoparte.

Allen chicoti, un sunet care începea să-i placă destul de mult lui Kate.

- Deci, azi e noaptea cea mare, nu?

- Este. Și știu că am crescut deja un copil și știu la ce să mă aștept, dar sunt puțin îngrozită.

- Ah, vei fi grozavă. Dacă tot vorbim de lucruri îngrozitoare...deseară ies în oraș să beau cu băieții mei. Și în ultimii aproximativ cinci ani nu am băut mai mult de două băuturi într-o seară în oraș.

- Distracție să ai.

- Mă întrebam dacă vrei să ieșim mâine la cină. Putem povesti cum am supraviețuit amândoi acestei seri.

- Mi-ar plăcea. Vrei să vii la mine pe la ora șapte?

- Sună bine. Să te distrezi deseară. Michelle doarme toată noaptea?

- Nu cred.

- Ouch, spuse Allen, închizând telefonul.

Kate își băgă telefonul în buzunar, în timp ce jongla cu pungile de cumpărături. Zâmbi în sinea ei. Stătea în soare în partea ei preferată de oraș, tocmai ce făcuse cumpărături pentru nepoata ei în vârstă de două luni, pe care o va dădăci în această seară. Având în vedere felul în care se desfășura ziua ei, chiar își dorea să o sune cineva de la Birou?

Mergea înapoi spre casă - o plimbare de trei blocuri din locul de unde preluase apelul lui Allen - când văzu o fetiță cu un tricou My Little Pony. Mergea ținând-o de mână pe mama ei, la doar câțiva metri în fața ei, mergând în direcția lor. Avea cinci sau șase ani, cu părul blond prins într-o coadă de cal pe care numai grija unei mame o putea realiza. Avea ochii albaștri și un nas ascuțit, care semăna mai degrabă cu nasul unui spiriduș. Și tocmai acea trăsătură îi trimise un junghi de disperare în inimă lui Kate.

Îi trecu prin minte o imagine, o fetiță care arăta aproape identic cu aceasta. Dar, în această imagine, fetița era murdară pe față și plângea. Luminile mașinilor de poliție străluceau în spatele ei.

Imaginea era atât de puternică încât Kate fu nevoită să se oprească pentru o clipă. Încetă să se mai uite la fată, nevrând să pară înfricoșătoare sau ciudată. Se agăță de imaginea din mintea ei și făcu tot posibilul să găsească

amintirea asociată cu ea. Imaginile îi veneau în minte treptat și se desfășurau încet, ca și cum ar citi dosarul cazului.

„O fetiță în vârstă de cinci ani, găsită la trei zile după ce a fost dată dispărută. Aflată într-o colibă de pescuit din Arkansas, împreună cu cadavrele părinților săi. Părinții au fost victimele cu numărul cinci și șase ale unui criminal în serie care a terorizat Arkansasul mai bine de patru luni...un criminal pe care Kate l-a prins, dar numai după ce a ajuns la victima cu numărul nouă.”

Kate era conștientă că dintr-o dată stătea nemișcată ca o statuie pe stradă, dar nu putea să se miște. Cazul acela o bântuise o perioadă de timp. Atât de multe înfundături, atât de multe piste false. Ea alerga în cerc, fiindu-i imposibil să afle cine era criminalul, în timp ce el continua să facă victime. Numai Dumnezeu știe ce planuri avusese cu acea fetiță.

„Dar ai salvat-o”, își spuse ea. „În cele din urmă, ai salvat-o.”

Kate începu să meargă din nou. Nu era prima oară când o imagine aleatorie din trecutul ei își făcea apariția în mintea ei și o făcea să piardă contactul cu realitatea. Uneori își făceau apariția întâmplător, apăreau din senin. Dar existau și momente când apăreau puternic și rapid, precum un flashback de stres post-traumatic.

Imaginea fetei din Arkansas se situa undeva între. Și Kate era recunoscătoare pentru asta. Acel caz aproape că a determinat-o pe Kate să se retragă în 2009. A fost zdruncinant, într-o asemenea măsură încât Kate și-a luat două săptămâni libere de la lucru. Și dintr-o dată, în timp ce mergea înapoi acasă cu cadouri în mână pentru nepoata ei, preț de o secundă, Kate se simți ca și cum se întoarse înapoi în timp.

Au trecut aproape zece ani de când a salvat-o pe acea fetiță. Kate se întreba unde era - se întreba dacă a reușit să treacă peste trauma trăită..

- Doamnă?

Kate clipi, tresărind puțin la auzul unei voci necunoscute venind din fața ei. Un adolescent stătea în fața ei. Părea îngrijorat, ca și cum nu era sigur dacă ar trebui să stea acolo sau să fugă.

- Sunteți bine? întrebă el. Păreți...nu știu. Bolnavă. De parcă sunteți pe punctul de a leșina sau ceva.

- Nu, zise Kate, clătinând din cap. Sunt bine. Mulțumesc.

Copilul dădu din cap și își văzu de drum. Kate începu să meargă din nou înainte, smulsă dintr-o gaură din trecut, care presupunea că nu se închise încă. Pe măsură ce se apropia de casă, începu să se întrebe cât de multe găuri din trecutul ei erau încă deschise.

Și dacă fantomele din trecutul ei vor continua să o bântuie până când și ea va deveni o fantomă.

CAPITOLUL DOI

Kate îți petrecu următoarea oră făcând ordine în casă, deși făcuse asta deja înainte de a pleca la cumpărături. O făcea să se simtă ciudat faptul că era așa de anxioasă cu privire la vizita lui Michelle. Melissa locuise în casa asta în timpul liceului, așa că atunci când venea în vizită (ceea ce, în opinia lui Kate, nu se întâmpla destul de des), Kate nu simțea nevoia ca totul să arate lună și bec. Deci, de ce era atât de preocupată de cum arăta casa pentru un copil de două luni?

„Poate este un fel de grijă pe care o au bunicile", se gândi ea în timp ce freca chiuveta din baie...o încăpere pe care știa bine că nepoata ei nici nu o va vedea, cu atât mai puțin să o folosească.

În timp ce clătea chiuveta, se auzi soneria. O cuprinse un entuziasm la care nu se așteptase. În momentul în care deschise ușa, zâmbea cu gura până la urechi. Melissa era de cealaltă parte a ușii, cărând-o pe Michelle în scaunul ei. Copilul dormea, cu picioarele învelite într-o păturică groasă.

- Bună, mamă, spuse Melissa în timp ce intră în casă. Se uită rapid în jur și-și dădu ochii peste cap. Câtă curățenie ai făcut azi?

- Invoc Amendamentul al cincilea, spuse Kate.

Melissa așeză cu grijă scaunul de mașină pe podea și îi desfăcu ușor centura lui Michelle. O ridică și i-o întinse ușor lui Kate. Trecuse aproape o săptămână de când Kate îi vizitase pe Melissa și pe Terry, dar când o luă pe Michelle în brațe, simți ca și cum trecuse mult mai mult timp.

- Ce planuri v-ați făcut pentru deseară? întrebă Kate.

- De fapt, nu prea ne-am făcut, spuse Melissa. Și tocmai asta e partea frumoasă. Vom ieși la cină și să bem ceva. Poate vom dansa puțin. Totodată, ne-am răzgândit în legătură cu dădăcitul ei peste noapte, pentru că ne-am dat seama că nu suntem destul de pregătiți pentru pasul ăsta. Avem extrem

de mare nevoie de un somn neîntrerupt, dar pur și simplu nu pot să stau departe de ea atât de mult timp.

- Oh, cred că pot să înțeleg asta, spuse Kate. Mergeți în oraș și distrați-vă.

Melissa ridică geanta cu scutece de pe umăr și o așeză lângă scaunul de mașină.

- Ai aici tot ce ai nevoie. O să vrea să mănânce din nou peste o oră și nu o să adoarmă ușor. Terry crede că e drăguță, dar eu cred că e diabolică. Dacă e balonată, în buzunarul din spate găsești picături pentru gaze și -

- Lissa…vom fi bine. Știi, am crescut deja un copil. Și se pare că m-am descurcat destul de bine.

Melissa zâmbi și o surprinse pe Kate cu un sărut rapid pe obraz.

- Mulțumesc, mamă. O să vin după ea în jurul orei unsprezece. E prea târziu?

- Nu, e perfect.

Melissa aruncă o ultimă privire copilului ei, o privire care-i înmuie inima lui Kate. Își amintea cum e să fii mamă și să te inunde acel sentiment de dragoste - o dragoste care se traduce printr-o dorință pură de a face orice pentru a te asigura că acel omuleț pe care l-ai creat va fi în siguranță.

- Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, spuse Melissa, deși încă se uita la Michelle și nu la Kate.

- Așa o să fac. Acum du-te. Distrează-te.

Melissa se întoarse în cele din urmă și ieși pe ușă. În timp ce o închidea, micuța Michelle se trezi în brațele lui Kate. Îi zâmbi adormită bunicii ei și căscă puțin.

- Deci, ce facem acum? întrebă Kate.

Întrebarea era direcționată jucăuș către Michelle, dar simți greutate acestei întrebări, încât începu să se întrebe dacă nu cumva își punea singură întrebări retorice. Fiica ei era un adult în toată firea acum, cu o fiică a ei. Și ea se apropia de vârsta de cincizeci și șase de ani, ținându-și prima nepoată în brațe. Deci...ce facem acum?

Se gândi la acea apăsare de a se întoarce la lucru pe orice funcție și, poate pentru prima oară, era mică.

Mai mică chiar decât fetița pe care o ținea în brațe.

***

Până la ora opt, Kate se întreba dacă Melissa și Terry reușiseră să creeze cel mai cuminte bebeluș din istoria lumii. Michelle nu plânse nici măcar o dată și nici nu era mofturoasă. Era suficient doar să o ții în brațe. După două ore în brațele lui Kate, Michelle adormi. Kate o așeză cu grijă în mijlocul patului ei matrimonial, stând apoi pentru o clipă în ușă pentru a-și privi nepoata cum doarme.

Nu era sigură cât timp stete acolo când, pe masa de bucătărie din spatele ei, îi vibră telefonul. Era nevoită să-și ia ochii de la Michelle, dar reuși să ajungă la telefon în doar câteva secunde. Faptul că telefonul îi vibră o singură dată însemna că primise mai degrabă un mesaj, și nu un apel, și nu era surprinsă să vadă că era de la Melissa.

Ce mai face? întrebă Melissa.

Fiindu-i imposibil să se abțină, Kate zâmbi și îi răspunse: I-am impus o limită de doar trei beri. A ieșit în oraș cu un tip pe motocicletă acum aproximativ o oră. I-am spus să se întoarcă până la 11.

Răspunsul nu întârzie să apară: Oh, nu ești deloc amuzantă.

Tachinarea reciprocă o făcu aproape la fel de fericită precum bebelușul care dormea în dormitorul ei. După ce tatăl ei a murit, Melissa a devenit retrasă - în special fată de Kate. Ea a dat vina pe munca lui Kate pentru moartea

tatălui ei și, chiar dacă mai târziu a înțeles că nu asta a fost problema, erau momente în care Kate încă simțea că Melissa îi purta pică pentru timpul petrecut la Birou după moartea tatălui ei. Totuși, un lucru destul de ciudat era că Melissa a arătase un anumit interes pentru o carieră în cadrul FBI-ul….în ciuda atitudinii mai puțin pozitive legată de evenimentele din ultimul an referitoare la pensionarea întreruptă a mamei sale.

Având încă zâmbetul pe buze, Kate își luă telefonul în dormitor și îi făcu rapid o poză lui Michelle. I-o trimise lui Melissa și apoi, după ce se gândi puțin, i-o trimise și lui Allen, doar că a lui era însoțită de mesajul: S-a terminat cu petrecerea!

Își dădu seama că își dorea ca el să fie acolo cu ea. Își dădu seama că își dorește destul de des acest lucru în ultima vreme. Nu era atât de naivă încât să creadă că îl iubește, dar se putea vedea îndrăgostindu-se de el dacă lucrurile continuau în felul acesta. Îi era dor de el când nu era prin preajmă și ori de câte ori o săruta, o făcea să se simtă cu vreo douăzeci de ani mai tânără.

Își dădu seama că zâmbea din nou atunci când Allen îi răspunse cu o poză. Era un selfie cu el și doi bărbați mai tineri, care arătau exact ca el - fiii lui, probabil.

În timp ce studia poza, telefonul începu să-i sune. Numele care apăru pe ecran o făcu să se entuziasmeze într-un mod necontrolabil.

Directorul Adjunct Vince Duran o suna. Acest lucru ar fi încântat-o în orice altă împrejurare, dar faptul că o suna după ora opt, într-o seară de vineri, îi ridica un semnal de alarmă - o alarmă al cărei sunet se bucura să-l audă.

Zăbovi un moment, privind-o încă pe micuța Michelle și apoi răspunse.

- Kate Wise la telefon, spuse ea, păstrându-și entuziasmul sub control.

- Wise, sunt Duran. Este un moment nepotrivit?

- Nu este tocmai cel mai bun, dar e în regulă, răspunse ea. E totul în regulă?

- Depinde. Te sun pentru a vedea dacă ești interesată să te ocupi de un caz.

- Este vorba despre un caz nerezolvat, așa cum am discutat?

- Nu. Ăsta...ei bine, seamănă cu unul pe care l-ai rezolvat destul de repede prin nouăzeci și șase. În prezent, avem patru cadavre în două locuri diferite din Whip Springs, Virginia. Se pare că crimele au fost comise la maxim două zile distanță. În momentul de față, Poliția Statală din Virginia se ocupă de caz, dar am vorbit deja cu ei. Dacă vrei să preiei cazul, este al tău. Dar va trebui să te apuci de îndată de treabă.

- Nu cred că pot, spuse ea. Am un angajament pe care trebuie să-l duc la bun sfârșit. Îi era ușor să spună asta în timp o privea Michelle. Dar aproape fiecare nerv din corpul ei se lupta împotriva instinctelor de bunică recent dobândite.

- Vrei totuși să auzi detaliile? Victimele sunt cupluri căsătorite, unul în jurul vârstei de cincizeci de ani, iar celălalt în jurul vârstei de șaizeci de ani. Cele mai recente au fost cele de cincizeci și ceva de ani. Fiica lor le-a descoperit cadavrele astăzi, când a venit acasă de la facultate. Crimele au avut loc la o distanță de patruzeci și opt de kilometri una de alta, una în Whip Springs și cealaltă chiar la ieșire din Roanoke.

- Cupluri? Există vreo legătură între ele, în afară de faptul că erau căsătoriți?

- Încă nu. Dar toate cele patru cadavre au fost măcelărite destul de rău. Ucigașul folosește un cuțit. Este lent și metodic. Din punctul meu de vedere, cred că în aproximativ două zile încă un cuplu va fi ucis.

- Da, sună ca un criminal în serie în devenire, spuse Kate.

Începu să se gândească la cazul din 1996 pe care Duran îl menționase. În cele din urmă, o femeie nebună, care a lucrat ca bonă, a luat viața a trei cupluri în doar două zile. S-a dovedit că a lucrat pentru toate cele trei cupluri pe parcursul unei perioade de zece ani. Kate a prins-o când era pe cale să ucidă cel de-al patrulea cuplu, iar mai apoi, potrivit mărturiei sale, pe ea însăși.

Chiar va refuza acest caz? După flashback-ul intens pe care-l avusese astăzi, chiar putea să refuze o altă oportunitate de a opri un criminal?

- Cât timp am la dispoziție să mă gândesc? întrebă ea.

- Îți voi da o oră. Dar nu mai mult. Am nevoie de cineva acum. Și mă gândeam că tu și DeMarco ați face o echipă grozavă în acest caz. O oră, Wise...chiar mai devreme dacă poți.

Înainte de a putea spune un OK sau un mulțumesc, Duran închise. De obicei era călduros și prietenos, dar când lucrurile nu-i ieșeau așa cum își dorea, putea fi foarte irascibil.

Merse spre pat și se așeză extrem de încet pe margine. O privi pe Michelle cum dormea, cum pieptul ei se ridica și cădea blând, lent și metodic. Își putea aminti atât de ușor vremea când Melissa era așa de mică și nu înțelegea cum trecuse timpul. Și de aici apăru problema: simțea că ratase o mare parte din viața ei de mamă și de soție din cauza slujbei pe care o avea, dar totuși, simțea o datorie puternică față de aceasta. Mai ales când știa că putea fi acolo, chiar acum, îndeplinindu-și datoria de a aduce un criminal în fața justiției.

Ce fel de persoană era dacă refuza oferta, lăsându-l pe Duran să aleagă un alt agent care s-ar putea să nu aibă aceleași abilități ca și ea?

Dar ce fel de bunică și mamă era dacă o suna pe Melissa, spunându-i să vină și să își ia fiica mai devreme, fiind nevoită să pună capăt ieșirii ei în oraș din cauză că FBI-ul o sunase din nou?

Kate o privi Michelle aproximativ cinci minute, întinzându-se lângă ea și punându-și mâna pe pieptul copilului doar pentru a simți cum respiră. Și văzând această mică suflare de viață, o viață care încă nu știe de răutățile care există în lume, îi ușură decizia lui Kate.

Încruntându-se pentru prima dată în acea zi, Kate ridică telefonul și o sună pe Melissa.

***

Odată, când Melissa avea șaisprezece ani, strecurase noaptea târziu un băiat în camera ei după ce Kate și Michael adormiseră. Kate se trezise brusc din cauza unui zgomot (aflase mai târziu că probabil era genunchiul cuiva care lovea peretele din dormitorul lui Melissa) și merse să vadă ce se întâmplă. Când deschise ușa de la camera fiicei ei, descoperise că fiica ei era fără sutien pe ea în pat cu un băiat, pe care-l împinse afară din pat și țipă la el să plece.

Furia din ochii lui Melissa din acea noapte era eclipsată de ceea ce Kate văzu în privirea fiicei sale în timp ce o așeza pe Michelle în scaunul de mașină la ora 21:30 - la o oră după ce Duran o sunase în legătură cu cazul din Roanoke.

- Chestia asta e aiurea, mamă, spuse ea.

- Lissa, îmi pare rău. Dar ce naiba ar fi trebuit să fac?

- Ei bine, din ce am înțeles, oamenii sunt pensionari odată ce s-au pensionat. Poate că ar trebui să încerci asta!

- Nu e chiar atât de ușor, argumentă Kate.

- Oh, știu, mamă, spuse Melissa. Niciodată nu a fost ușor atunci când a fost vorba de tine.

- Nu-i corect...

- Și să nu crezi că sunt nervoasă doar pentru că mi-ai distrus singura noapte în care puteam să mă relaxez puțin. Nu-mi pasă de asta. Nu sunt atât de egoistă. Spre deosebire de alți oameni. Sunt nervoasă din cauza slujbei tale - cu care trebuia s-o termini acum mai bine de un an, dacă ții minte - care continuă să fie mai importantă decât familia ta. După tot ce s-a întâmplat… după ce tata…

- Lissa, hai să nu facem asta.

Melissa ridică scaunul de mașină cu o blândețe care nu era prezentă în vocea sau în poziția încordată a corpului ei.

- De acord, răbufni Melissa. Hai să nu.

Și ieși așa pe ușă, trântind-o în urma ei.

Kate întinse mâna să apuce mânerul, dar se opri. Ce avea de gând să facă? Urma să continue această ceartă afară, în curte? În plus, o cunoștea bine pe Melissa. După câteva zile, se va calma și va asculta și varianta lui Kate. S-ar putea chiar să accepte scuzele mamei sale.

Kate se simțea ca o trădătoare în timp ce își ridica telefonul mobil. După ce-l sună pe Duran, acesta îi spuse că era oricum sigur că va prelua cazul. Ca atare, cineva din Poliția Statală din Virginia urma să se întâlnească cu ea și cu DeMarco la 4:30 dimineața, în Whip Springs. În ceea ce o privea pe DeMarco, plecase din DC în urmă cu jumătate de oră, cu o mașină a agenției. Urma să ajungă la Kate undeva în mijlocul nopții. Kate își dădu seama că ar fi putut cu ușurință să o țină pe Michelle până la ora inițial stabilită, și anume ora unsprezece, și să evite confruntarea cu Melissa. Dar nu putea să se gândească la acel aspect acum.

Rapiditate cu care se desfășurau lucrurile o luase pe Kate prin surprindere. Chiar dacă ultimul caz pe care l-a preluat apăruse de nicăieri, cel puțin avea o structură stabilă. Dar trecuse destul de mult timp de când i se atribuise ultima oară un caz la o astfel de oră. Era intimidant, dar în același timp, era foarte încântată - atât de încântată încât putea lase de-o parte furia Melisei.

Totuși, în timp ce își punea lucrurile într-o geantă și o aștepta pe DeMarco, un gând deranjat îi trecu prin minte. „Și exact chestia asta - abilitatea ta de a da totul la o parte de dragul serviciului - asta a provocat, în primul rând, atât de multe probleme între voi două.”

Dar și acest gând fu dat la o parte cu ușurință.

CAPITOLUL TREI

Unul dintre numeroasele lucruri pe care Kate le aflase despre DeMarco pe parcursul ultimului lor caz consta în faptul că era punctuală. O trăsătură de care își aduse aminte atunci când auzi o bătaie în ușă la ora 12:10.

„Nu-mi amintesc ultima dată când am avut un musafir atât de târziu", se gândi ea. „Poate în facultate?"

Merse la ușă, cărând după ea singura geantă cu lucruri pe care o avea. Cu toate acestea, când deschise ușa, văzu că DeMarco nu avea nici cea mai mică intenție să se grăbească să conducă locul crimei.

- Cu riscul de părea nepoliticoasă, chiar am nevoie să îți folosesc baia, spuse DeMarco. A fost o idee proastă să beau două sticle de Cola ca să nu adorm pe drum.

Kate zâmbi, lăsând-o pe DeMarco să intre. Având în vedere gravitatea și urgența pe care Duran i-o inspirase în timpul convorbirilor telefonice, stângăcia lui DeMarco era genul de ușurare comică involuntară de care avea nevoie. Pe lângă asta, o făcea să se simtă confortabil să știe că, chiar și după aproape două luni în care nu se văzuseră, ea și DeMarco se simțeau la fel de confortabile una cu alta, la fel ca înainte de despărțirea lor după finalizarea ultimului caz.

Câteva minute mai târziu, DeMarco ieși din baie cu un zâmbet rușinat pe față.

- Bună dimineață și ție, spuse Kate. Poate datorită cantității de cofeină pe care o consumase, DeMarco nu părea să fie afectată de ora târzie.

DeMarco se uită la ceas și dădu din cap.

- Da, presupun că e dimineață.

- Când ai fost sunată? întrebă Kate.

- În jur de ora opt sau nouă, cred. Aș fi plecat mai devreme, dar Duran a vrut să se asigure sută la sută că te vei alătura.

- Îmi pare rău pentru asta, spuse Kate. Am dădăcit-o pe nepoata mea pentru prima oară.

- Oh, nu. Wise... asta e aiurea. Îmi pare rău că asta strică totul.

Kate ridică din umeri și dădu din mână.

- O să fie bine. Ești gata de plecare?

- Da. Am dat câteva telefoane pe drum încoace, în timp ce băieții din DC se ocupau de chestia asta. Suntem programate sa ne întâlnim cu unul dintre tipii de la Poliția Statală din Virginia la patru treizeci, la reședința Nash.

- Reședința Nash? întrebă Kate.

- Ultimul cuplu ucis.

Pășeau împreună spre ușa din față. Pe drum spre ieșire, Kate stinse lumina din sufragerie și își luă geanta. Era încântată de ce-o aștepta, dar, în același timp, se simțea ca și cum își părăsea casa într-un mod destul de irațional. La urma urmei, cu doar câteva ore în urmă, nepoata ei de două luni dormea pe patul ei. Iar acum era pe punctul de a merge la locul unei crime.

Văzu Sedanul obișnuit al Biroului parcat în fața casei sale, chiar lângă bordură. Părea ireal, dar primitor, în același timp.

- Vrei să conduci? întrebă DeMarco.

- Desigur, spuse Kate, întrebându-se dacă tânăra agentă îi oferea acest rol în semn de respect sau pur și simplu pentru că își dorea o pauză de la condus.

Kate se așeză la volan, în timp ce DeMarco căuta adresa spre locul ultimei crime. Aceasta avusese loc în Whip Springs, Virginia, un orășel micuț, aflat la baza munților Blue Ridge, chiar la ieșirea din Roanoke. Vorbiseră doar puțin - Kate o puse pe DeMarco la curent cum se simțea în rolul de bunică, în timp ce DeMarco era mai mult tăcută, menționând doar încă o relație

eșuată, după ce iubita ei o părăsise. Kate era suprinsă de acest lucru, deoarece nu ar fi crezut că DeMarco este gay. Din contră, își dădu seama că trebuie să o cunoască mai bine pe femeia care îi era, mai mult sau mai puțin, parteneră. Punctualitatea, își dădu seama de asta. Homosexualitatea, o ratase. Ce fel de parteneră era?

Pe măsură ce se apropiau de locul crimei, DeMarco citea rapoartele cazului pe care Duran le trimisese. În timp ce le citea, Kate căuta semne ale răsăritului, dar nu observă nimic.

- Două cupluri mai în vârstă, spuse DeMarco. Scuze...unul aproape de șaizeci de ani...așa că fără supărare.

- Nu-i nimic, spuse Kate, nefiind sigură dacă asta era o încercare ciudată de-a lui DeMarco de a fi amuzantă.

- La prima vedere, pare că, în afară de locație, nu au nimic în comun. Prima crimă a avut loc chiar în centrul Roanoke, iar cea mai recentă a avut loc la patruzeci și opt de kilometri depărtare, în Whip Springs. Nu există niciun semn cum că soțul sau soția au fost țintele primare. Fiecare crimă a fost macabră și puțin exagerată, ceea ce indică faptul că ucigașul le savurează.

- Și asta de obicei arată că crimele au fost comise de cineva care se simte nedreptățit, într-un fel sau altul, de către victime, sublinie Kate. Asta sau ceva dorință psihologică bolnavă pentru violență și vărsare de sânge.

- Cele mai recente victime, soții Nash, erau căsătoriți de douăzeci și patru de ani. Au doi copii, unul locuiește în San Diego și altul merge la UVA. Cea din urmă este cea care a descoperit cadavrele ieri, când a venit acasă.

- Și celălalt cuplu? întrebă Kate. Au copii?

- Conform rapoartelor, nu.

Kate cugetă asupra acestor detalii și, din motive pe care nu le putea înțelege, începu să se gândească la fetița pe care o văzuse mai devreme pe stradă. Sau, mai degrabă, la flashback-ul pe care fetița îl declanșase în mintea ei.

Când ajunseră la reședința Nash, orizontul începu să se lumineze, dar soarele era încă absent. Se uita prin linia de copaci care înconjura cea mai mare parte a curții soților Nash. În acea lumină, vedea o singură mașină parcată în fața casei. Un bărbat stătea pe proptit pe capotă, fumând o țigară și ținând în mână o ceașcă de cafea.

- Voi sunteți Wise și DeMarco?

- Noi suntem, spuse Kate, făcând un pas înainte și arătându-și legitimația. Dumneavoastră cine sunteți?

- Palmetto, de la Poliția Statală din Virginia. Criminalistică. Acum câteva ore am primit un telefon cum că voi veți prelua cazul. M-am gândit că ar fi util să vă aștept aici și să vă pun la curent cu ce avem. Ceea ce, apropo, nu e cine știe ce.

Palmetto trase un ultim fum din țigară și o aruncă pe jos, stingând-o cu piciorul.

- Corpurile au fost, în mod evident, mutate și nu am prea găsit dovezi. Dar intrați oricum. Este...revelator.

Palmetto vorbea pe tonul lipsit de emoție al unui bărbat care făcea asta de ceva vreme. Le-a condus de-a lungul trotuarului, pe veranda familiei Nash. Când deschise ușa și le conduse înăuntru, Kate simți mirosul: mirosul unui loc al crimei unde mult sânge a fost vărsat. Avea ceva chimic în el, nu doar mirosul metalic al sângelui, ci și mirosul unor oameni cu mănuși de cauciuc care răscoliseră recent tot locul.

Palmetto aprinse fiecare lumină pe drumul lor prin casă - prin foaier, pe hol și în sufragerie. În lumina puternică din cameră Kate văzu prima pată de sânge pe podeaua din lemn masiv. Și apoi, încă una și încă una.

Palmetto le conduse în fața canapelei, arătând spre petele de sânge, asemenea unui bărbat care confirmă faptul că apa este într-adevăr umedă.

- Cadavrele au fost aici, unul pe canapea și unul pe podea. Pare că mama a fost ucisă mai întâi, probabil din cauza tăieturii de la gât, deși una dintre

răni pare să fie destul de aproape de inimă, dar executată prin spate. Teoretic, a existat o luptă cu tatăl. Acesta avea vânătăi pe antebrațe, sânge care îi ieșea din gură, iar masa de cafea fusese strâmbă.

- Aveți vreo idee cât timp a trecut între momentul comiterii crimei și până când fiica i-a descoperit? întrebă Kate.

- Maxim o zi, răspunse Palmetto. Și foarte probabil undeva între doisprezece și șaisprezece ore. Sunt sigur că legistul va avea date mai concrete astăzi.

- Altceva important? întrebă DeMarco.

- Da. Există o probă...una singură. Își băgă mâna în buzunarul interior al sacoului său subțire și scoase o pungă mică pentru dovezi. Am păstrat asta. Am avut permisiunea să fac asta, așa că nu vă speriați. M-am gândit că o să vreți să o luați și să fugiți. Este singura probă pe care am găsit-o, dar este destul de descurajantă.

Îi înmână punguța transparentă de plastic lui Kate. O luă și se uită la conținut. Din ce-și dădea seama, era o simplă bucată de pânză, de aproximativ cincisprezece-pe-opt-centimetri. Era dintr-un material gros, de culoare albastră și avea o textură pufoasă. Întreaga parte dreaptă a acesteia era pătată cu sânge.

- Unde a fost găsită? întrebă Kate.

- Îndesată în gura mamei. A fost împinsă adânc, aproape pe gât.

Kate se uită la ea în lumină.

- Aveți vreo idee de unde provine? întrebă ea.

- Nicio idee. Pare a fi o bucată oarecare.

Dar Kate nu era așa de sigură. De fapt, intuiția ei de bunică începea să iasă la suprafață. Nu era o bucată de material oarecare. Nu...era moale, era de un albastru deschis și părea destul de pufoasă.

Era o bucată dintr-o pătură. Poate păturica unui copil.

- Mai aveți și alte probe surpriză pentru noi? întrebă DeMarco.

- Ei, asta este tot din partea mea, spuse Palmetto, mergând deja înapoi spre ușă. Doamnelor, dacă aveți nevoie de ajutor de acum încolo, nu ezitați să sunați la Poliția Statală.

Kate și DeMarco se uitară iritate una la alta pe la spatele lui. Fără a fi nevoite să spună ceva, ambele știau că termenul doamnelor este sursa iritării.

- Ei bine, asta a fost scurt, spuse DeMarco în timp ce Palmetto le făcea cu mâna din ușă.

- Mai bine, spuse Kate. Așa putem începe să privim cazul prin ochii noștri propri, fără să fim influențate de altcineva.

- Crezi că ar trebui să vorbim cu fiica?

- Probabil. Și după vom analiza prima scenă a crimei și vom vedea dacă putem găsi ceva acolo. Să sperăm că vom găsi pe cineva care este un pic mai sociabil decât prietenul nostru, Palmetto.

Se îndreptară înapoi afară din casă, stingând luminile în timp ce mergeau. Când ieșiră afară, soarele făcându-și în sfârșit apariția, Kate puse cu grijă, ceea ce credea că e o părticică dintr-o păturică de copil, în buzunar și nu se putu abține să nu se gândească la nepoata ei dormind sub o astfel de păturică.

Mersul în direcția soarelui nu putea suprima frisonul care o cuprinse.

CAPITOLUL PATRU

Micul-dejun a consta într-un Panera Bread drive-in în Roanoke. Acolo, în timp ce aștepta în coada mică de dimineață, DeMarco dădu mai multe telefoane pentru a stabili o întâlnire cu Olivia Nash, fiica cuplului recent ucis. În prezent, stătea cu mătușa ei în Roanoke și era, conform spuselor mătușii sale, o adevărată epavă.

După ce primiră adresa și aprobarea mătușii, se îndreptară spre casa mătușii, la scurt timp după ora șapte. Ora matinală nu era o problemă deoarece, conform spuselor mătușii, Olivia refuza să doarmă încă de când își găsise părinții.

Când Kate și DeMarco ajunseră la adresă, mătușa stătea pe verandă. Când o văzu pe Kate ieșind din mașină, Cami Nash se ridică, dar nu făcu niciun pas în direcția lor. Avea o ceașcă de cafea în mână, iar privirea obosită de pe fața ei o făcea pe Kate să creadă că nu era, cu siguranță, prima pe care o savura în această dimineață.

- Cami Nash? întrebă Kate.

- Da, eu sunt, spuse ea.

- Înainte de toate, îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, spuse Kate. Ați avut o relație apropiată cu fratele dumneavoastră?

- Da, am fost destul de apropiați. Dar acum trebuie să trec peste asta. Nu pot...să plâng acum pentru că Olivia are nevoie de cineva lângă ea. Nu mai e aceeași persoană cu care am vorbit la telefon săptămâna trecută. S-a rupt ceva în ea. Nici nu-mi pot imagina...cum a fost să îi găsească și...

Tăcu și sorbi foarte rapid din cafea, încercând să se distragă de la asaltul lacrimilor care păreau să se apropie rapid.

- Va putea să vorbească cu noi? întrebă DeMarco.

- Poate puțin. I-am spus că veți veni și părea să înțeleagă ce vreau să spun. De aceea mă întâlnesc cu dumneavoastră aici înainte de a intra. Simt că trebuie să vă spun că este o tânără normală și echilibrată. Cu toate astea, având în vedere starea în care se află, nu am vrut să credeți că are probleme mentale sau ceva de genul acesta.

- Mulțumim pentru asta, spuse Kate. Mai văzuse oameni devastați de durere și nu era niciodată o imagine plăcută. Nu se putu abține să nu se întrebe câtă experiență avea DeMarco la acest capitol.

Cami le conduse în casă. Înauntru era o liniște mormântală, singurul sunet provenind de la bâzâitul aparatului de aer condiționat. Kate observă cum Cami mergea încet, asigurându-se să nu facă prea mult zgomot. Kate îi urmă exemplul, întrebându-se dacă ea spera că tăcerea o va ajuta pe Olivia să adoarmă în cele din urmă sau dacă încerca pur și simplu să nu alarmeze în vreun fel tânăra deja fragilă.

Intrară în sufragerie, unde o tânără era pe jumătate așezată, pe jumătate întinsă pe canapea. Fața îi era roșie și ochii ușor umflați din cauza plânsului. Arăta de parcă nu dormise de o săptămână, și nu doar de o zi. Când le văzu pe Kate și pe DeMarco intrând, se ridică puțin.

- Bună, domnișoară Nash, spuse Kate. Vă mulțumim că ați acceptat să ne întâlnim. Ne pare foarte rău pentru pierderea suferită.

- Spuneți-mi Olivia, vă rog. Vocea îi era răgușită și obosită - aproape la fel de obosită ca și ochii ei.

- Vom încerca să fim cât mai rapide, spuse Kate. Am înțeles că tocmai ce ai venit de la facultate. Știi cumva dacă părinții tăi plănuiau să aibă alți musafiri în ziua respectivă?

- Dacă aveau, eu nu știam nimic despre asta.

- Îmi cer scuze că întreb asta, dar știi dacă cineva le purta pică părinților tăi? Oameni pe care i-ar fi putut considera dușmani?

Olivia scutură din cap cu fermitate.

- Tata a mai fost căsătorit o dată...înainte să o cunoască pe mama. Dar era în relații bune chiar și cu fosta sa soție.

Olivia începu să plângă zgomotos. O serie de lacrimi îi alunecau din ochi și nu se deranja să încerce să le șteargă.

- Vreau să-ți arăt ceva, spuse Kate. Nu știu dacă are vreo însemnătate pentru tine sau nu. Dacă da, ar putea fi destul de emoționant. Ești dispusă să arunci o privire și să ne spui dacă ți se pare familiar?

Olivia părea alarmată, chiar puțin speriată. Kate nu o învinovățea și aproape că nu voia să-i arate bucata de material pe care o primiseră de la Palmetto - bucata de care Kate era sigură că face parte dintr-o pătură sau o învelitoare. O scoase din buzunar un pic reticentă.

Știa de îndată că Olivia nu o recunoaștea. Pe chipul tinerei apăru imediat o ușurare și o confuzie, în timp ce privea punga de plastic și conținutul acesteia.

Olivia clătină din cap, cu privirea ațintită spre punga de plastic.

- Nu. Nu o recunosc. De ce?

- Nu putem dezvălui asta acum, spuse Kate. Într-adevăr, nu era nimic ilegal în a le dezvălui rudelor celor mai apropiate...dar Kate considera că nu are rost să o traumatizeze pe Olivia Nash.

- Aveți vreo idee cine a făcut asta? întrebă Olivia. Părea pierdută, de parcă nu își dădea seama unde era...sau cine era. Kate nu-și mai amintea ultima dată când văzuse o persoană atât de detașată de tot ce se întâmpla în jurul ei.

- Încă nu, spuse ea. Dar vă vom ține la curent. Și vă rog, spuse ea, uitându-se spre Olivia și apoi spre Cami, contactați-ne dacă vă vine ceva în minte care ne-ar putea ajuta.

La acea remarcă, DeMarco scoase cartea de vizită din buzunarul interior al jachetei și i-o înmână lui Cami.

Poate că din cauza anilor pe care îi petrecuse în pensie sau din cauza faptului că fu nevoită să își abandoneze rolul de bunică cu o seară în urmă, Kate se simți îngrozitor când părăsi camera, lăsând-o pe Olivia Nash în durerea ei intensă. În timp ce ea și DeMarco se îndreptau spre verandă, o auzi pe tânăra femeie gemând de durere.

Kate și DeMarco schimbară niște priviri neliniștite, în timp ce mergeau spre mașină. Din interiorul buzunarului ei, Kate putea simți prezența bucății de material și brusc părea a fi foarte grea.

CAPITOLUL CINCI

În timp ce Kate părăsea orașul Whip Springs și se îndrepta spre Roanoke, DeMarco folosea iPad-ul ei pentru vedea dosarele primelor crime. Era aproape o copie perfectă a locului crimei soților Nash; un cuplu fusese ucis în propria lor casă într-o manieră deosebit de groaznică. Conform rezultatele preliminare, nu fusese găsit niciun suspect și nu existaseră martori.

- Este precizat ceva despre vreun obiect rămas în gâtul sau gura uneia dintre victime? întrebă Kate.

DeMarco analiză rapoartele și dădu din cap.

- Nu din câte văd. Cred că este poate oh - nu, așteaptă, aici. În raportul legistului. Materialul nu a fost descoperit până ieri - la o zi și jumătate după ce cadavrele au fost descoperite. Dar, da...raportul afirmă că o bucată mică de material a fost introdusă în gâtul mamei.

- Există vreo descriere?

- Nu. Îl voi suna pe legist să văd dacă pot face rost de o poză.

DeMarco sună de îndată, fără să piardă timpul. În timp ce ea vorbea la telefon, Kate încerca să-și dea seama ce ar putea să conecteze două cupluri aparent aleatorii, având în vedere ce obiectul găsit în gâtul femeilor. Deși Kate încă nu văzuse bucata de material care fusese luată din gâtul primei victime, era sigură că se va potrivi cu cea găsită în gâtul doamnei Nash.

Trei minute mai târziu, DeMarco termină de vorbit la telefon. La câteva secunde după ce închise telefonul, primi un mesaj. Se uită la telefon și spuse:

- Se potrivesc.

Apropiindu-se de un semafor, în timp ce mergeau prin în orașul Roanoke, Kate se uită la ce-i arătă DeMarco pe telefon. După cum se aștepta Kate,

materialul avea o textură moale și era albastru - se potrivea perfect cu cel găsit în gâtul mamei Nash.

- Avem destul de multe date despre ambele cupluri, nu? întrebă Kate.

- Decente, presupun, spuse ea. Conform înregistrărilor și a dosarelor pe care le avem, câteva lucruri s-ar putea să lipsească, dar cred că avem destul de multe pentru a continua. Se opri acolo din cauza sunetului scos de aplicația GPS de pe iPad. Virează la stânga la semaforul ăsta, spuse DeMarco. Casa este la opt sute de metri, pe strada următoare.

Roțile minții lui Kate se învârteau rapid, în timp ce se apropiau de prima scenă a crimei.

„Două cupluri căsătorite, măcelărite într-un mod brutal. Resturi sau bucăți de pătură veche găsite în gâturile soțiilor...”

Existau multe ipoteze pe care le puteau urma în baza indiciilor pe care le primiseră. Dar înainte de a se putea concentra pe unul singur și de a pune totul cap la cap, Kate fu întreruptă de DeMarco.

- Chiar acolo, spuse ea, arătând spre o casă mică din cărămidă pe dreapta.

Kate parcă lângă bordură. Casa era amplasată pe o stradă laterală îngustă, genul de stradă care lega două drumuri principale. Era o stradă liniștită, cu alte câteva case mici. Strada avea un aer oarecum istoric, cu trotuarele decolorate și crăpate și cu case într-o stare similară.

Pe căsuța poştală numele LANGLEY era scris cu litere albe, aproape șterse. Kate observă și un L decorativ, dintr-un lemn vechi, atârnând pe ușa din față. Contrasta cu banda de un galben deschis de la locul crimei, ce atârna de balustradele verandei.

În timp ce Kate și DeMarco se îndreptau spre verandă, DeMarco citea recita din rapoarte informațiile pe care le aveau despre familia Langley.

- Scott și Bethany Langley - Scott în vârstă de cincizeci și nouă de ani, Bethany șaizeci și unu. Scott a fost găsit mort în bucătărie, iar Bethany în

spălătorie. Au fost găsiți de un băiat în vârstă de cincisprezece ani, care lua lecții de chitară de la Scott. S-a estimat că au fost uciși cu doar câteva ore înainte de a le fi descoperite cadavrele.

Când intrară în locuința soților Langley, Kate stete pentru o clipă în ușă, observând structura locului. Era o casă mică, dar bine întreținută. Ușa din față dădea într-un foaier foarte mic, care se transforma într-o sufragerie. Acolo, un mic blat de bar separa sufrageria de bucătărie. În dreapta era un hol, care conducea spre restul casei.

Structura casei îi spunea lui Kate că probabil soțul fusese ucis primul. Dar de la ușa din față se vedea destul de bine în bucătărie. Scott Langley trebuie să fie fost destul de ocupat pentru a nu observa pe cineva venind pe ușa din față.

„Poate că criminalul a intrat într-un alt mod”, se gândi Kate.

Intrară în bucătărie, unde petele de sânge erau încă foarte vizibile pe podeaua laminată. O tigaie și un ulei de gătit erau așezate pe marginea aragazului.

„Se pregătea să gătească ceva”, se gândi Kate. „Poate că au fost uciși chiar în jurul orei cinei.”

DeMarco merse spre hol, iar Kate o urmă. Chiar pe stânga era o cameră mică, ușa deschisă relevând o spălătorie înghesuită. Aici, urmele de sânge erau mult mai rele. Erau pete de sânge pe mașina de spălat, pe uscător, pe pereți, pe podea și pe o grămadă de haine curate, împăturite frumos și așezate într-un coș.

Cu cadavrele deja mutate, locuința familiei Langley nu părea să le dezvăluie prea multe. Dar Kate voia să mai verifice un lucru. Merse înapoi în sufragerie și se uită la fotografiile de pe pereți și deasupra centrului de divertisment. Îi văzu pe soții Langley fericiți și cu zâmbete pe față. Într-o poză, soții Langley erau cu un cuplu mai în vârstă pe un dig, la plajă.

- Avem detalii legate de viața de familie a soților Langley? întrebă Kate.

DeMarco, cu iPad-ul încă în mâna dreaptă, se uită peste informații și începu să citească cu voce tare detaliile pe care le aveau. Cu fiecare detaliu, Kate descoperi că bănuiala pe care o avea deja de câteva minute era probabil adevărată.

- Au fost căsătoriți timp de douăzeci și cinci de ani. Bethany Langley a avut o soră care a murit într-un accident de mașină în urmă cu doisprezece ani și nici unul dintre ei nu mai avea părinți în viață. Tatăl lui Scott Langley a murit recent, în urmă cu doar șase luni, din cauza unui cancer agresiv de prostată.

- Vreo mențiune despre copii?

- Nu. Fără copii. DeMarco făcu o pauză și părea să-și dea seama ce specula Kate. Te gândești la material, nu? Că arată ca o pătură pentru copii.

- Da, la asta mă gândeam. Dar dacă soții Langley nu au avut copii, nu cred că există vreo conexiune evidentă.

- Nu știu dacă am văzut vreodată o conexiune evidentă, spuse DeMarco cu un râs discret.

- Așa este, spuse Kate, dar simțea că trebuie să existe o conexiune aici. Chiar și victimele aparent aleatorii aveau câteva lucruri în comun.

„Ambele cupluri erau la mijlocul anilor cincizeci, începutul anilor șaizeci. Ambele erau căsătorite. Fiecare soție avea o bucată, din ceea ce pare a fi o pătură, îndesată pe gât.”

Așa că da...existau asemănări, dar nu indicau spre nicio conexiune reală. Nu încă, cel puțin.

- Agent DeMarco, crezi că poți da un telefon sau două pentru a te asigura că vom primi un birou la secția poliției locale?

- Este rezolvat deja, spuse ea. Sunt destul de sigură că Duran s-a ocupat de toate astea înainte de a veni aici.

„Crede că mă cunoaște atât bine”, se gândi Kate puțin iritată. Dar pe de altă parte, părea că o Duran o cunoaște destul de bine.

Kate mai aruncă încă o privire prin casă, la poze, la petele de sânge. Trebuia să afle mai multe detalii despre fiecare cuplu dacă voia să aibă o direcție în care să se îndrepte. Și avea nevoie de o analiză criminalistică a bucăților de material. Având în vedere asemănările dintre cele două scene, presupunea că o documentare bună va scoate la suprafață niște indicii și piste.

Se întoarseră la mașină, Kate amintindu-și că începuseră ziua extrem de devreme. Când văzu că era trecut puțin peste ora zece, se simți oarecum revigorată. Încă mai aveau la dispoziție trei sfert din zi. Poate că, dacă era norocoasă și cazul o lua în direcția în care simțea ea, s-ar putea întoarce în Richmond până la sfârșitul weekendului pentru a o vedea pe Michelle încă o dată - asta dacă Melissa va fi de acord.

„Vezi”, o parte mai înțeleaptă din ea vorbi în timp ce se așeză înapoi la volan. „Chiar și în mijlocul unor crime sângeroase, te gândești la nepoata ta - la familia ta. Nu îți spune asta ceva?”

Presupunea că da. Dar chiar și acum, când pășea în ultimul sfert al vieții sale, îi era totuși foarte greu să recunoască faptul că există lucruri mult mai importante decât munca. Era deosebit de greu mai ales atunci când era pe urmele unui criminal și știa că, în orice moment, acesta ar putea acționa din nou.

CAPITOLUL ȘASE

O mică sală de conferințe fusese pregătită pentru Kate și DeMarco în cadrul secției Poliției Orașului Roanoke. Odată ce ajunseră la secție, o femeie mică și masivă de la recepție le conduse prin clădire, în camera de conferințe. De îndată, ce se așezară și începură să-și amenajeze o stație improvizată de lucru, cineva bătu la ușă.

- Intră, spuse Kate.

Când ușa se deschise, văzură o față familiară - Palmetto de la Poliția Statală, bărbatul oarecum bădăran, care le întâmpinase mai devreme în fața casei soților Nash.

- Am văzut că veneați în direcția asta în timp ce îmi semnam documentele, spuse Palmetto. Sunt pe punctul de a pleca, merg înapoi în Chesterfield în câteva ore. M-am gândit să vin să văd dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

- Nu cu mare lucru, spuse Kate. V-ați dat seama că există o bucată din același material descoperit în gâtul lui Bethany Langley?

- Nu știam până acum aproximativ o jumătate de oră. Aparent, una dintre voi a sunat la laborator pentru a le cere o poză.

- Da, spuse DeMarco. Și pare să se potrivească cu cea pe care ne-ați dat-o dumneavoastră.

La menținea bucății de material, Kate așeză punga de plastic primită de la Palmetto pe masă.

- În momentul de față, este singura probă solidă pe care o avem, care leagă cele două crime.

- Și criminaliștii nu au găsit aproape nimic pe asta, spuse Palmetto. În afară ADN-ul doamnei Nash.

- Nici raportul criminalist despre bucata găsită la doamna Langley nu ne oferă nimic, spuse DeMarco.

- Totuși s-ar putea să merite să fie verificată de laboratorul criminalistic, spuse Kate.

- Mult noroc cu asta, spuse Palmetto. Când am vorbit cu ei despre bucata găsită la scena soților Nash, nu aveau niciun indiciu.

- Ați fost implicat în scena de la casa Langley? întrebă Kate.

- Nu. Am apărut imediat după ce s-a întâmplat. Am văzut cadavrele și am verificat locul, dar nu am găsit nimic. Cu toate acestea, atunci când vorbiți cu criminaliștii, întrebați-i despre părul găsit găsit pe rufele curate. Nu părea să aparțină doamnei Langley, așa că vor face niște teste pe el.

- Înainte de a pleca, spuse Kate, vreți să ne oferiți vreo teorie?

- Nu am una, spuse Palmetto pe un ton sec. Din investigațiile pe care le-am făcut, pare să nu existe nicio legătură între soții Nash și soții Langley. Totuși, materialul din gât...ceva atât de personal și explicit pentru criminal trebuie să îi conecteze cumva, nu-i așa?

- Așa mă gândeam și eu, spuse Kate.

Palmetto dădu în joacă cu palma în ușă, iar Kate îl văzu zâmbind pentru prima dată.

- Sunt sigur că îi veți da de capăt. Știți, am auzit despre dumneata. Multe persoane din Poliția Statală au auzit.

- Sunt sigură de asta, spuse ea cu un zâmbet.

- În mare parte lucruri bune. Dar v-ați întors din pensie în urmă cu câteva luni pentru a prinde pe cineva, nu-i așa?

- S-ar putea spune și așa.

Palmetto, văzând că laudele nu o vor înmuia pe Kate, dădu din umeri.

- Sunați băieții de la poliția statală dacă aveți nevoie de ajutor cu acest caz, agent Wise.

- Așa o să fac, spuse Kate, în timp ce Palmetto plecă.

După ce Palmetto închise ușa după el, DeMarco clătină jucăuș din cap.

- Nu te saturi să te tot ridice oamenii în slăvi?

- Ba da, spuse Kate, dar nu într-un mod nepoliticos. Deși era înălțător să i se amintească de lucrurile făcute pe parcursul carierei, știa totuși că ea își făcea doar treaba. Poate că făcea asta cu ceva mai multă pasiune decât alții, dar asta era tot - o treabă bine făcută...o muncă pe care părea să nu o poată lăsa deoparte.

După câteva minute și puțin ajutor din partea administratorului de sistem al secției, Kate și DeMarco aveau acces la baza de date a secției. Lucrau împreună, cercetând trecutul soților Nash și al soților Langley. Niciuna dintre familii nu aveau cazier. De fapt, datele găsite despre ambele familii păreau să te facă să crezi că nimeni nu le putea purta pică. Cât despre soții Langley, aceștia au fost asistenți sociali pentru câțiva ani, ceea ce însemna că trecutul le-a fost verificat de multe ori pe parcursul vieții. Soții Nash erau foarte implicați la Biserică și au fost plecați în mai multe misiuni în ultimii douăzeci de ani, în special în Nepal și Honduras.

După un timp, Kate se dădu bătută și începu să se plimbe dintr-o parte în alta. Folosi tabla magnetică a sălii de conferințe pentru a-și așterne notițele, în speranța că toate datele scrise în același loc or vor ajuta să se concentreze. Dar nimic. Nicio conexiune, niciun indiciu, nicio pistă pe care s-o urmeze.

- Și tu, hm? spuse DeMarco. Nimic?

- Nimic până acum. Poate că ar trebui să ne axăm pe ceea ce avem deja, decât să încercăm să găsim ceva nou. Cred că ar trebui să reanalizăm materialele. Deși testele criminalistice nu au avut niciun rezultat, poate materialul în sine ne poate da vreun indiciu.

- Nu cred că înțeleg, spuse DeMarco.

- E în regulă, spuse Kate. Nici eu nu sunt sigură că mă înțeleg. Dar sper să ne dăm seama atunci când va fi cazul.

***

Kate simți primele semne ale oboselii în timp ce ea și DeMarco mergeau de la secția de poliție la laboratorul de criminalistică. Era o reamintire puternică a faptului că nu dormise în ultimele douăzeci și șapte de ore și că ziua ei de muncă începuse extrem de devreme. Acum douăzeci de ani, acest lucru nu ar fi deranjat-o. Însă acum, că vârsta de cincizeci și șase se apropia cu pași repezi, lucrurile erau diferite.

Drumul către laborator durǎ doar cinci minute, fiind situat în imediata apropiere a unei mici rețele formată din Poliția Statală, tribunalul și închisoarea. După ce se legitimară, fură escortate de la recepția laboratorului criminalistică în zona laboratorului central. Li se ceru să aștepte puțin într-un hlo, în timp ce tehnicianul care se ocupase de mostrele de material era chemat.

- Crezi că există vreo șansă ca materialul să fie doar un fel de carte de vizită a criminalului? întrebă DeMarco.

- Ar putea fi. Ar putea să nu aibă nicio legătură cu motivul cazului. Ar putea să aibă o semnificație doar pentru criminal. În orice caz, se pare că materialul - sunt destul de sigură că provine de la o pătură - este singura noastră legătură reală pe care o avem momentan cu el.

O făcu pe Kate să-și amintească de un caz groaznic la care lucrase pe la începutului anilor nouăzeci. Un bărbat ucisese cinci persoane - toate erau foste prietene. Înainte de a le ucide prin sufocare, le forțase pe fiecare să înghită un prezervativ. În cele din urmă, el nu avusese niciun motiv real pentru a face acest lucru în afară de ura sa pentru prezervative în timpul sexului. Kate nu se putu abține să nu se întrebe dacă aceste fragmente de material se vor dovedi a fi la fel de nesemnificative pentru caz.

Timpul lor de așteptare fu scurt; un bărbat înalt, mai în vârstă, veni grăbit pe o ușă situată chiar în fața lor.

- Sunteți de la FBI? întrebă el.

- Da, spuse Kate, arătându-și legitimația. DeMarco făcu la fel și bărbatul studie ambele legitimații destul de atent.

- Îmi pare bine să vă cunosc, agenți, spuse el. Eu sunt Will Reed și sunt cel care a efectuat testele pe bucățile de material de la ultimele crime. Presupun că de asta sunteți aici? Agent DeMarco, cred că dumneavoastră v-am trimis poza mai devreme?

- Așa este, spuse DeMarco. Speram să ne puteți lămuri ceva mai bine în privința acestor bucăți.

- Ei bine, aș fi mai mult decât bucuros să vă ajut cu orice aveți nevoie, dar dacă este vorba despre acele două bucăți de material, mă tem că nu vă pot fi de folos. Se pare că ucigașul nu numai că s-a străduit să îndese materialele cât mai adânc în gurile victimelor, dar a fost atent și să nu lase vreo urmă.

- Da, înțelegem asta, spuse Kate. Dar fără a avea vreun rezultat fizic concret pe care să ne putem baza, mă întrebam dacă îmi puteți spune ceva despre material în sine.

- Oh, spuse Reed. Cu care să vă pot ajuta.

- Mă gândesc că ambele bucăți provin din aceeași sursă, spuse Kate. Cel mai probabil o pătură.

- Este foarte probabil, spuse Reed. Nu am fost sigur până când nu am văzut a doua bucată. Se potrivesc destul de bine - culoare, textură, etc.

- Există vreo modalitate de a ne da seama cam cât de veche ar putea fi pătura? întrebă Kate.

- Mi-e teamă că nu. Totuși, vă pot spune care este compoziția păturii. Și mi-a rămas în minte deoarece, din câte știu, că este o combinație ciudată de material pentru o pătură obișnuită. În mare parte, pătura este făcută din lână,

ceea ce, desigur, nu este deloc neobișnuit. Dar materialul secundar folosit în țesătură este bumbacul de bambus.

- Este chiar așa de diferit de bumbacul obișnuit? întrebă Kate.

- Nu sunt sigur, spuse el. Dar aici vin foarte multe haine și materiale conexe. Și pot număra pe degetele de la o mână de câte ori am intrat în contact cu ceva care conținea bumbac de bambus. Nu este un material foarte rar, dar nu este la fel de răspândit ca bumbacul obișnuit.

- Cu alte cuvinte, spuse DeMarco, nu ar fi prea greu de localizat companiile care îl folosesc material primar?

- Asta nu știu, spuse Reed. Dar poate vă interesează să știți că bumbacul de bambus este prezent în multe pături mai pufoase. Este destul de respirabil din ce am văzut. Ar trebui să vă uitați probabil după ceva mai scump. De fapt, există un depozit chiar în afara orașului care fabrică exact lucrurile de care vă spun. Pături scumpe, cuverturi, cearșafuri și chestii de genul ăsta.

- Știți numele acestuia? întrebă DeMarco.

- Biltmore Threads. Sunt o companie mică care aproape că a falimentat atunci când toată lumea a început să cumpere lucruri online.

- Ne mai puteți da și alte detalii? întrebă Kate.

- Da, dar sunt cam sinistre. În cazul femeii Nash, cred că țesătura a fost îndesată atât de adânc, încât aproape că a vomitat, chiar și atât de aproape de moarte. Am găsit acid stomacal pe material.

Kate se gândi la efortul și forța de care o persoana are nevoie pentru a putea face asta...cât de mult ar intra mâna cuiva în gura victimei.

- Vă mulțumim pentru timpul acordat, domnule Reed, spuse Kate.

- Desigur. Să sperăm doar că nu voi vedea prea curând și o a treia bucată din acea pătură.

CAPITOLUL ȘAPTE

Într-un mod destul de straniu, drumul către depozitul Biltmore Threads le aduse pe Kate și pe DeMarco pe aceeași porțiune de drum pe care merseseră la ora patru dimineața, spre Whip Springs. Fabrica și depozitul erau amplasate pe o șosea cu două benzi care se desprindea din drumul principal. Erau ascunse, împreună cu porțiunea de iarbă uscată care servea drept peisaj, în aceleași păduri care ascundeau ți casa familiei Nash de drumul principal.

Văzând aspectul parcării, Biltmore Threads nu arăta atât de rău pe cât sugerase Will Reed. În acest moment al zilei, locul arăta de parcă cel puțin cincizeci de oameni lucrau acolo. La genul acesta de fabrică, Kate presupunea că munca se efectuează în schimburi, ceea ce înseamna că alți cincizeci de oameni vor veni probabil mai târziu, pentru tura de noapte.

Merseră înăuntru, intrând într-un hol murdar. O femeie care stătea în spatele unui ghișeu se uită la ele cu o expresie ciudată. Era evident că nu aveau parte de prea mulți vizitatori.

- Vă pot ajuta? întrebă ea.

DeMarco făcu prezentările și după ce își prezentară legitimațiile, femeia de la ghișeu le dădu accesul printr-o ușă aflată la capătul holului. Aceeași femeie se întâlni cu ele acolo și apoi le conduse pe un hol mic. La capătul holului, deschise un set de uși duble, care duceau spre sala de producție a Biltmore Threads. Un număr considerabil de războaie de țesut și alte echipamente, pe care Kate nu le mai văzuse vreodată, lucrau de zor. De cealaltă parte a sălii, un stivuitor compact transporta în depozit un palet cu pânză stivuită.

După ce le conduse cu grijă pe marginea sălii, femeia se opri în fața unei alte uși și le îndemnă s-o urmeze înăuntru. Aici era un hol îngust cu cinci uși. Femeia merse la prima și bătu la ușă.

- Da? bubui vocea unui bărbat dinăuntru.

- Avem vizitatori, spuse femeia înainte de a deschide ușa. Două doamne de la FBI.

După o pauză de câteva secunde, ușa se deschise. Un bărbat cu păr brunet și cu ochelari groși le întâmpină. Le studie din cap până-n picioare, dar nu din nervozitate, ci din pură curiozitate.

- FBI? întrebă el. Cu ce vă pot ajuta?

- Ne puteți acorda un minut din timpul dumneavoastră? întrebă Kate.

- Desigur, spuse el, stând deoparte și permițându-le accesul în biroul său.

În birou nu era decât un singur scaun, exceptându-l pe cel din spatele biroului lui. Nici Kate, nici DeMarco nu se așezară pe el. Nici bărbatul cu părul brunet nu se așeză, alegând să stea și el în picioare.

- Presupun că dumneavoastră sunteți supervizorul? întrebă Kate.

- Sunt managerul regional și supervizorul schimbului de zi, spuse el. Întinse repede mâna, părând oarecum jenat că uitase să facă asta mai devreme. Ray Garraty.

Kate strânse mâna oferită și apoi își arătă legitimația. După aceea, scoase din buzunar bucata de material de la locul crimei soților Nash.

- Aceasta este o bucată de material de la locul unei crime comisă recent, spuse ea. Și credem că ar putea fi esențială în prinderea unui criminal. Laboratorul de criminalistică a găsit bumbac de bambus în ea și am înțeles că Biltmore Threads folosește în mod regulat bumbacul de bambus.

- Așa este, spuse Garraty. Vruse să ia punga, dar ezită înainte de a întreba: Se poate?

Kate clătină din cap și i-o dădu. Garraty o privi îndeaproape și dădu din cap.

- Fără a o studia mai în detaliu, nu vă pot spune nimic concret, dar da, pare să aibă ceva bumbac de bambus în ea. Știți de unde provine materialul?

- Presupun că dintr-o pătură, spuse Kate.

- Așa pare, spuse Garraty. Și, deși nu sunt sută la sută sigur, cred că poate a fost proiectat și fabricat aici.

- Chiar aici la Biltmore Threads? întrebă Kate.

- S-ar putea.

Garraty îi dădu înapoi lui Kate punga de plastic și se îndreptă mai apoi spre un dulap vechi, ascuns în colțul din spate al biroului său mic. Deschise ultimul sertar și, după ce căută puțin prin el, scoase două cărți diferite. Amândouă erau destul de mari și, în timp ce o răsfoia pe una dintre ele, Kate văzu că erau ambele erau cataloage de inventar.

- Culoarea și designul pare a fi familiare, explică Garraty, în timp ce răsfoia paginile. Dacă a fost făcut aici, va fi într-una dintre aceste cărți.

Era un gând palpitant, dar Kate nu era prea sigură ce însemna asta. Dacă pătura în cauză fusese produsă la Biltmore Threads, chiar va deschise atât de multe posibilități? Trebuia să mai pună multă întrebări înainte de a ajunge la o astfel de concluzie.

- Chiar aici, spuse Garraty. Întoarse cartea cu fața spre ele și le indică una dintre păturile enumerate pe o pagină, poziționată la aproximativ trei sferturi din una dintre cărți. Vi se pare că se potrivesc?

Atât Kate cât și DeMarco studiau pagina. Kate se uită de colo-colo, asigurându-se că asemănarea nu există doar în capul ei. După câteva secunde, DeMarco răspunse în locul ei.

- Materialul pe care îl avem noi este decolorat, dar este același. Are chiar și acel model mic în carouri de un alb decolorat.

- Ei bine, este decolorat din cauză că este un produs mai vechi, spuse Garraty. Arătă spre un rând din descrierea articolului. Scrie chiar aici că producția lui a început în 1991 și a fost scos din ciclul nostru de producție în 2004.

- Deci ați produs această pătură timp de treisprezece ani? întrebă DeMarco.

- Da. A fost un articol foarte popular, de aia l-am și recunoscut așa de repede.

- Cu alte cuvinte, ultima dată când această pătură a ieșit din depozitul dumneavoastră a fost în 2004, spuse Kate. Însemnând că această mostră are undeva între cincisprezece și treizeci de ani.

- Exact.

„Ei bine, chiar dacă ar exista o legătură cu pătura”, se gândi Kate, „ fereastra asta de treizeci de ani îngreunează totul.”

- Domnule Garry, de cât timp ocupați această funcție?

- Aproape douăzeci și șase de ani, spuse Garraty. Mă voi pensiona anul viitor.

- În timpul petrecut aici, firma Biltmore Threads i-a angajat pe Scott sau Bethany Langley, sau pe Toni sau Derrick Nash?

Garraty se gândi la asta pentru o clipă și apoi ridică din umeri.

- Numele nu îmi sună cunoscute, dar dacă vorbim de o perioadă mai mare de zece ani, ar trebui să verific registrele. Sunt foarte mulți angajați care intră și pleacă de aici.

- Cât de repede puteți afla ceva sigur? întrebă DeMarco.

- Într-o oră.

- Am fi recunoscătoare, spuse Kate. Și dacă nu vă deranjează, mai am o întrebare. Ați avut vreun angajat care v-a cauzat probleme dumneavoastră sau fabricii în ultima lună? Vreun scandalagiu sau o persoană pe care ați supravegheat-o mai îndeaproape dumneavoastră sau altcineva din conducere?

- Este amuzant că mă întrebați, spuse Garraty. Am fost nevoit să concediez un tip acum două săptămâni. Venea la lucru drogat și suntem destul de siguri că fura material. Când l-am confruntat în legătură cu aceste probleme, a devenit violent și am fost nevoit să apelez la pază. Și din cauză că avem un singur paznic, poliția s-a implicat și, în cele din urmă, a fost arestat. Dar a fost eliberat a doua zi.

- Fura material? întrebă DeMarco, cu un val de emoție în voce.

- Da...dar nu acesta, spuse el, arătând spre punga de plastic. Linia aceasta a fost întreruptă, nu mai avem acest material în depozit de ani de zile. Nu, mai târziu, după ce s-a calmat, a venit și ne-a spus, că fura pentru niște proiecte pe care iubita lui le crea. Are un magazin Etsy sau așa ceva.

- Ne puteți da un nume? întrebă Kate.

- Travis Rogers. Are vreo treizeci de ani. Are cazier, cred. Câteva infracțiuni violente ușoare. Dar aici, la Biltmore Threads, încercăm să le oferim oamenilor o a doua șansă.

- Este localnic? întrebă DeMarco.

- Da, din Whip Springs. Vă pot da adresa lui.

- Din nou, am fi recunoscătoare, spuse Kate.

Garraty le conduse afară din biroul său și înapoi pe același traseu pe care recepționera le aduse, doar că în sens invers. Înapoi jos în hol, Garraty vorbea cu recepționera, în timp ce Kate și DeMarco erau înghesuite de ușile holului.

- Pătura fabricată aici, spuse DeMarco. Crezi că este doar o coincidență înfiorătoare?

- Ar putea fi. Tind să cred asta, având în vedere că pătura n-a mai fost fabricată de atât de mult timp. Mă face să mă întreb, totuși...

- Să te întrebi ce?

- Indiferent de unde e pătura, știm că este veche...minim cincisprezece ani și maxim treizeci. Și dacă e așa, înseamnă că cineva a păstrat-o. Dacă nu are o oarecare însemnătate sau semnificație pentru tine, de ce să folosești un lucru atât de vechi?

Lasă întrebarea în aer în timp ce Garraty se întoarse spre ele. Îi înmână lui Kate o foaie de hârtie cu o adresă scrisă pe ea.

- De asemenea, am verificat dacă vreunul dintre acele nume pe care mi le-ați spus este trecut în registre ca fost angajat, spuse Garraty. Nu am găsit nimic.

- E în regulă, spuse Kate. Trebuia să verificăm. Vă mulțumim pentru ajutor.

- Mă bucur că am putut să vă fiu de folos, spuse Garraty, arătând încă de parcă întreaga vizită îl deruta.

Kate și DeMarco se îndreptară înapoi afară. În timp ce mergeau spre mașină, Kate privi dincolo de gazonul uscat din fața fabricii și a depozitului. Întinderea de copaci o agita într-un mod pe care nu și-l putea explica. Pădurile dese o făceau mereu să se simtă așa; aveau prea multe ascunzișuri. Se uită cu o privire sceptică înspre pădure, în timp ce se urcă la volan.

- GPS-ul arată că acest Travis Rogers locuiește la mai puțin de jumătate de oră distanță, de cealaltă parte a orașului Roanoke.

- Hai să-i facem o vizită atunci, spuse Kate.

Poate era din cauza faptului că ziua începuse atât de devreme sau poate că se simțea din ce în ce mai obosită cu fiecare minut care trecea, dar începea să aibă o presimțire bună în legătură cu acest caz - un sentiment care s-ar putea să dispară destul de curând.

Ieși din parcare Biltmore Threads, sperând cu disperare să aibă dreptate.

CAPITOLUL OPT

Travis Rogers locuia într-o casă, nu departe de traficul dens al unui complex comercial. Având în vedere că era aproape ora prânzului, traficul devenea tot mai rău pe măsură ce Kate se apropia. Trecând pe lângă un Starbucks și un Donkin Donuts își dădu seama că, oricât de neprofesionist ar suna, va trebui să se oprească să-și ia o cafea după discuția cu Travis Rogers sau s-ar putea să adoarmă la locul de muncă.

Parcă, în cele din urmă, în fața casei, la aproximativ patruzeci de minute după ce plecară de la Biltmore Threads. Ea și DeMarco se îndreptară spre ușa din față, niciuna dintre ele neavând speranțe prea mari ca un bărbat de treizeci de ani să fie acasă în miezul zilei - în special nu unul care își caută, cel mai probabil, un loc de muncă.

Așa că amândouă fură surprinse când un bărbat foarte chipeș le-a deschis ușa. Arăta un pic nepieptănat, dar bine îngrijit. Totuși, părea puțin obosit, de parcă tocmai ce se ridicase din pat.

- Travis Rogers? întrebă DeMarco.

- Eu sunt. Cine întreabă?

De această dată, DeMarco preluă ștafeta, arătându-i insigna și făcând un pas spre ușă, pentru a-i da de înțeles că nu vor face cale-ntoarsă.

- FBI? Pentru ce dracu?

- Numele dumneavoastră a apărut într-un caz la care lucrăm, spuse Kate. Dacă ne acorda doar cinci minute, ne vom vedea mai departe de drum.

În mod clar confuz și puțin alarmat, Travis se trase deoparte și deschise ușa. După ce făcuse asta, Kate văzu că mâna lui dreaptă era în ghips de la cot la încheietură, până la vârful degetelor.

„Ar fi destul de greu să omori pe cineva în felul în care au fost uciși soții Nash și Langley dacă ai un ghips pe mâna dreaptă”, își spuse Kate.

Ușa de la intrare dădea într-o sufragerie, care era destul de curată. Un laptop era așezat pe măsuța de cafea. Văzu un profil LinkedIn pe ecran; se pare că Travis își căuta într-adevăr un loc de muncă

- Presupun că este vorba despre toată chestia ce s-a întâmplat la Biltmore Threads, nu? spuse Travis, în timp ce se așeză pe canapea. Deși nu știu de ce s-ar implica FBI-ul în ceva atât de nesemnificativ.

- Pot să vă întreb de ce ați devenit violent cu domnul Garraty? întrebă Kate.

- Au fost luni de frustrare adunate, știți? Am cerut o mărire de aproximativ jumătate de an. Lucrez acolo de aproape cinci ani și am primit doar două sporuri mici, așa că am considerat că mi se cuvenea. În principiu, Garraty mi-a spus că o să transmită mai departe plângerea mea, dar dacă voi continua să îi sâcâi, lucrurile nu vor arăta bine. Am avut un schimb de replici și, ca să fiu sincer, mi-am pierdut controlul. Am aruncat după el cu placa cu numele lui ce o avea pe birou. Am vrut să mă repezesc la el prin cameră, dar m-am răzgândit.

- Și cum rămâne cu antecedentele tale?

- O bătaie într-un bar când aveam nouăsprezece ani și apoi m-am apărat atunci când un idiot și-a pierdut cumpătul într-un acces de furie, din cauză că i-am lovit din greșeală mașina. Nu vreau să fac pe inteligentul, dar sunteți binevenite să verificați toate lucrurile astea. Uitați...toată chestia asta cu Garraty și Biltmore Threads...este jenantă. Deci, dacă aveți nevoie de ceva de la mine, anunțați-mă. Aș dori să las totul în urmă cât de repede posibil.

- Ei bine, ce ne puteți spune despre materialul pe care îl furați? întrebă DeMarco.

- Am făcut-o doar de două ori și asta după ce am început să mă enervez că nu eram plătit corespunzător. Nu sunt mândru de asta. Dar am fost în instanță și voi plăti amenzile.

- Garraty a spus că ați furat materialele pentru prietena dumneavoastră.

- Da. Jess are un mic magazin Etsy. Face nişte poşete plic personalizate şi genţi de umăr moderne. Făcea mai multe, aşa că nu m-a deranjat să fac asta...aşa că da, am luat ceva material pentru ea.

Kate era convinsă că Travis era nevinovat. Desigur, făcuse el nişte alegeri proaste şi avusese ghinion când venea vorba de altercaţii fizice, dar într-un mod al naibii de sigur nu era un criminal.

- Ce s-a întâmplat cu mâna dumneavoastră? întrebă DeMarco.

Travis îşi dădu ochii peste cap şi privi podeaua.

- Doar o altă decizie genială de-a mea. Am fost atât de nervos atunci când au chemat poliţia din cauza mea la Biltmore Threads, încât am lovit peretele din afara clădirii. Este un zid de cărămidă şi m-a durut ca dracu. Mi-am rupt trei degete şi m-am ales cu o fractură la baza mâinii.

- Aveţi vreo dovadă care să ateste când aţi făcut asta? întrebă DeMarco.

- Da. De fapt, prima factură pentru radiografie a venit astăzi. Se ridică şi merse la marginea blatului din bucătăria conectată. Luă un plic şi îl aduse la ele. Kate şi DeMarco aruncară o privire şi văzură că data consultului iniţial pentru radiografie fusese în urmă cu trei săptămâni - cu cel puţin două săptămâni înainte de asasinarea soţilor Langley.

- Cu riscul de a suna băgăcios, pot să întreb despre ce este vorba? întrebă Travis.

Kate mai trebuia să facă un singur lucru. Aproape că se răzgândise, deoarece era atât de sigură că Travis Rogers era nevinovat. Luă punga de probe cu bucata de pătură înăuntru şi i-o arătă.

- Vi se pare familiară? întrebă ea.

Reacţia lui iniţială îi spuse tot ce avea nevoie să ştie. Nu reacţionase într-un mod alarmant, sau vinovat, şi nu-i era nici teamă. Se uită mai atent la ea şi ridică din umeri.

- Nu cred. Este ceva de la Biltmore Threads?

- Da, spuse Kate, băgând punga înapoi în buzunar. Mulțumim pentru timpul acordat, domnule Rogers.

În timp ce mergeau înapoi spre mașină, sentimentul pe care Kate îl trăise la Biltmore Threads începu să facă sens. Pătura de material de la Biltmore părea a fi un fel de semn că erau pe drumul cel bun. Însă acum, neavând din nou nicio pistă, se simți puțin pierdută.

- Crezi că ar trebui să încercăm să vorbim cu vecinii victimelor acum? întrebă DeMarco după ce urcară în mașină.

- Asta este cea mai bună idee la care mă pot gândi, spuse Kate. Desigur, soții Nash nu aveau vecini în apropiere - nimeni care să poată vedea cine venea și pleca din casa lor.

- Atunci, soții Langley, spuse DeMarco.

- Bine, aprobă Kate. Dar mai întâi...trebuie să îmi iau o cafea. Toată chestia asta cu somnul regulat, care vine odată cu pensionare, m-a distrus.

***

Cu cafeaua în mână, Kate ieși din mașina parcată adiacent casei Langley. Se uită spre casa de lângă și își dădu seama că e posibil să fie tras lozul cel mare. Deși ura stereotipurile - în special cele din branșa ei - descoperise că există unul care de obicei de dovedea a fi adevărat: cu cât o femeie este mai bătrână, cu atât îi place să bârfească mai mult. Și o astfel de femeie stătea pe veranda alăturată casei Langley. Umplea cu grijă căsuța păsărilor cu ceva lichid. O căsuță pentru colibri, dacă vedea Kate bine.

Kate și DeMarco se apropiară încet, nedorind să pară amenințătoare sau grăbite. Femeia le zâmbi nesigură, în timp ce își termina treaba cu căsuța de păsări. Se balansă ușor când îi dădu drumul, lichidul roșu pe care tocmai îl puse înăuntru arătând asemănător Kool-Aid-ului.

- Pasărea colibri? întrebă Kate.

- Exact, spuse bătrâna. Avea aproximativ șaptezeci de ani...poate optzeci. Era greu de spus din cauza zâmbetului radios de pe față. Vin și mă vizitează de cel puțin de două ori pe zi, cât timp cât căsuța lor e plină. Acum...vă pot ajuta cu ceva doamnelor?

- Da, doamnă. Sunt agentul Wise, iar aceasta este agent DeMarco, spuse Kate, arătându-și legitimația. Ne ocupăm de cazul soților Langleys și speram să puteți vorbi puțin cu noi.

Femeia se uită peste umărul lui Kate, spre casa familiei Langley. Zâmbetul radiant de pe chipul ei dispăru. Nu era nici încruntată...avea doar o privire resemnată. O privire de genul ce s-a ales de lumea asta.

- Îmi pare bine să vă cunosc agenți, presupun, spuse femeia. Se ghemui într-un șezlong care era fixat de balustrada verandei și se uită în sus la ele. Sunt Callie Spencer, apropo. Locuiesc în această casă de aproximativ douăzeci și cinci de ani.

- Deci ați fost aici toată perioada în care soții Langley au locuit acolo?

- Da, așa este. Aș spune că Scott și Bethany s-au mutat aici undeva pe la începutul anilor nouăzeci.

- Erau prietenoși? întrebă DeMarco. Sociabili?

- Bănuiesc că da. Vreau să spun că nu erau nepoliticoși sau răutăcioși sau ceva de genul. Erau un cuplu normal, dar puțin retrași. Mai ales în ultimii ani.

- Aveți vreo idee de ce? întrebă Kate.

Callie se încruntă și dădu din cap.

- Bethany s-a schimbat după ce sora ei a murit într-un accident de mașină. Acum zece ani, cred.

- Ne puteți detalia la ce vă referiți prin retrași? întrebă DeMarco.

- Păi, știți…retrași s-ar putea să nu fie cel mai potrivit cuvânt. Dacă ne intersectam drumurile pe alee, stăteam puțin de vorbă. Dar nu au venit niciodată în vizită. Nu am aflat niciodată cu adevărat lucruri despre ei. Scott mă mai vedea din când în când încercând să tund gazonul și insista să îl las pe el să termine treaba. Deci, nu, nu retrași, dar nici chiar sociabili.

- Știi dacă existau anumite persoane care îi vizitau în mod obișnuit? întrebă Kate.

- Nu, din câte știu. Cred că Scott avea unul sau doi prieteni de la lucru care veneau la ei din când în când în timpul sezonului de fotbal. Și a fost o perioadă când Davey trăia cu ei.

- Davey? întrebă Kate.

- Da. Ei bine, eu îi spuneam Davey. Numele lui este de fapt David. Nepotul lor - fiul surorii lui Bethany. Când ea a murit, el a venit și a stat la ei. Avea doar zece ani. Stătea la soții Langley o perioadă de timp și apoi pleca cu lunile. Mai târziu, am aflat de la Scott că în acele perioade stătea la unchiul lui din partea tatălui, în Texas.

Kate și DeMarco făcură schimb de priviri. Nu aveau neapărat o pistă, dar aveau informații noi care le-ar putea ajuta.

- Știți cumva acum cât timp Davey încă locuia cu ei?

- Oh, cred că s-a mutat definitiv acum doi sau trei ani. Era și cazul, totuși. Știți, îmi părea rău pentru el. Mutat dintr-o familie într-alta. Dar cred că soții Langley erau potriviți pentru el. Erau oameni drăguți. Erau asistenți sociali. Știați asta?

- Da, doamnă, spuse Kate, amintindu-și informațiile pe care aflase în timp ce se documentau la Secția de Poliție din Roanoke.

- Când a fost ultima dată când au avut pe cineva în grijă? întrebă DeMarco.

- Oh, nu pot spune cu exactitate. Cred că minim câțiva ani. O dată au ținut o fetiță mică timp de câteva luni. Era cea mai adorabilă. Venea aici și ne

jucam dame pe verandă.

- Ce ne puteți spune despre Davey? întrebă Kate. Ați interacționat mult cu el?

- Nu tocmai. L-am întâlnit pentru prima dată atunci când soțul meu a murit. Au venit toți - și Davey - și și-au exprimat condoleanțele. Dar, știți, fiind vecini, este destul de ușor să vezi lucruri despre oameni. Și Davey era întotdeauna foarte liniștit. Era oarecum visător. Știu că, pe măsură ce a crescut, a devenit foarte greu de stăpânit. Sfidător, cred.

- Știi ce s-a întâmplat cu el după ce a plecat din casa soților Langley? întrebă DeMarco.

- Oh, e încă pe aici. A ajuns să meargă la școala profesională, dar în cele din urmă a renunțat. Nu știu de ce...poate din cauza notelor sau poate pentru că nu se implica. Nu sunt sigură unde locuiește, dar știu unde lucrează. Lucrează de cel puțin câteva luni la Pizza lui Gino.

- Sunteți sigură de asta? întrebă Kate.

- Știu că lucra acolo acum șase luni pentru că mi-a livrat o pizza. De obicei, consider că este o prostie să ți se livreze pizza, pentru că atunci trebuie să dai bacșiș, dar eram bolnavă, așa că... Își dădu seama că devia de la subiect. Zâmbi, își dădu ochii peste cap și continuă. Revenind, și apoi, prietena mea, Janell, cu care îmi beau ceaiul de două ori pe săptămână, mi-a spus că l-a văzut lucrând la Gino nu cu mult timp în urmă. Cam vreo două sau trei săptămâni.

- Mulțumesc, spuse Kate.

- Stați, așteptați. Nu credeți că Davey este implicat în aceste crime, nu?

- Cel mai probabil nu, spuse Kate. Dar va fi o sursă foarte bună de informații legate de familie. Și în momentul de față, fiecare strop de informație este crucial.

Callie aprobă din cap, părând ușurată să audă asta. Când făcu asta, o pasăre colibri zbură către căsuță. Cele trei femei o urmăriră pentru o clipă, zâmbetul revenind pe chipul lui Callie.

- Sper să aflați cine a făcut asta, spuse Callie. Se aude că încă o familie din Whip Springs a fost ucisă. Un soț și o soție. Așa este?

- Nu vă putem spune nimic despre acest lucru, spuse Kate, urând această expresie. Știa că pentru cineva asemenea lui Callie Spencer, acel comentariu neutru va suna ca un mare da.

- Ei bine, mult noroc, agenți, spuse Callie, în timp ce Kate și DeMarco coborau scările.

De această dată, DeMarco se așeză la volan. În timp ce deschidea ușa pasagerului, Kate se uită înapoi la Callie Spencer, stând pe veranda ei. Ea se uita insistent la pasărea colibri - căreia i s-au mai alăturat încă două. Atunci Kate realiză că de fapt Callie nu era atât de interesată de păsări, pe cât încerca să evite să privească în direcția casei Langleys. Deși acest lucru i se părea atât trist, cât și reconfortant, Kate se urcă în mașină și căută traseul pentru Pizza lui Gino.

CAPITOLUL NOUĂ

Ajunseră la Gino chiar când aglomerația prânzului se potolea. După ce intră, stomacul lui Kate reacționă instant la mirosul delicios de pizza și calzone. Abia dacă își amintea dacă mâncase micul-dejun în acea dimineață, având în vedere că prima parte a zilei nu îi era foarte clară.

- Îți e foame? întrebă DeMarco.

- Mi-ai citit gandurile.

Se apropiară de un mic stand cu un semn pe care scria Vă Rugăm Așteptați Să Fiți Așezați. O adolescentă le întâmpină cu un zâmbet.

- O masă pentru două persoane? întrebă ea.

- Și, dacă nu vă supărați, am dori să vorbim cu un tânăr care lucrează aici. Este Davey azi aici?

- Nu, azi nu, spuse chelnerița.

- Dar managerul? întrebă DeMarco. Este aici?

- Da. Doriți să vorbiți cu el?

- Da, te rog, spuse Kate. Se uită prin jur și văzu că locul era practic mort. Se întrebă dacă aceasta era o reflecție a mâncării, dar stomacului ei îi era prea foame ca să-i pese. Așa că adăugă: În timp ce mâncăm, dacă nu te superi.

Chelnerița le conduse la o masă din spatele restaurantului, le luă comenzile pentru băutură și se îndreptă înapoi spre zona bucătăriei. După ce se uitară prin meniu și se deciseră amândouă că erau înfometate, Kate și DeMarco aleseră o pizza mare. Se ciondăniră pentru un moment ce ingrediente să aleagă - DeMarco era una dintre ciudatele care considera că ananasul poate fi pus pe pizza - lucru ce o făcu pe Kate să zâmbească. Acesta era abia al doilea caz la care lucrau împreună și aveau deja o chimie naturală, pe care marea majoritate a partenerilor o construiau după mult timp.

„Chiar trebuie să aflu mai multe despre ea”, se gândi Kate.

Chelnerița se întorse după trei minute cu băuturile lor. Un bărbat puternic, de vârstă mijlocie, era cu ea. Pe o plăcuță mică prinsă de cămașă în piept scria Teddy. Chelnerița le luă comanda, lăsându-le cu Teddy. Acesta le privi pe amândouă agitat, presupunând probabil că vor să se plângă de serviciile oferite sau de angajatul pe care tocmai ce-l pomeniseră.

- Sunt Teddy King, spuse bărbatul pe un ton liniștitor. Era genul de ton folosit de o persoană care își cerea scuze des. Mi s-a spus că doriți să vorbiți cu managerul?

- Da, spuse Kate. Uitându-se din nou prin jur. Dacă ar fi fost mai mulți clienți (în prezent erau doar trei, toți mai în vârstă, stând împreună în partea opusă de restaurant), nu ar fi vorbit despre caz la masă, în văzul lumii. Dar acest loc era în prezent la fel de privat și liniștit ca orice alt loc. Își scoase legitimația și o puse pe masă, nedorind să le ofere celorlalți trei clienți posibilitatea de a-o vedea, în cazul în care se uitau în acea direcție.

- Sunt agent Wise de la FBI, iar aceasta este partenera mea, agent DeMarco. Lucrăm la un caz care ne-a condus către unul dintre angajații dumneavoastră, un tânăr pe nume Davey.

- Asta ar fi Davey Armstrong, spuse Teddy. Kate crezu că simte o notă de iritare în vocea lui.

- Se pare că nu sunteți prea surprins că este căutat de autorități, sublinie Kate.

Teddy se așeză pe scaunul de la marginea mesei și ridică din umeri.

- Ei bine, vreau să spun că nu l-aș considera un criminal sau așa ceva, dar este genul de persoană care te aduce la limita răbdării. Cred că este un angajat decent atunci când vrea. Uneori puțin leneș. Aproape l-am concediat în două ocazii diferite, dar...nu știu. Am o slăbiciune pentru poveștile triste.

- Ce versiune a poveștii sale triste ați auzit? întrebă Kate.

- Ei bine, o cunoșteam pe mama lui. Am mers la același liceu. Și când a venit în căutarea unui loc de muncă, în urmă cu aproximativ un an, am făcut imediat legătura. Din auzite, eram la curent cu ce s-a întâmplat cu el după ce mama lui a murit. A fost plimbat de la un membru al familiei la un alt membru al familei, neavând niciodată o casă adevărată. Am vorbit cu el o dată despre mama lui, doar ca să știe că am cunoscut-o și că o consideram o femeie uimitoare. L-a întristat, dar părea să fie încântat să audă asta. Dar chiar și atunci, când am încercat să mă conectez cu el, am simțit că poate am făcut o greșeală că l-am angajat.

- O greșeală? întrebă DeMarco. De ce?

- Ei bine, nu este foarte responsabil. Are douăzeci și șase de ani și nu este motivat. Și nu se prea pricepe la oameni. După ce mi-am dat seama de acest lucru, l-am pus să fie șofer pentru livrări - să-l țin la distanță de magazin și se clienți, înțelegeți? În plus, câteodată are un aspect care - iertați-mă că o spun - îi sperie ca naiba pe oameni. Am avut chelnerițe care s-au plâns de asta. Și știți, pare că preferă asta…să fie în mașină, să conducă și să livreze mâncare.

- Credeți că ați putea să îmi spuneți cu exactitate dacă Davey făcea livrări într-un anumit interval orar?

- Da. Stați doar să aduc programul.

Teddy se ridică, lăsându-le pe Kate și pe DeMarco să mediteze la ceea ce tocmai auziseră. Kate încercă să-și imagineze un tânăr în vârstă de douăzeci și șase de ani, cu care viața nu fusese tocmai blândă, și care lucrează într-un asemenea loc. Chiar și în fuga pentru livrări, credea că poate vedea cum cineva ca Davey Armstrong ar părea să aibă un nor constant pe urmele lui.

Teddy se întoarse cu programul și se așeză înapoi. Aduse cu el și pizza lor. Kate era impresionată. Așteptase mai puțin de zece minute pentru a o primi - ceea ce, în experiența ei, trebuia să fie un fel de record. Poate că insigna și legitimația de FBI erau de vină. Aveau anumite avantaje și se pare că pizza rapidă era unul dintre ele.

- Prima dată ar fi cea de ieri, undeva între prânz și șase după-amiaza, spuse Kate. Cealaltă dată nu este la fel de exactă, dar cel mai probabil a fost acum patru sau cinci zile. Deci, să zicem luni sau marți.

Teddy studie programul și indică spre o coloană, unde numele lui Davey apărea în partea de sus.

- Ei bine, ziua de luni a avut-o liberă, dar a lucrat șapte ore marți, între orele două și nouă seara. Și da, a lucrat ieri, de la cinci după-amiază până la închidere.

- Vi s-a întâmplat să observați ceva ciudat la el în oricare din aceste zile? întrebă Kate.

- Păi, după cum am spus deja…tot timpul a părut puțin ciudat. Dar nu...nu am observat nimic ieșit din comun. Cu toate că…

Se opri aici, ca și cum numai ce își aminti ceva.

- Ce este? întrebă Kate.

- A întârziat extrem de mult când s-a întors de la una din livrările de marți. Nu l-am mustrat prea tare pentru că nu eram foarte aglomerați. A susținut că a tot bătut la ușa acestei persoane, dar a durat foarte mult până când cineva i-a răspuns. A spus că de asta a întârziat.

- Cât de mult a întârziat? întrebă DeMarco.

- Drumul până acolo și înapoi ar fi trebuit să-i ia doar jumătate de oră, dar el a fost plecat mai bine de o oră.

- Putem primi adresele la care a livrat în acel timp?

- Sigur. Va trebui totuși să mă uit prin chitanțe și comenzi. Va dura câteva minute.

- Nu e nicio grabă, spuse Kate. Sunați-ne când aveți informațiile. Îi întinse o carte de vizită și apoi adăugă: S-a întâmplat vreodată să-l auziți vorbind de rău pe soții Langley?

- Deloc. Le-a plăcut de ei. De ce...e ceva în neregulă?

Kate nu voia să-i spună acestui bărbat veștile despre soții Langley. Era, de fapt, surprinsă că nu le auzise încă. O făcu pe Kate să se întrebe dacă Davey aflase de soarta familiei care îl crescuse o bună perioadă de timp.

- Mă tem că Scott și Bethany au fost uciși acum trei zile.

- Oh, Dumnezeule, spuse Teddy. Ei bine, nu cred că Davey știe. Acum trei zile?

- Așa se pare, spuse DeMarco.

- Și credeți că Davey este implicat?

- Este mult prea devreme pentru a face o astfel de speculație, spuse Kate. Știți cumva unde locuiește?

- Da, știu. A trebuit să-l duc de câteva ori acasă atunci când mașina lui era în reparații. Și sunt destul de sigur că îl veți găsi acolo chiar acum. Poate că nu e prea implicat în muncă, dar este al naibii de implicat în Fortnite.

Kate auzise de Fortnite; era destul de sigură că e un joc online nou care e extrem de popular printre adolescenți. Nu voia totuși să spună nimic, pentru că nu era foarte sigură.

„Ah, bătrânețea lovește din nou”, se gândi ea.

- Ați putea să ne dați adresa? întrebă Kate.

- Nu știu adresa exactă, dar vă pot oferi indicații. Nu îl puteți rata. Ascultă muzica atât de tare, încât vecinii lui au făcut plângeri din cauza gălăgiei.

- E în regulă, spuse Kate.

Și în timp ce Teddy le dădea indicații către apartamentul lui Davey, mintea lui Kate începu să rătăcească puțin. Cum putea Davey să nu știe despre moartea oamenilor care au ajutat la creșterea lui? I se părea ciudat. Dar mai

ciudată de atât era ideea că poate știa și se hotărâse să nu-i spună lui Teddy sau altcuiva de la lucru, ținând totul secret.

Și de ce ar face asta? Kate se putea gândi la un singur motiv: pentru că ascundea o oarecare vinovăție.

CAPITOLUL ZECE

Un simplu telefon către poliție fu suficient pentru a descoperi că Davey Armstrong nu fusese informat cu privire la moartea soților Langley. El nu figura niciunde ca fiind rudă apropiată, singura legătură fiind formularul unui medic de acum opt ani în care Bethany Langley fusese trecută drept contact de urgență.

Acest lucru făcu ca vizita neașteptată să fie și mai importantă. Nu numai că aveau să-l interogheze despre locul unde se afla în timpul crimelor și să-și dea seama de starea lui mentală, dar se pare că îl vor informa și despre moartea mătușii și unchiului său.

Indicațiile lui Teddy fuseseră destul de detaliate, încât găsiră complexul de apartamente fără probleme. De fapt nu era tocmai un complex, ci o structură mare, cu aspect de casă, cu cinci apartamente separate. Era situată într-un mic complex cu alte trei structuri. Când Kate și DeMarco coborâră din mașină, auziră încă un detaliu menționat de Teddy care s-a dovedit a fi foarte precis: muzica dată la un volum insuportabil. Din ce-și dădea Kate seama era un fel de heavy metal, sunete de chitară și un beat de mitralieră de tobe cu dublu bass.

După cum spusese Teddy, sunetul provenea din apartamentul 3B. Agenții se apropiară de ușă și Kate nu pierdu timpul într-o încercare de a fi politicoasă. Bătu în ușă cu putere, asigurându-se că poate fi auzită peste volumul muzicii. O voce demonică, răgușită, se alăturase acum chitarei și tobelor.

După câteva momente, muzica se opri. Pași grăbiți puteau fi auziți venind spre ușă. Fu deschisă rapid, dar doar într-atât încât un bărbat cu aspect agitat să le poată vedea.

- Da? întrebă el, pe un ton care dădea de înțeles că era groaznic de deranjat.

- David Armstrong? întrebă Kate.

- Da. Dumneavoastră cine sunteți?

Kate și DeMarco își arătară legitimațiile într-o sincronizare aproape perfectă. Davey le studie cu mare interes, expresia lui schimbându-se din uimire în spaimă. Se uită la ele bănuitor, părând încă iritat.

- Sunt Agent Wise, iar aceasta este partenera mea, agent DeMarco. Ne-a fost adus la cunoștință faptul că sunteți nepotul lui Scott și Bethany Langley.

- Așa este, spuse el. Aruncând apoi o privire peste umăr. Kate putea vedea un computer în spatele lui, cu meniul unui joc pe ecran. De ce-i pasă FBI-ului de mine sau de familia Langley?

- Putem intra? întrebă Kate.

- Chiar este necesar? întrebă Davey.

- Ar ușura lucrurile și am pleca mai repede de pe capul dumneavoastră, spuse Kate.

- În regulă.

Davey se dădu la o parte și le lăsă înăuntru. În timp ce intrau pe ușă, DeMarco nu pierdu vremea.

- Când a fost ultima dată când ați vorbit cu ei? întrebă ea.

- Nu știu, spuse Davey. Se așeză biroului computerului și verifică ceva pe ecran. Kate presupunea că joacă Fortnite, așa cum sugerase Teddy. Cred că o luna, așa ceva. Mătușa Bethany m-a sunat să vadă ce mai fac. Un fel de verificare.

Kate se uită la DeMarco, cu o privire care transmitea „Nu îți face griji, mă descurc eu.”

- Domnule Armstrong, îmi pare rău că sunt nevoită să vă spun asta, dar Bethany și Scott sunt morți. Au fost uciși în propria lor casă acum patru sau cinci zile.

O emoție similară șocului putea fi citită pe fața lui Davey, dar nu pentru mult timp. Se uită la podea pentru o clipă și atunci Kate avea certitudinea că va izbucni în lacrimi. Dar nimic de acest gen nu se întâmplă. Se uită înapoi la agenți, privind-o ba pe una, ba pe alta.

- Știți deja cine a făcut asta? întrebă Davey. I-ați prins?

- Nu, spuse DeMarco. De aceea suntem aici. Speram să ne puteți lămuri de ce ar vrea cineva să-i ucidă.

- Oh, spuse el destul de absent. Cel puțin părea să nu-i mai pese atât de mult de jocul din spatele lui, dar nu părea atât de supărat pe cât Kate se așteptase. Părea detașat - ca și cum avea total altceva în minte.

- Da, nu știu. Erau buni, știți? Oameni buni. Nu mă pot gândi la nimeni care ar vrea să-i omoare...

- Davey, ești bine? întrebă Kate.

Se uită la ea și atunci văzu teama din ochii lui. Era speriat și, în mod evident, neliniștit. Kate știa că mintea umană trecea printr-o mulțime de etape în timp ce încerca să accepte pierderea de proporții colosale, dar acest lucru nu era normal.

- Și sunteți sigur că nu ați vorbit recent cu ei? întrebă Kate.

- V-am spus, au trecut săptămâni, spuse el, răstindu-se la ea. Uitați...am nevoie să plec. Am nevoie să ies de aici și...

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Se mișcă într-un asemenea fel, încât pentru o clipă, Kate crezu că va ataca - scoțând poate o armă. Dar merse doar direct spre ușă, făcând tot ce-i sta în putință să nu le privească.

DeMarco o surpinse pe Kate, sărind în picioare și mișcându-se ca o felină. Ajunse la ușă înaintea lui Davey, blocându-i drumul.

- Davey, știm că este o veste greu de digerat, dar chiar avem nevoie să rămâi aici cu noi un pic mai mult timp. Mai avem câteva întrebări și putem-

Davey scoase un țipăt zguduitor, de furie și de disperare. Se aruncă cu umărul în DeMarco, izbind-o cu spatele de tocul ușii. Exact când își ridică capul din toc, Davey o zbughi pe ușă. Kate remarcă că nu închise ușa complet atunci când intraseră, indicând că plănuise să fugă de la bun început.

Kate sări în picioare și fugi după el. DeMarco părea a fi un pic amețită, sprijinindu-se de perete pentru a se asigura că nu va cădea. Kate făcu doi pași uriași după el, trezindu-se cu ușa trântită în față. O blocă și merse mai departe. Ieși pe verandă, chiar când Davey ajunse la baza rândului mici de scări.

Kate știu de îndată că nu va fi capabilă să țină pasul cu el dacă va alerga, așa că decise să elimine cursa cu totul. În loc să alerge după el, făcu un pas mare spre marginea verandei și se aruncă în față. Știu imediat că supraestimase distanța; în loc să-l prindă din spatele genunchilor, avea să se izbească de spatele lui.

Se pregăti pentru impact și simți o durere în gât când se ciocniră. Întreaga ei greutate îl izbise din spate. Pică atât de repede încât, atunci ajunse la pământ, picioarele aproape că îi veniră peste cap, rostogolindu-se pe jumătate. Kate reuși să-și blocheze, în timp ce cădeau, brațul drept în jurul gâtului lui. Aerul ieși din ea, iar durerea bruscă care o lovi îi aminti că trecuse cu mult de vârsta de cincizeci de ani.

Totuși, adrenalina era suficientă pentru a o ajuta să se rostogolească deasupra lui, să-și înfigă un genunchi în spate lui și să-i aducă mâinile la spate. Îl încătușă cu o precizie de expert și era ușurată s-o audă pe DeMarco apropiindu-se din spate. Cu ajutorul ei, îl ridică pe Davey Armstrong în picioare. Kate își ascunde grimasa când văzu că lateralul feței lui era julit din cauza căzăturii. Vina era a ei totuși, deoarece ar fi putut fi puțin mai blândă.

- De ce ai fugit? întrebă DeMarco.

Davey nu spuse nimic. În timp ce îl duceau la mașină, Kate o luă în față. Deschise portbagajul, sperând să găsească o trusă de prim-ajutor. Găsi una, scoase șervețele antibacteriene din ea și le desfăcu. Înainte de-al pune pe

Davey în spatele mașinii, șterse sângele de pe fața lui, cauzat de julitură. El se strâmbă din cauza usturimii, dar nu spuse nimic.

- Știi de ce te luăm cu noi, David? întrebă DeMarco.

- Pentru că sunt morți, spuse el. Și presupuneți că eu am făcut-o.

În timp ce se așeză pe bancheta din spate, Kate și DeMarco schimbară niște priviri neliniștite peste capota mașinii.

- Ești bine? întrebă DeMarco încet.

Kate dădu din cap, deși era greu de spus dacă era rănită sau nu. Adrenalina încă curgea prin ea. În acel moment, se simțea mai mult decât bine. Se simțea grozav.

- Dar tu? întrebă Kate.

- Mă doare capul. M-a lovit bine. Dar sunt în regulă.

- Atunci ar trebui să conduc eu, spuse Kate.

- Voi suna în prealabil la stație și îi voi anunța că venim cu...cu ce? Bănuiesc ca e suspect?

- Așa se pare, spuse Kate în timp ce se urcă la volan.

Își aminti frica pe care o văzuse în ochii lui și viteza absolut războinică și furia din fuga și țipătul lui. Nu făcea niciun sens pentru ea ca el să fie criminalul, dar din nou, de ce tăcuse? De ce fugise?

Cu ultimele resturi de adrenalină din ea, Kate cugetă la aceste întrebări. În spatele mașinii, Davey Armstrong rămase tăcut, ascunzând parcă un secret întunecat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Kate își pregătea o altă ceașcă de cafea ți își aștepta rândul să vorbească cu Davey Armstrong. Stătea cu DeMarco în sala de conferințe, care le servea drept biroul temporar, urmărind imagini pe un televizor montat pe perete, în timp ce comisarul poliției stătea așezat la masă cu Davey, într-o celulă de detenție adiacentă. În Secția de Poliție a orașului Roanoke nu exista o sală oficială de interogatoriu, așa că Davey se afla într-o celulă neoficială de detenție.

Din ce-și dădea Kate seama, Davey încă nu vorbea. Se uita insistent la figura lui tăcută de pe ecran, încercând să pună lucrurile cap la cap în mintea ei.

- Crezi că se potrivește? întrebă DeMarco.

- Are un trecut care sugerează că ar putea exista un fel de tensiune între el și soții Langley, dar nu. Crimele astea au fost sinistre. Dacă i-a omorât, cred că ar fi mai interesat să vorbească. Să ne spună de ce. Să ne spună cum.

- Și dacă, de fapt, el e tăcut pentru că vrea să vadă cât de multe știm? întrebă DeMarco. Și dacă a omorât mai mulți oameni și vrea să știe dacă am descoperit deja cadavrele? Soții Nash, de exemplu.

Era un gând bun, ce merita verificat. Pe ecran, comisarul începu să se ridice în picioare, aparent obosit în a-l determina pe Davey să vorbească. În timp ce se îndrepta spre ușă și afară din imaginea ecranului, telefonul lui Kate sună. Era un număr necunoscut, cu un cod din zona Roanoke.

- Bună ziua? spuse ea.

La celălalt capăt se auzea o voce de bărbat. Vorbi cu ea timp de aproximativ treizeci de secunde, până când Kate spuse:

- Bine. Mulțumesc mult.

Închise telefonul și porni imediat spre ușa sălii de conferințe.

- Haide, îi spuse lui DeMarco. L-am prins. Davey Armstrong este, în cele din urmă, criminalul nostru.

***

Kate se așeză vizavi de Davey, pe același scaun pe care Comisarul Poliției stete în urmă cu câteva momente. Se uită la Davey prin barele celulei de detenție. DeMarco era așezată lângă ea, adâncită în revelația pe care Kate tocmai i-o spuse.

- O să vă dau o ultimă șansă să spuneți ceva, spuse Kate. Tocmai am primit un apel telefonic care nu spune întreaga poveste, dar care spune suficient de mult din poveste. Suficient pentru a vă aresta oficial pentru crimă. Așadar, aveți la dispoziție cinci secunde pentru a spune ceva.

Kate îi acordă cele cinci secunde. O observă pe DeMarco numărând în tăcere pe degete, pe măsură ce secundele treceau.

- În regulă, spuse Kate. Am vorbit mai devreme cu Teddy King, managerul dumneavoastră de la Gino. Ne-a spus că marți după-amiază, v-ați întors foarte târziu de la una dintre livrările pe care trebuia să le efectuați. M-a sunat acum câteva momente cu numele și adresele pe care le-ați vizitat pe acel traseu. Printre ele se numără și casa lui Scott și a lui Bethany Langley. Și culmea, tocmai în intervalul de timp în care au fost uciși. Deci...acum aveți ceva de spus?

Le privi cu toată integritatea unui animal prins. Fusese prins și știa asta. Dădu leneș din umeri și, pentru prima dată de când i s-a spus că mătușa și unchiul său muriseră, vărsă o lacrimă.

- Am mințit înainte. De fapt nu am vorbit cu ei de luni de zile, spuse el. Poate chiar un an. Nu erau tocmai încântați de mine. Nu m-au dat afară din casa lor, dar m-au îndemnat puternic să plec. Așa că m-am înscris la școală, mi-am găsit un loc de muncă și un loc unde să stau. Ei au încercat să păstrăm legătura, dar eu i-am îndepărtat.

- De ce ți-au cerut să pleci? întrebă DeMarco.

- Asta a fost acum aproape zece ani, spuse Davey. Am început să mă droghez. Doar puțină cocaină din când în când. Nu eram dependent. Nu pe vremea aia...

Și se pierdu aici, simțind că fie se îndepărta de la subiect, fie nu era pregătit să înfrunte un adevăr care încerca să iasă la suprafață.

- A existat vreo ceartă atunci când ai mers să le livrezi pizza? întrebă Kate.

- Nu. Nici măcar nu am bătut la ușă. Am lăsat pizza pe verandă, am claxonat din mașină și am plecat.

Kate nu îl credea. Deloc. Vorbea prea repede, asemenea unei persoane care spunea primul lucru care îi venea în minte.

- Atunci când livrezi pizza, clienții trebuie să semneze ceva? întrebă Kate.

- Nu. Doar dacă plătesc cu un cec.

Putea să vadă incertitudinea din ochii lui, în timp ce încerca să-și calculeze următoarea mișcare. Practic, putea vedea cum se mișcă rotițele din capul lui, încercând să anticipeze fiecare cale de ieșire din această conversație - cum să nu fie prins cu o minciună, cum să răspundă la fiecare întrebare într-un mod care să nu-l deconspire.

- Cum au plătit soții Langley? întrebă DeMarco. Dacă le-ai lăsat doar pizza și ai fugit, înseamnă că au plătit în avans, nu?

- Da. Cred că au făcut-o. Poți comanda online la Gino. E o opțiune nouă, apărută acum câteva luni. Bănuiesc că au plătit așa, pentru că pe comandă nu apărea nimic legat de plată.

Kate luă în considerare toate aceste lucruri și decise să lase lucrurile așa momentan. Fie că Davey realiza asta sau nu, tocmai le oferise informații mai mult decât suficiente. Pe baza a ceea ce spuse, aveau mai mult decât aveau nevoie fie pentru a-l prinde într-o minciună flagrantă, fie pentru a-l elibera.

În ceea ce-o privea pe Kate, se aștepta la o minciună.

- Vă mulțumesc, domnule Armstrong, spuse ea. Trebuie să verificăm câteva lucruri, dar dacă spuneți adevărul, ar trebui să puteți pleca în câteva ore.

- Să verificați ce? întrebă el. Cum naiba sunt eu suspectul aici?

Kate rânji, incapabilă să îl ascundă.

- Pentru că fac asta de suficient de mult timp pentru a ști când sunt mințită.

Și cu asta, părăsi camera. Se așteptase ca Davey să spună adevărul în timp ce pleca, dar rămase tăcut. După câteva secunde, DeMarco o urmă, lăsându-l pe Davey singur în celula de detenție.

***

- I-ai văzut antebrațele?

DeMarco puse întrebarea fără prea multă convingere. Se uita direct la perete, ca și cum privea o diagramă care avea toate răspunsurile la caz.

- Nu, spuse Kate. Ar fi trebuit să mă uit la ele?

DeMarco ridică din umeri.

- Aproape că mi-a scăpat. Avea urme de ace. Vagi, dar le avea. Dacă nu aș avea un trecut legat de asta - o rudă, nu eu, așa că nu-ți face griji - nu le-aș fi văzut.

- Heroină? întrebă Kate.

- Da, destul de sigur, spuse DeMarco.

- Deci, poate că este în stadiul de negare legat de asta? sugeră Kate. Poate că a întârziat de la acele livrări din cauză că se droga. Poate că gândul că trebuie să-i vadă pe soții Langley l-a dat peste cap.

- S-ar putea. Unii consumatori sunt atât de rușinați de viciul lor, încât îl vor ține secret cu orice preț. Dar totuși...nu cred că asta justifică atacul asupra unui agent FBI pentru a scăpa.

- De acord, spuse Kate, privind spre monitorul televizorului de pe perete. Davey stătea încă acolo, aplecat ușor în față, privind podeaua.

Kate voia să îl ia din nou la întrebări - voia să-l întrebe despre consumul de droguri și dacă exista vreo legătură între dependența sa și soții Langley. În baza a ceea ce știa despre soții Langley, se îndoia totuși că ar exista vreo legătură. Însă orice șansă de a-l determina să vorbească despre mătușa și unchiul lui, fie l-ar adânci în groapă, fie le-ar da un motiv să-l elibereze.

Înainte să poată începe să formuleze o serie de întrebări, îi sună telefonul. O trecură puțin fiorii când văzu că cel care o sună era Duran. Știa că bărbatul era ca un magician care obține detalii rapid și în timp util. Se întreba dacă aflase cumva despre faptul că îl tratase prea dur pe Davey Armstrong.

- E Duran, spuse ea către DeMarco. Apoi răspunse: Wise la telefon.

- Cum stăm cu cazul? întrebă Duran.

- Chiar acum avem un bărbat în custodie, spuse Kate. Numai ce am terminat interogatoriul.

- Crezi că el e vinovatul?

- Încă nu știu. Este vinovat de ceva. Consum de droguri, cel mai probabil. Dar nu sunt sigură că avem suficiente date pentru a ne da seama dacă ele este vinovatul.

- Trimite-mi toate însemnările pe care le aveți, precum și raportul de arestare. Am o problemă de cercetare aici, la Washington, la care aș avea nevoie de ajutorul tău. Este vorba de unul dintre cazurile tale vechi despre care câțiva agenți cred că ar putea ajuta la rezolvarea unui șir de răpiri și la prinderea unui cerc de pedofili din zona Baltimore. Îți amintești de Frank Costello?

- Da, zise ea cu un fior.

Costello a răpit și a ucis șapte copii în 1998, luându-i dintr-o zonă care se întindea între Washington, DC, și Louisville, Kentucky. Era unul dintre cazurile pe care îl privea ca o realizare a încoronării sale, dar, în același timp, și un eșec total. Când Costello a fost arestat, el a susținut că a răpit încă trei copii și că nu a lucrat singur. Nu a spus niciodată unde erau locațiile celorlalți trei copii sau cine era persoana cu care pretindea că lucrează. Aceste informații le-a luat cu el în mormânt, când s-a sinucis, tăindu-și venele de la o mână în celulă, la trei zile după ce a fost prins.

- Aș vrea să vii și să te întâlnești cu această echipă. O mare parte din ceea ce au descoperit oglindește mișcărilor și comportamentul lui Costello. Nu putem să nu ne întrebăm dacă nu cumva această ultimă serie de răpiri este opera omului cu care Costello spune că a lucrat.

- Da, voi veni acolo.

- Bun. M-am gândit și la opțiunea de a vorbi pe Skype, dar oamenii ăștia ar avea nevoie de tine în persoană. O oportunitate excelentă de a învăța. Deci...îmi pare rău, Wise. Simt că poate te-am aglomerat. Dacă trebuie ceva rezolvat în legătură cu cazul din Roanoke, crezi că DeMarco s-ar putea descurca singură?

- Cred că da.

- Bun. Spune-i să-mi trimită informațiile alea și întoarce-te în oraș. Ar fi ideal dacă ai putea fi aici mâine. Ești în regulă cu asta?

Kate se uită pe monitor la Davey Armstrong. Dacă el era criminalul, ea și DeMarco rezolvară cazul mult mai repede decât se așteptară. Dacă nu era criminalul, Kate nu credea că ar putea să le ajute foarte mult în localizarea adevăratului criminalului. Dar, de asemenea, nu considera că era în măsură să-i spună nu lui Duran. Dacă voia ca această mică afacere dintre ea și Birou să funcționeze, trebuia să reziste oricărei tentații de a riposta.

- Ar trebui să fie în regulă, spuse ea. Ne vedem mâine.

Acestea fiind spuse, Duran închise telefonul. Kate își băgă telefonul în buzunar, în timp ce un gând îi veni în minte. Povestea cu pizza lăsată pe verandă părea prea slabă. Ar trebui să existe o modalitate de a afla cu ușurință dacă era sau nu adevărată. Poate un telefon către Teddy King. Cu siguranță un client care nu-și găsise pizza pe verandă ar fi sunat să se plângă, nu?

- Ai spus ne vedem mâine? întrebă DeMarco.

- Da. Mă vrea înapoi în DC. Sunt câțiva agenți care aparent au găsit legături cu unul dintre cazurile mele vechi, despre un cerc de pedofili. I-am spus că te vei descurca aici.

- Apreciez asta, spuse ea, expresia ei susținând cele spuse.

- Agent DeMarco, ai putea să aduni raportul poliției și să te asiguri că o copie este trimisă directorului Duran cât mai repede posibil? Dar mai întâi, poate că ar trebui să punem la punct situația mașinii și a locului unde vei sta.

DeMarco dădu din cap. Părea puțin încântată de perspectiva de a fi lăsată să conducă singură acest caz, dar, în același timp, Kate crezu că văzuse o fărâmă de dezamăgire.

- Ești bine? întrebă Kate.

- Da. Am gestionat tot timpul cazuri de una singură când lucram la crime violente. Și chiar dacă Davey Armstrong nu este omul nostru, trebuie să existe o pistă ascunsă în el sau într-una din poveștile sale.

- Poate, spuse Kate, deși ea nu credea că așa vor sta lucrurile.

CAPITOLUL DOUĂSPREZECE

- Știi, spuse Kate în timp ce o conducea pe DeMarco la cel mai apropiat Holiday Inn, nu ai nevoie de mine să rezolvi cazul. Ești capabil să faci asta de una singură.

- Știu, spuse ea. Dar dacă e să fiu sinceră, nu-mi place felul în care directorul Duran crede că poate să se bage și să te trimită dintr-o parte-n alta, după cum are el chef. Ai așteptat cât...o lună ca el să te sune? Și acum te trimite aici să investighezi crimele astea și apoi se așteaptă să schimbi macazul și să abandonezi cazul într-o clipită?

- Oh, și eu sunt frustrată, spuse Kate. Dar am făcut un aranjament destul de ciudat pentru a mă putea întoarce să lucrez după pensionare. Până nu se va stabili ceva mai concret, nu pot să agit prea mult apele.

- Îmi imaginez că este totuși puțin mai ușor să te întorci în DC, nu? întrebă DeMarco. Mă refer la nepoata ta.

- Da, puse Kate, simțind o înțepătură în inimă când își aminti cum se încheiase noaptea precedentă.

„Mi-e greu să mă gândesc că a fost doar ieri, având în vedere că nu am dormit”, se gândi Kate.

- Dar tu? întrebă Kate. Ai vreun motiv pentru care nu vrei să fii pe lângă DC?

- Nu, nu tocmai. Întotdeauna mi-a plăcut să călătoresc, așa că meseria asta mi se potrivește. Mama locuiește în Bethesda, dar în afară de ea, nu am nicio rudă pe lângă. Și niciun interes amoros.

- Da, ai menționat asta pe drum, spuse Kate. Și trebuie să recunosc…simt că trebuie să-mi cer scuze. Nu am făcut o treabă prea bună în a te cunoaște. N-aveam idee că ești gay.

DeMarco ridică din umeri.

- Nu las acest lucru să mă definească, știi? Nu am acest lucru trecut în cartea de vizită sau o monogramă pe geci sau ceva de genul. Noi două...nu am avut niciodată o conversație în care să se ivească acest subiect.

- Știu, spuse Kate. Și cred că asta e din cauză că majoritatea conversațiilor au fost întotdeauna despre mine și despre cum a fost să mă întorc din nou la lucru după pensionare. Destul de egoist din partea mea.

- Nu îți face griji, spuse DeMarco. Nu-mi pot imagina cum e să lucrezi într-un asemenea domeniu atunci când ai nepoți. Și tu te-ai descurcat bine atât de mult timp.

Kate nu spuse nimic, deși voia să-i explice lui DeMarco că dedicația pe care o avea pentru muncă era o povară uriașă asupra familiei ei. De asemenea, își ținu în frâu și gândurile despre soțul ei, Michael, nevrând să-i spună că, chiar și după ce Michael fusese ucis, munca ei fusese pe primul loc. Era pur și simplu un lucru de care nu putea să se dezlipească.

- Ai spus că mama ta locuiește în Bethesda, spuse Kate. Sunteți apropiate?

- Așa cred. Nu am avut niciodată o legătură foarte strânsă sau ceva de genul. Dar pe cât de trist sună, eu sunt tot ce are, deci presupun că suntem destul de apropiate.

DeMarco se uită în gol prin parbriz în timp ce vorbea pe scurt despre mama ei. Vorbea rapid și pe un ton neutru. Pentru Kate, era un mod nonverbal și politicos de a spune prefer să nu vorbesc despre asta.

Când văzu semnul Holiday Inn, Kate simți pentru prima oară un sentiment de vinovăție. O abandona DeMarco? Desigur, urma doar ordinele lui Duran, dar totuși...veniseră aici împreună pentru a încerca să rezolve aceste crime și la nici douăsprezece ore după, se pregătea să se întoarcă fără ea.

- Te rog să nu eziți să mă suni dacă apare vreo informație nouă. Dacă acest caz va începe să degenereze, mă gândesc că Duran mă va trimite înapoi să te asist.

- O să iau asta în considerare, dar cred că voi fi în regulă, spuse DeMarco.

- Vrei să sun înainte la o firmă de închirieri auto? întrebă Kate.

- Nah, voi delega asta poliției. Poate o să-l pun pe Palmetto să o facă.

Kate chicoti în timp ce parca la Holiday Inn.

- Mă aștept să finalizezi cazul până mă întorc acasă, spuse ea zâmbind.

- Nu toți putem rezolva cazurile într-un mod excepțional precum Kate Wise, spuse DeMarco. Dar îți mulțumesc pentru votul de încredere.

Kate parcă în fața motelului. Mai trecuse prin asta, blocată în limbo, fără a ști exact unde va sta sau cum va ajunge din punctul A la punctul B. Își amintea cu drag de acea etapă din cariera ei, în special de un caz din Utah, unde rămăsese blocată timp de două zile, deoarece mașina ei închiriată se defectase și avusese loc o neînțelegere între Birou și aeroport. Îi era dor de zilele alea și o invidia puțin pe DeMarco.

- Fii atentă și ai grijă, spuse Kate.

- Zise aia în vârstă de cincizeci și cinci de ani care îl placă pe Davey Armstrong acum trei ore, spuse DeMarco.

Cu un rânjet și o aprobare din cap, DeMarco ieși din mașină. Îi făcu cu mâna încă o dată, în timp ce intra pe ușă în hol și apoi dispăru înăuntru.

Kate se uită la ceas și văzu că era doar ora 4:47 după-amiaza. Nu mai era cu adevărat obosită, fiind revigorată de cafea și simțindu-se încărcată cu energie după prinderea lui Davey Armstrong. Se gândea că dacă va conduce fără oprire, ar putea ajunge înapoi acasă undeva în jurul orei 8:30. Avea la dispoziție toată noaptea pentru odihnă și se putea trezi dimineața, în jurul orei șapte, pentru a-l suna pe Duran să vadă cum poate să ajute cercetarea.

Deși ura să părăsească un caz înainte de a fi finalizat în mod oficial, nu putea nega faptul că se simțea foarte bine să se simtă dorită - să se simtă necesară într-o meserie care o definise cândva atât de mult.

Totuși, promisiunea unui vieți normale strălucea puternic. Asta o determină să-și scoată telefonul și să-i trimită rapid un mesaj lui Melissa, înainte de a

ieși din parcare. Se gândi timp de câteva secunde ce să-i spună și, după câteva încercări, se decise în cele din urmă asupra unui mesaj simplu și la obiect: Scuze pentru azi-noapte. Ne putem vedea luni?

Sinceră să fie, nu aștepta un răspuns, dar considera că trebuie, cel puțin, să încerce. Și, în timp ce ieșea înapoi pe drum, în direcția DC, încerca să-și imagineze cum să se justifice în fața lui Melissa. Ce naiba ar trebui să spună? „Îmi pare rău, scumpo...dar acea slujbă care m-a ținut departe de copilăria ta începe deja să facă același lucru și cu nepoata mea.”

Era mizerabil și îi frângea inima, dar Dumnezeu s-o ierte, era îngrijorată că ăsta va ajunge să fie adevărul.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Kate reuși să țină la distanță oboseala până ajunse la o ieșire, care o ducea spre Richmond. Atunci, lăsă să-i scape un căscat atât de lung și de adânc, încât practic putea să-și simtă deja patul sub ea. Își estimase timpul aproape perfect, conducând, în sfârșit, încet spre casa ei, pe străzile din Carytown, la ora 8:40.

Totuși, în ciuda faptului că era extrem de obosită, nu putea să nu se gândească la DeMarco. Kate avusese întotdeauna obiceiul de a nu se opri din a lucra la un caz până când o arestare definitivă, oficială și de neclintit nu era realizată. În mod firesc, se simțea de parcă ar părăsi cazul cuplurilor ucise cu mult înainte de a fi finalizat cu adevărat; știa că avea s-o sâcâie până când cazul va fi închis. Și, deși avea încredere în DeMarco pentru a finaliza cazul, Kate Wise nu se împăcase niciodată cu ideea de a renunța la ceva.

Găsi un loc de parcare lângă casa ei și se simți ca o somnambulă, în timp ce mergea de la mașină spre veranda din fața casei. Era atât de obosită, încât abia când ajunse la capul scărilor verandei văzu bărbatul care stătea acolo. Era așezat într-unul din scaunele ei micuțe, imitații de Adirondack, zâmbindu-i timid.

Era Allen. Și în ciuda zâmbetului discret, Kate își dădea seama că era rănit.

„Rahat”, se gândi ea. „Trebuia să ieșim la cină în seara asta. Și am uitat complet.”

Se apropie de el și se trânti pe scaunul de lângă el. Mai stătuseră așa înainte pe veranda ei. De obicei, ea avea în mână un pahar de vin și el o bere. Dar acum nu era nimic asemănător. Acum știa că o dădu în bară și că trebuia să-și ceară scuze.

- Allen, îmi pare atât de rău, spuse ea. M-au sunat azi-noapte de la Birou. M-au trimis în grabă la Roanoke și...și pur și simplu am uitat.

- E în regulă, spuse el. Allen se uită la ceas și adăugă: Voiam să te aștept până la ora nouă și apoi să plec acasă. M-am gândit că s-a întâmplat ceva legat de fiica, nepoata sau serviciu.

- De ce nu m-ai sunat să-mi amintești? întrebă ea.

„Nu că ar fi contat”, se gândi Kate. „Nu ar fi reușit decât să mă facă să mă simt vinovată în timp ce încercam să găsesc un criminal.”

Allen ridică din umeri.

- Pentru că știam că nu e treaba mea. Știu că ai o viață. O viață foarte aglomerată. Nu spun lucrul ăsta căutând milă, dar știu că nu sunt pe lista priorităților tale. Și sunt în regulă cu asta. Este genul de relație de care am nevoie acum în viața mea.

- Nu e corect față de tine, spuse Kate. De cât timp aștepți aici?

- Două ore. Dar e în regulă. A fost o pauză frumoasă. Am citit câteva știri pe telefonul meu, m-am și jucat pe aplicația mea de Sudoku. Cu riscul de a suna siropos, îmi place să stau pe veranda ta. Mă face fericit. Mă face și mai fericit atunci când ești aici cu mine, dar accept orice.

Kate îl luă de mână

- Ai mâncat deja cina?

- Nu.

- Hai înăuntru. Putem pregăti ceva împreună.

El o strânse de mână și chicoti.

- Kate, nu știu unde ai fost și ce ai făcut, dar pari epuizată. Du-te și dormi. Putem face asta cu altă ocazie.

- Nu. Uite...da, nu am dormit de aproximativ o zi și jumătate. Dar vreau să te văd. Așa că de ce nu te gândești ce vrei să mănânci și comandă. O să fac

un duș foarte rapid și putem merge să ridicăm comanda.

- Sau putem comanda aici, spuse el. Desigur, dacă nu te deranjează să stau prin preajmă.

- Sună bine, spuse ea.

Își mușcă buza când aproape că-l invită cu ea la duș, după ce comandă mâncarea. Gândul ăsta o excita, dar niciun bărbat nu o văzuse dezbrăcată de când Michael murise în urmă cu aproape șase ani. Trecuse o perioadă lungă de timp și, deși își dorea din nou cu disperare o oarecare intimitate fizică, nu era sigură dacă putea fi atât de ostentativă și primitoare în acest sens.

- Du-te să faci duș, spuse el, cu o urmă de insinuare în ochi. O să ridic mâncarea până ieși de la duș. Va fi mai rapid decât să așteptăm livrarea.

- Mulțumesc pentru înțelegere, spuse Kate. Se aplecă și îl sărută încet. Se sărutaseră de mai multe ori - adesea, de fapt - dar niciun sărut n-o făcuse să se simtă amețită. Dar acesta o făcu, dar s-ar putea să fie fost din cauza oboselii.

- Ești bine, Kate? Nu pari doar obosită. Arăți...nu știu. Îngrijorată?

Un milion de lucruri îi trecură prin minte lui Kate în acel moment: o imagine cu Michelle pe patul ei, privind-o cu ochii plini de speranță și așteptări; Davey Armstrong stând într-o celulă de detenție din Roanoke; petele de sânge de pe podeaua sufrageriei soților Nash; privirea plină de ură și rănită de pe chipul Melissei în timp ce se îndepărta cu Michelle în scaunul de mașină.

- Voi fi bine, spuse Kate. Cred că dușul mă va ajuta.

Acestea fiind spuse, intră înapoi înăuntru. Se simțea de parcă îi venea să plângă, lucru pe care-l făcea rar. Poate că dușul o va trezi un pic, dar în ceea ce privește toate celelalte lucruri care îi înoată în cap, niciun duș, oricât de fierbinte sau lung, nu va fi capabil să curețe totul.

***

Când ieși din dormitor, Allen aranja masa. Dușul, îmbrăcatul și periatul părului ud durase mai puțin de jumătate de oră. Între timp, Allen se hotărâse să meargă trei blocuri până la la restaurantul italian din capătul străzii. Știa ce comanda ea de obicei de acolo - un sandwich tradițional cu chiftele - și când intră în cameră, i-l așezase pe farfurie.

Dușul o ajutase puțin în privința oboselii. Dar știa că se va prăbuși în curând. Deși nu era tocmai o întâlnire, era bucuroasă să-l vadă pe Allen, mai ales după ultimele douăzeci și patru de ore din viața ei.

- Știu că mâncăm cina asta adeseori, spuse Allen, trântindu-și sandwich-ul cu pastramă pe farfurie. Dar se făcea târziu și nu voiam să stai trează mai mult decât era necesar.

- Nu, e perfect, spuse ea. Începuse să mănânce de îndată, nemâncând nimic substanțial de la pizza de la Gino. Și asta părea să fie acum o viață.

Mâncară în liniște pentru aproximativ trei minute, înainte ca Allen să spună ceva. Când făcu asta, Kate își dădu seama că era foarte ezitant în a pune întrebarea la care se gândea. Ea îl respecta pentru lucrul ăsta, pentru întrebările dure pe care le punea doar pentru a se asigura că e în regulă.

- Vrei să vorbim despre asta? întrebă el. Orice ar fi lucrul pentru care ai fost chemată...pot să te ascult, știi?

- Știu, spuse ea. Dar cazul nu este încă închis, așa că nu ar trebui să împărtășesc informații pertinente. Înțelegi asta, nu?

- Desigur. Deci, dacă a fost o chestiune atât de urgentă, ce te-a adus înapoi atât de repede?

Făcu tot posibilul să explice situația, spunându-i că urma să aibe un rol de cercetare care va ajuta la rezolvarea unui caz local important. În timp ce făcea asta, începu să înțeleagă cât de egocentrică pare. Își părăsi nepoata și strică noaptea în oraș a fiicei sale...dădu totul la o parte într-o clipită, doar ca să mai poată simți că are un scop.

„Doamne, mereu am fost așa?” se întrebă ea în timp ce își termina explicația și tăcerea se lăsă din nou la masă.

Cu cina terminată și conversația ajunsă într-un punct mort, Allen se ridică și strânse farfuriile și ambalaje de la mâncare.

- În pat cu tine. Vrei să te trezesc dimineață? Arăți de parcă vei dormi destul de adânc.

Aceeași scânteie pe care o simțise când aproape că-l întrebase dacă nu vrea să i se alăture la duș, se reaprinse. De data aceasta, nu o ignoră. Poate că dacă nu ar fi fost atât de obosită, ar fi depus eforturi mai mari să o blocheze mental.

- Da, mi-ar prinde bine să mă trezești, spuse ea. Se ridică și se apropie de el, în timp ce punea vasele în chiuvetă. Așa că pe la șapte dimineața, am nevoie să te întorci pe partea mea și să mă scuturi puțin.

Nu se chinui să facă pe prostul. Se uită doar curios la ea și zâmbi.

- Ești sigură?

- Sunt, spuse ea. Pentru a sublinia asta, înaintă spre el și își puse mâinile pe talia lui. Îl trase spre ea și îl sărută încet, dar cu o pasiune profundă pe care nu o mai simțise de foarte mult timp.

El răspunse într-un mod drăguț și, fără să-și dea seama, ajunse cu spatele pe chiuvetă. A trebuit să se oprească din a-l săruta pentru a putea respira.

Cu fața lui fix în fața ei, cu buzele lor la mai puțin de doi centimetri distanță, el se uită în ochii ei.

- Te voi întreba pentru ultima oară, spuse el. Încerc să fiu politicos, dar sunt totuși bărbat. Ești sigură?

Ea îl împinse ușor de pe ea și merse spre geamul de la bucătărie. Închise jaluzelele și se întoarse spre el. După ce făcu asta, începu să-și descheie primul nasture de la cămașă. Urmă al doilea. Când începu să-l descheie și pe al treilea, se uită la el cu o privire care spera a fi una seducătoare

- Aș putea face asta mai rapid dacă mi-ai da o mână de ajutor.

Până la urmă, Allen fu fericit să fie de folos. Merse rapid spre ea și într-un vârtej de săruturi, o ajută să termine treaba.

***

Înainte de Michael, Kate se culcase doar cu doi bărbați. Asta îl făcea pe Allen să fie al patrulea. Și, în timp ce se foia în pat la trei dimineața, încerca să-și amintească dacă avusese vreodată un orgasm atât de puternic precum cel din acea noapte. Reușise să aibă două orgasme, iar al doilea fusese atât de puternic, încât o sperie puțin. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se la lucrurile astea în întunericul de trei dimineața. Se întoarse și se uită la Allen, dormind atât de liniștit precum sperase să doarmă și ea.

Dar somnul fusese înșelător. Mai întâi, atunci când ea și Allen terminaseră, nervii ei erau încă activi. Nu durase mult și amândoi căzuseră în pat destul de obosiți. Dar corpul ei rămăsese activ până aproape de ora unsprezece și apoi se trezise, la scurt timp după ora trei, cu imaginile trupurilor soților Langley în minte. Îi apărea în singurul mod în care le văzuse vreodată, în hârtia lucioasă de poze din dosarul cazului. Însângerate, masacrate...și pentru ce?

Apoi, din motive care nu-i erau clare, începu să mediteze la cazul care îi atacase memoria în urmă cu două zile, când pleca din magazinul din Carytown. Ceva legat de cazul acela nu o lăsa în pace. La urma urmei, o fetiță fusese salvată și un bărbat care ucidea oameni, în mod activ și cu o viteză alarmantă, fusese adus în fața justiției.

„Doar că nu despre asta era vorba”, se gândit ea în întuneric, cu Allen lângă ea. Directorul ei la acea vreme insista că vinovatul fusese prins, chiar dacă unele dintre probe erau cel puțin îndoielnice. Închiseseră cazul și, după ce fetița fusese dusă înapoi acasă în siguranță, alți doi copii fuseseră găsiți uciși o lună mai târziu, într-un alt stat. Găsiseră, în cele din urmă, adevăratul criminal, dar Kate nu se iertase niciodată pentru faptul că își ignorase instinctele - pentru că nu își susținuse punctul de vedere în

fața fostului ei director, atunci când simțise că bărbatul pe care îl prinseseră nu era criminalul.

Se ridică din pat, cât de încet putu, și merse în bucătărie. Luă un pahar cu apă și se așeză în fotoliul ei, gândindu-se la acel caz - gândindu-se la DeMarco și la un bărbat despre care începea să creadă că nu este deloc vinovat.

- Esti bine?

Se întoarse și îl văzu pe Allen stând în ușa dormitorului. Își luase boxerii înapoi pe el, dar restul trupului îi era gol. Arăta al naibii de bine pentru o persoană de cincizeci și patru de ani, iar mintea ei, chiar dacă doar pentru scurt timp, sări de la lucrurile întunecate pe care insista la activitățile de acum aproximativ cinci ore.

- Da. Pur și simplu nu puteam dormi.

- E de rău? Adică, pot să fac o glumă despre tine întorcându-te în pat și cum nu vom dormi deloc?

Ea zâmbi și se îndreptă spre el.

- Fă orice glumă vrei, spuse ea. Atâta timp cât ești în stare să o susții.

Și înainte de a putea face un alt comentariu, ea începu să-l sărute, conducându-l înapoi în patul ei.

CAPITOLUL PATRUSPREZECE

La optsprezece kilometri distanță de locul în care un bărbat pe nume David „Davey” Armstrong stătea pe jumătate adormit pe un pat într-o celulă de detenție, un alt bărbat se trezi rapid în pat. Se uita insistent la numerele digitale ale ceasului deșteptător și văzu că era ora 5:05. Avea o alarmă internă care îl trezea la această oră de când era copil - încă de la vârsta de zece ani.

Asemenea unei mașinării pe pilot automat, se ridică din pat, făcu șase pași spre covorul din fața patului său (șase pași pe care-i număra în șoaptă în fiecare dimineață) și se puse în poziția de flotări. Făcu rapid o sută de flotări și apoi merse imediat la duș. Se curăță și își spălă părul scurt și negru cu aceleași mișcări mecanice cu care se ridicase din pat și făcuse sport.

Cinci minute mai târziu, se ștergea cu prosopul, în timp ce se întorcea în dormitorul său. Se îmbrăcă rapid, cu un tricou negru și o pereche de blugi decolorați și merse în bucătărie. Văzut că era ora 5:27 și se încruntă. Era cu două minute mai devreme. Își trăia zilele conform unui program foarte strict și chiar și două minute îi puteau îmbunătăți sau strica dispoziția.

Și în această dimineață, era într-o dispoziție foarte bună. Se simțea bine - mai bine decât decât în ultima vreme. Poate de aceea ajunse în bucătărie cu două minute mai devreme. La urma urmei, avusese un program foarte încărcat în ultima săptămână.

Se așeză la masa din bucătărie cu un bol de cereale în față și începu să se uite de pe iPhone pe Facebook. Ca de obicei, nu văzu nimic interesant. Trump spusese din nou ceva prostesc. O persoană rasistă spusese ceva rasist. Oamenii postau scurte videoclipuri cu pisici și copii drăguți și femei în costume de baie care arătau tot ce se putea.

Rânjea la lucrurile astea în timp ce-și mânca cerealele. Începu să se gândească la ce va face mai târziu - nu când va merge la muncă, ci la o anumită sarcină pe care își propusese s-o ducă la îndeplinire, dincolo de munca lui monotonă. Lucra la o fabrică mică de materiale plastice, în

cealaltă parte a orașului, apăsând butoane, tăind sârmă și repetând aceleași mișcări din nou și din nou, de un miliard de ori. Își detesta slujba, dar îi oferea timp suficient să gândească. Îi oferea ocazia să se gândească la trecutul său și să-și dea seama unde lucrurile au început să meargă atât de prost.

Desigur, nu se putea gândi la nimic altceva în afară de tatăl său care îi ucisese mama. Și era atât de mic când se întâmplase asta...poate că se mai întâmplase altceva pe măsură ce crescuse.

Își petrecea o parte din timpul de la muncă încercând să se gândească când a fost prima oară când întunericul îi pătrunsese în minte - când avusese pentru prima dată acele gânduri violente și sângeroase. Dar niciodată nu găsea un răspuns concret.

Dar nu-i plăcea să insiste foarte des pe acele gânduri. Îl făceau să se simtă de parcă era ceva în neregulă cu el. Așa că își direcționa gândurile spre toate lucrurile minunate pe care le făcuse în ultima vreme în timpul său liber. Asta îl binedispunea mereu. Își dădu seama că dacă ar continua și ar termina totul în doar câteva zile, ar putea chiar să devină o persoană mai bună. Ar putea, în sfârșit, să lase trecutul în urma lui.

După ce termină cerealele, puse castronul în chiuvetă și merse înapoi în camera lui. Mai avea încă cincisprezece minute până să plece la lucru. De obicei, când avea timp, citea, dar în ultima vreme fusese prea ocupat și distras pentru a putea citi. În loc să ia o carte din stiva de lângă pat, scoase cutia de pantofi de sub pat.

Până de curând, capacul cutiei de pantofi fusese acoperit cu un strat subțire de praf. Dar ștersese praful în urmă cu două săptămâni și începuse să se concentreze pe conținut. De fapt, lucrurile ce se aflau în cutia de pantofi îi stăteau pe cap în ultima vreme.

Desfăcu cu grijă capacul cutiei și zâmbi la ce văzu înăuntru.

Scoase din cutie animalul de pluș, un iepuraș cenușiu cu o ureche lăsată și cealaltă în poziție dreaptă. Îi zâmbea prostește cu ochii mici de sticlă. Și chiar dacă acum era adult, acel zâmbet caraghios îl făcea să se simtă în

siguranță - ca și cum era cineva sau ceva în lumea asta nenorocită căruia îi păsa de el.

Puse iepurele pe pat și se uită înapoi în cutie. Mai era un lucru acolo, pe care-l scoase cu aceeași grijă iubitoare pe care i-o arătă iepurelui.

Se comporta cu pătura într-un mod copilăresc, de parcă s-ar întinde înapoi pe pat cu ea și se ghemui sub starea zdrențuită în care se afla.

În schimb, o ținu în sus de marginea zdrențuită și începu s-o sfâșie. Cedă ușor, la fel ca-n celelalte două dăți când smulse o fâșie din ea.

Privi noua bucată de pătură și zâmbi. Era tentat s-o facă acum, să facă treaba dimineața. Putea să sune la lucru și să spună că e bolnav și s-o facă. Dar nu...îi plăcea să aibă întreaga zi la dispoziție pentru a aștepta, pentru a crea suspansul.

Puse cutia înapoi sub pat, cu toate lucrurile așezate înapoi în ea. Toate cu excepția acelei bucăți de material pe care o așeză în mijlocul patului. Se uită lung la ea pentru o clipă înainte de a părăsi camera pentru a-și începe ziua.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Era mai mult decât ciudat să se trezească cu cineva în pat. Kate stete puțin să aprecieze sentimentul, în timp ce se ridică încet din pat. Își luă o pereche de chiloți și halatul pe ea și se furișă afară din cameră, Allen dormind încă. Se simțea puțin imatură, dar nu-i venea să creadă cât era de fericită. Nu mai dormise cu un bărbat de când Michael murise. Era ceva eliberator legat de asta - ceva care o făcu să-și amintească că e bine să fii puțin egoist din când în când.

Intră în bucătărie și începu să pregătească o cafea. Sparse apoi câteva ouă și pregăti niște omlete. În timp ce cafeaua fierbea și ouăle se prăjeau, merse din impuls la blatul de bucătărie și își deschise iPad-ul, căutând fișierele despre cazul din Roanoke. Așa cum era abordarea ei obișnuită, știa că nu va putea să nu se mai gândească la caz până când acesta nu va fi finalizat sută la sută în mod oficial.

Căută orice detaliu pe care ar fi putut să-l rateze, dar nu găsi niciunul. Știa că atunci când legiștii și criminaliștii își vor termina treaba, mai multe informații vor fi disponibile. Deocamdată însă, simți că ea și DeMarco făcuseră tot ce le stătea în putință. Totuși, acest lucru nu putea da la o parte faptul că se simțea de parcă le scăpa ceva - ceva ce se afla chiar în fața lor.

Kate închise fișierele și apoi își deschise emailul. Avea deja destul de multe, toate fiind legate de activitatea de cercetare de mai târziu. Totul părea foarte clar și, dacă agenții pe care îi supraveghea lucrau bine împreună, ar trebui să poată finaliza foarte repede cazul actual. Văzu și că i se cerea să ajungă în DC până la ora trei după-amiază. Se uită peste rezumatul cazului care fusese pregătit pentru ea, citindu-l de două ori și întipărindu-l în memorie. Într-adevăr, părea a fi un caz care mai avea nevoie doar de o singură teorie sau o singură pistă bună pentru a fi finalizat.

Auzi pași în spatele ei. Înainte să se poată întoarce, simți mâinile lui Allen pe umerii ei, masând-o ușor. O sărută pe ceafă, fiind cuprinsă de un fior încântător.

- Bună dimineața, spuse el.

- Bună dimineața și ție, spuse ea. Închise iPad-ul și se întoarse spre el.

- Ai închis foarte repede iPad-ul, spuse el. Informații delicate?

- Ceva de genul, spuse ea. Ți-e foame?

El se uită spre barul pe care ea așezase farfuriile. Din cauză că fusese prea ocupată cu dosarele cazului, arse puțin omletele, dar nu credea că Allen era genul care se va plânge de așa ceva.

- Categoric, spuse el.

Se îndreptă spre scaunul de bar de lângă blatul de bucătărie, îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtase cu o seară înainte. Privirea de pe fața lui oglindea sentimentele lui Kate. Începu să creadă că nici Allen nu trecea prea des prin astfel de situații.

- Te întorci pentru că îți lipsește sau doar pentru că pensia nu e pe placul tău? întrebă Allen, dând din cap spre iPad.

- Mă întreb asta aproape în fiecare zi, spuse ea. În principiu, pentru că mi-e dor. E singurul lucru la care m-am priceput vreodată.

- După aseară, țin să te contrazic, spuse el cu un mic zâmbet.

Se întoarse un pic, roșind în obraji.

- Oricum, trebuie să fiu în DC până la ora trei după-amiază. Va fi probabil o călătorie destul de rapidă, în cazul în care vrei să faci niște planuri pentru mâine.

- Da, sună bine, spuse el, mâncând micul dejun.

- Îmi pare rău din nou că te-am făcut să aștepți atât de mult aseară.

- Oh, este în regulă, spuse el. Serios. O parte din mine e puțin fermecată de ceea ce faci. Mi-ar plăcea ca tu să nu mă contrazici, dar mi te imaginez

spărgând uși și punând infractori la pământ. Este cam atrăgător.

Nu putu să nu zâmbească când se gândi cum îl pusese la pământ ieri pe Davey Armstrong.

- Da, sigur, spuse ea. Așa arată aproape fiecare zi pentru mine. Multă alergare și confruntare.

- Deci, spuse el, luând cu furculița ultima bucată de omletă, dacă trebuie să fii în DC la trei, cred că ar cam trebui să te miști, nu?

- Da, probabil că ar trebui să mă pregătesc.

- Sunt un oaspete groaznic dacă îți folosesc dușul înainte să plec? întrebă Allen.

- Deloc, spuse ea. Dă-mi puțin timp și poate o să vin și eu.

Acum era rândul lui să ascundă roșeața din obraji. Își așeză farfuria în chiuvetă și luă o ultimă înghițitură de cafea, înainte de a ieși din bucătărie. O sărută ușor pe colțul gurii și se îndreptă înapoi spre dormitor.

Kate chiar intenționa să i se alăture, dar mintea îi zbură instant înapoi la caz. Continua să vadă acele bucăți de material, porțiuni dintr-o pătură, care fuseseră îndesate în gurile victimelor. Se uită la ceasul de deasupra chiuvetei din bucătărie, văzu că era ora 8:37 și se hotărî s-o sune pe DeMarco.

Răspunse de îndată, încântată de faptul că Kate o suna.

- Mă simt destul de singură aici în Roanoke, spuse DeMarco.

- Nimic nou?

- Nimic. Am ajuns să verific chiar și rgistrele din liceu ale soților Nash și Langley, în speranța că poate voi găsi vreo legătură. De asemenea, am solicitat de la autoritățile districtuale toate formularele și documentele referitoare la procesul de asistență socială al soților Langley. Le voi primi astăzi, dar pe baza a ceea mi-a fost spus de la Departamentul de Servicii

Sociale, soții Langley sunt cam perfecți. Fără caziere penale sau semnale de alarmă. Deci nu mă aștept să găsesc schelete în dulapul lor.

- Și soții Nash nu au fost niciodată asistenți sociali, nu?

- Nu din ceea ce avem. În orice caz, nu există nimic care să arate asta. Totuși, asta ar fi o legătură destul de remarcabilă, nu-i așa?

- Da, dar dacă nu există, nu există. Oftă și apoi adăugă: Ce spui de Davey Armstrong? Toată lumea încă crede ca el este vinovatul?

- Da, și există cel puțin câteva dovezi care să sprijine acest punct de vedere. Nu sunt atât de puternice pe cât mi-aș dori, dar sunt suficiente ca să îl mai reținem pentru o perioadă. De exemplu, există un cazier al poliției de când Davey avea șaptesprezece ani. Se închisese în baia soților Langley cu un pistol și amenințase că se va omorî. Există, de asemenea, și câteva mesaje G-chat destul de urâte care numai ce au fost găsite aseară pe calculatorul lui. Vorbea cu ceva prieten de-al lui de la școala profesională despre experiențele sale cu soții Langley. Vorbește despre niște fantezii sexuale destul de bolnave legate de Bethany Langley. Chiar și violul este menționat de câteva ori.

- Crezi că mi le poți trimite? întrebă Kate.

- Dacă vrei, da.

- Altceva?

- Nimic, asta e tot. Am vorbit despre mesajele alea cu prietenul lui de la școală și acesta este convins că Davey nu ar fi capabil să omoare pe cineva. Totuși, a spus că Davey părea uneori cam aerian. Ca să fiu sinceră, mă aștept ca Duran care mă cheme înapoi în DC mâine dacă nu apare vreo probă importantă în acest caz.

- Ei bine, ține-mă la curent, spuse Kate. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Închiseră telefonul și Kate încercă instant să se gândească la Davey Armstrong în perioada adolescenței, trăind în casa soților Langley și nutrind

fantezii sexuale legate de mătușa sa. Acest element nou schimba puțin povestea. Poate că era ceva ce Davey nu le spunea. Poate că nu era rușinat doar de consumul de droguri, ci și de felul în care se gândea la mătușa sa.

Ideea asta o făcu să se simtă inconfortabilă. Și, deși îi spusese lui Allen că va merge și ea la duș cu el, orice gând sexual îi fu șters din minte odată cu această informație nouă despre Davey Armstrong. În loc să i se alăture lui Allen, rămase lângă blatul din bucătărie, uitându-se din nou peste dosare și sorbind din cafea.

„Ce naiba îmi scapă?" se întrebă ea, sigură de faptul că era ceva chiar sub nasul ei, care îi scăpase până acum.

***

Allen nu spuse nimic legat de decizia lui Kate de a nu i se alătura la duș. Părea să înțeleagă că mintea ei nu era aproape niciodată într-un singur, ci peste tot. Kate își dădu seama că dacă vor dori la un moment dat să exploreze o relație de lungă durată, acest lucru va trebui abordat. Dar, momentan, aprecia faptul că el pur și simplu o înțelegea.

Începu să-și facă bagajele când el ieși din baie. Avea pantalonii pe el și își ștergea părul cu prosopul.

- Ești de acord cu asta? întrebă el.

- Cu ce anume? întrebă ea.

El ridică din umeri și își luă tricoul pe el.

- Ei bine, nu mă înțelege greșit, azi noapte a fost genial. Dar acum, toată treaba asta cu venitul și plecatul și viața ta ocupată. Nu știu. Mă simt de parcă te-am folosit sau ceva. Poate că am profitat de programul și situația ta ocupată. E prostesc?

- Nu, spuse ea înduioșată. Din contră, e incredibil de drăguț. Nu, nu m-ai folosit. Și nu am făcut-o nici pentru că mă simțeam vinovată că te-am făcut

să aștepți. Deci nu te gândi la chestiile astea.

- Bine de știut, spuse el. Te deranjează dacă mai stau până pleci?

- Chiar deloc.

În decurs de câteva minute, el era în bucătărie spălând vasele de la micul dejun. Își turnă încă o ceașcă de cafea și stete cu ea în dormitor, în timp ce își făcea bagajele. Avură o conversație destul de plăcută despre lucruri superficiale: prognoza vremii în săptămâna respectivă, restaurante pe care ar vrea să le încerce, filme pe care le-ar putea vedea împreună la cinema în săptămânile următoare. În ceea ce-o privea pe Kate, era plăcut să poarte conversații atât de inocente și banale.

La ora 9:30 avea bagajele făcute și se îndrepta deja spre ușă. Asta însemna că va ajunge în DC cu cel puțin două ore înainte de ora stabilită, dar era în regulă. Se gândea că ar putea încerca să stea de vorbă cu Duran despre cazul din Roanoke.

Allen cără pentru ea o geantă afară și o puse în portbagajul mașinii. Mai apoi, o luă de mână.

- Îmi place chestia asta, spuse el. Desigur, chestia asta neavând o definiție. Indiferent de ce se întâmplă între noi...îmi place.

- Și mie, spuse ea. Te sun când vin înapoi spre casă.

- Nu trebuie. Promit că nu voi aștepta trist pe verandă până te întorci.

- Dar vreau să fac asta, spuse ea. Aproape că explică cu voce tare raționamentul din spatele cuvintelor, dar preferă să rămână în mintea ei. „Îmi place ideea că mă așteaptă cineva, cineva care e nerăbdător să mă vadă din nou."

Cu acest gând în minte, își dădu seama că Melissa nu îi răspunse încă la mesaj. Acest lucru o mâhnea, dar nu se putea concentra la asta acum.

„Dar când?" se întrebă ea, în timp ce Allen îi deschidea ușa mașinii. „Dacă vrei ca relația asta să funcționeze, trebuie să o înfrunți mai devreme

sau mai târziu."

Se urcă în mașină cu un suspin greu, încercând să-și calmeze furtuna din cap.

- Ești bine? întrebă Allen.

- Da. Am doar multe pe cap. Lucru...Melissa...sunt doar un dezastru imens. Cred că îți vei da seama destul de curând.

El îi zâmbi, se aplecă și o sărută. Sărutul era destul de pasional și îi trezi la viață toate zonele potrivite. Când se îndepărtă, Dumnezeule mare, era amețită.

- Ai grijă de tine, spuse Allen.

- Voi încerca. Ne vedem în curând.

El îi închise ușa și îi făcu cu mâna, în timp ce porni mașina. Când se îndepărtă, se uită înapoi și îl văzu cum încă o privea de pe trotuar. Zâmbi văzându-l și, pentru prima oară după foarte mult timp, se întreba dacă nu cumva viața consta în ceva mai mult decât nișa pe care și-o croise la lucru. Desigur, mai erau și Melissa și Michelle, dar era și chestia asta fără nume dintre ea și Allen. Nu iubire, cel puțin nu încă, dar era un sentiment care o făcea să se simtă dorită.

Asta, în paralel cu faptul că va avea șansa să o privească pe micuța Michelle crescând, o făcu să simtă o bucurie atât de intensă, încât o luă prin surprindere. Era ceva ce nu mai simțise de foarte mult timp - altceva în afară de munca ei care o făcea să fie entuziasmată de ceea ce îi rezerva viitorul.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Kate trebuia să recunoască...se simțea bine să fie iar în preajma haosului blând și al afacerilor din DC. În momentul în care clădirea J. Edgar Hoover îi apăru în fața ochiilor, simți o bunăstare pe care rareori o simțea când era acasă de când se pensionase. Petrecuse atât de mult timp acolo, își făcuse un nume și lăsase o moștenire în clădirea aceea. Nu doar că îi amintea de o mulțime de lucruri; dar îi oferea un scop și un sentiment de realizare pe care se străduia să le găsească acasă, în Richmond.

Se lovi de un inconvenient în trafic, așa că nu ajunse atât de repede pe cât sperase. Prin urmare, parcă în același loc în care parca de aproape treizeci de ani (desigur, în acele trei decenii, parcarea fusese modernizată - modificată și mărită) și merse direct în clădire. Clădirea nu era niciodată cu adevărat goală, dar în zilele de duminică era pe cât se poate de pustie. Trecuse doar pe lângă cinci persoane în drumul spre etajul al doilea, unde una dintre cele mai mari săli de conferințe fusese rezervată pentru întâlnire.

Când intră în cameră cu douăzeci de minute mai devreme, fu încântată să vadă că alți câțiva membri ai echipajului de investigații erau deja acolo. Un proiector fusese pregătit și Keurig-ul de pe masa din spate încăperii umplea o ceașcă cu cafea. Observă de îndată că mai mulți membrii ai echipei păreau obosiți, un indiciu care semnala faptul că lucraseră multe ore suplimentare pentru acest caz. Știa bine cum arăta situația; însemna că fie erau pe punctul de a finaliza cazul, fie mai aveau de spus o ultimă rugăciune înainte de-al închide.

- Agent Wise, spuse o femeie înaltă aflată în fața încăperii. Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați acceptat să vă întâlniți cu noi.

În loc de a-i spune acestei femei că Duran nu prea îi dăduse de ales, Kate spuse pur și simplu:

- Desigur, și strânse mâna femeii.

Ceilalți șase agenți și asistenți din cameră veniră spre ea, prezentându-se și mulțumindu-i. În mijlocul prezentărilor, Duran intră în cameră. Ca de obicei, părea a fi pe grabă, dar era mulțumit de faptul că toată lumea era prezentă cu zece minute înainte ca ședința să înceapă.

Se uită rapid prin cameră și îi făcu semn lui Kate.

- Putem vorbi afară pentru un moment? întrebă el.

Ea îl urmă pe hol, observând faptul că închise ușa în spatele lor.

- Această echipă este formată din agenți care au mai puțin de cinci ani experiență, îi explică Duran. Cu toate acestea, toți au avut rezultate extraordinare pe parcursul academiei și, consider că au potențialul de a deveni agenți grozavi cu o moștenire, poate la fel de stelară ca și a ta. Îți spun toate lucrurile astea pentru a înțelege cât sunt de motivați. Sunt extrem de aproape de a-l prinde pe tipul ăsta și, așa cum ți-am explicat mai devreme, o mulțime din lucrurile pe care le-au găsit oglindesc cazul lui Frank Costello. Îți amintești detaliile acestui caz destul de bine pentru a-i putea ajuta?

- Îmi amintesc detaliile cazului Costello un pic prea vivid.

- Bine. Ajută-i, dar nu-i umili. Ești aici pe post de suport, nu de profesor. Dar, în același timp, dacă a-i putea să-i conduci pe drumul cel bun...

Ea dădu din cap.

- Înțeleg.

Când intrară înapoi în sala de conferințe, echipa formată din cei șapte agenți ședea în jurul mesei. Cinci dintre ei aveau dispozitivele pregătite - laptopuri, telefoane sau tablete. Doi dintre ei preferau o abordare mai învechită, pregătindu-și o foaie de hârtie și un pix.

- Deci, spuse ea în timp ce se așeză pe unul dintre cele trei scaune libere de la masă. Am citit sumarul cazului și sunt pregătită să grăbesc lucrurile

uimitoare pe care le-ați făcut deja cu toții. Dar cine ar dori să-mi spună cum ați ajuns aici? Cum ați ajuns atât de aproape de a-l prinde pe tipul ăsta?

Un bărbat elegant, care părea să aibă aproape treizeci de ani, prelua cuvântul. Nici nu-i lăsă pe ceilalți să se gândească ce să răspundă la întrebarea ei. Kate încerca să-și dea seama dacă era un pupincurist sau era doar extrem de dedicat.

- Patru răpiri în ultimele trei săptămâni, spuse acest bărbat. Una în Bethesda, Maryland, și două în afara Fredericksburg, Virginia, iar celelalte două în Louisville, Kentucky. Nu au existat nici cadavre și nici scrisori de la răpitor. Nicio cerere. Ceea ce, ca să fim sinceri, este aproape la fel de rău precum găsirea unui cadavru.

Kate nu era de acord cu asta, dar înțelegea ce voia să spună. Dacă nu existau cereri pentru eliberarea copiilor, nu se știa prin ce trec.

În timp ce bărbatul elegant făcu o pauză, femeia înaltă care se prezentase prima, începu să vorbească.

- Evident, zona de interes oglindește aceleași locații ca și în cazul lui Frank Costello…nu la perfecție, dar sunt prea asemănătoare pentru a le putea ignora. De asemenea, la fel ca și Frank Costello, nu există preferințe pentru băieți sau fete. Până în prezent, au fost răpiți câte doi din fiecare.

- Povestiți-mi despre fiecare potențială răpire, spuse Kate.

O altă femeie prelua acest subiect. Părea emoționată și obosită.

- Doi au fost luați de la locurile de joacă, în timp ce mamele erau acolo cu ei. Una dintre ele recunoaște că se uita pe Facebook în timp ce copilul ei era la barele de cățărat. Aproximează că își lua ochii din telefon o dată la cincisprezece-douăzeci de secunde. A treia pare că a fost luată la un moment dat când s-a îndepărtat puțin de tatăl ei într-un Walmart din Louisville. A patra mergea spre casa bunicii sale, aflată la doar șase case distanță de propria casă. Potrivit mamei sale, a mai făcut asta de zeci de ori înainte.

- Nu a existat niciun martor, spuse bărbatul elegant. Cumva, nu-l avem nici măcar pe camerele de supraveghere când părăsea Walmart-ul.

- Cum e posibil? întrebă Kate.

- Gazon și grădină, spuse unul dintre agenți. În acel Walmart există o singură cameră de supraveghere în departamentul de gazon și grădină. Este orientată spre zona liberă a secțiunii cu flori. Dacă cineva ar cunoaște suficient de bine structura magazinului, ar ști cum să iasă prin departamentul de gazon și grădină fără a fi văzut.

Creierul lui Kate funcționa deja la capacitate maximă, încercând să potrivească toate piesele.

- Ați verificat angajații vechi care știu cum funcționează sistemul de camere de supraveghere?

- Am interogat unsprezece, spuse femeia înaltă. Doi au fost interogați de două ori. În cele din urmă, n-am descoperit nimic.

Kate se gândi puțin, ridicându-se din scaun și mergând spre partea din față a încăperii.

- Dacă presupunem că acest bărbat este conectat de Frank Costello, locațiile nici nu ar conta neapărat - deși este foarte ciudată situația cu camerele de supraveghere. Trebuie să gândim așa cum gândea Frank Costello. Ați văzut cu toții materialele cu interogatoriile sale?

- De mai multe ori, spuse un bărbat din spatele mesei, care părea extrem de obosit.

- Am studiat profilele copiilor, ale familiilor, chiar și ale bunicilor, spuse un bărbat puternic, cu aspect furios din partea cealaltă parte a mesei. Dar nu pare să existe nimic.

- Niciunul dintre aceste lucruri nu ne-a ajutat să-l prindem pe Frank Costello, spuse Kate. Căutați în locul greșit dacă credeți că o să-l prindeți pe acest tip, în speranța că va folosi aceleași metodologii ca și Costello. În

schimb, trebuie să vă uitați unde a greșit Costello. Și după cum vă arată dosarele, lucrul care ne-a făcut să-l prindem a constat într-un detaliu extrem de mic - un lucru mic care conecta toate familiile, și nu în genetică sau rutină zilnică, ci ceva atât de banal încât nici nu l-am luat în considerare până nu mi-a sărit în ochi.

- Te referi la YMCA, spuse femeia înaltă.

- Hei, așa este, spuse agentul elegant. Acum părea foarte mulțumit că era în încăpere. De asemenea, o privea pe Kate cu același respect cu care o priveau majoritatea agenților tineri în ultimele ei zile de agent la datorie. La final, ați descoperit că toți părinții copiilor aveau abonament la YMCA. Costello era și el membru. Dar acest lucru nu este ușor de remarcat, pentru că tone de oameni au abonament la YMCA.

- Exact, spuse Kate. Făcu o pauză pentru o clipă, când își dădu seama că fiecare pereche de ochi din cameră era ațintită asupra ei - chiar și cea din capul lui Duran. El îi zâmbea aprobator, îndemnând-o cu un semn din cap să continue. Costello a folosit YMCA ca teren de vânătoare. A cercetat sala de sport - timp de aproximativ șapte luni, conform poveștii sale. A jucat chiar și câteva meciuri de squash cu tatăl uneia dintre victimele sale.

- Deci trebuie să căutăm legături în afara aspectelor de bază ale tuturor familiilor, spuse un alt agent. Dar nici nu știu dacă există. Am fi dat deja peste ele dacă ar fi existat.

- Poate că ați dat, spuse Kate. Poate că au fost sub nasul vostru în tot timpul ăsta, dar păreau atât de banale și de obișnuite încât l-ați omis. Frank Costello nu și-a schimbat viața atunci când a început să răpească copii. Nu a încetat să meargă la YMCA și nici nu a demisionat de la locul de muncă - nu și-a luat nicio zi de concediu medical sau ceva de genul. Și din moment ce știm asta despre el și știm, de asemenea, că lucra cu altcineva...

- Atunci probabil că fac aceleași lucruri, spuse agentul elegant.

- Dar de ce să aștepți aproape douăzeci de ani pentru a începe din nou? întrebă agentul cu aspect furios, fără a-și ridica privirea în timp ce scria ceva pe laptop.

- Poate că a avut nevoie de tot timpul acesta pentru a-și face curaj, sugeră Duran. Nu a mai făcut asta de unul singur.

- Este un exemplu ca la carte de bărbat care a fost lăsat în urmă de un partener, spuse Kate. Când Costello a fost prins și micile lor aventuri s-au încheiat, orice partener ar fi avut probabil că s-a simțit pierdut. Și acum ce? Acest gen de mentalitate. Dar lucrurile precum răpirea și uciderea copiilor...nu dispar pur și simplu. Așa că da...poate că a trebuit doar să-și facă curaj pentru a putea începe din nou. Este chiar foarte probabil. Dar trebuie să ne gândim la lucrurile pe care le-a ascuns sau pe care le-a pus în practică în acea perioadă. Dacă este ca și Costello, va încerca, cel mai probabil, să nu iasă în evidență. Nu-și întrerupe viața de zi cu zi. Și ăsta este un avantaj pentru voi, pentru că asta înseamnă că lasă urme destul de mari. Trebuie doar să știm de unde să începem să căutăm.

- Da, și acolo nu găsim nimic, spuse agenta. Când un tip se mișcă asemenea unei fantome, e greu să-i dai de urmă. Am verificat camerele de supraveghere, camerele din trafic...

- O echipă de agenți a verificat materialele camerelor de supraveghere ale fiecărei benzinării pe o rază de treizeci și doi de kilometri de la fiecare loc de răpire, în speranța de a găsi ceva, spuse bărbatul care fusese supărat mai devreme. Și nimic.

- Ați verificat locațiile răpirilor lui Costello? întrebă Kate.

- Fără folos, spuse agentul elegant. Dintre cele două locații sigure, una este o stradă care a fost demolată și transformată într-o comunitate de lux. Cealaltă era un loc de joacă mic de care s-a ales praful.

- Dar știi, spuse agenta gânditoare, în urmă cu un moment ai menționat lucruri obișnuite. Lucruri atât de evidente, încât le treci cu vederea până când îți sar în ochi...

Apoi începu să răsfoiască rapid paginile unui dosar aflat în fața ei. Fără a ridica privirea, spuse:

- Lockridge, ai concluziile de la locul de joacă de unde a fost luată a treia victimă?

- Da, spuse agentul elegant. Făcu câteva click-uri pe laptopul său şi adăugă: Ce cauți?

- Coşul de gunoi din colțul locului de joacă. Fusese golit recent, iar bărbatul care se ocupă de întreținerea locului credea că gunoaiele din el nu pot fi mai vechi de cinci sau șase ore. Ai lista cu ce era înăuntru?

- Două doze de Cola, un pliant cu o afacere locală, o pungă goală de arahide aromate, un biberon crăpat cu o poză cu Elmo pe el.

Agenta scose o foaie de hârtie din grămada ce o avea în fața ei și o trânti pe masă cu o asemenea forță încât câțiva dintre cei adunați în jurul mesei se speriară.

- Aici, spuse ea, încântată. A patra victimă, răpită probabil în timp ce mergea spre casa bunicii. Îți amintești ce au spus criminaliștii că au găsit pe stradă?

- La dracu, spuse un agent.

- Stai, să nu ne hazardăm, spuse Lockridge.

- Ceva nuci, probabil preambalate, spuse femeia. Nu caju, dar ceva asemănător.

Kate mai fusese în încăperi în care momente de revelație de acel gen aveau loc. Senzația de electricitate din aer nu se demoda niciodată.O simțea foșnind în sala de conferințe în momentul în care echipa de agenți își aruncau priviri de recunoaștere sau se uitau în ecranele laptopurilor la informațiile pe care le acumulaseră.

Simțind că dăduse drumul, mai mult sau mai puțin, unui bulgăre de zăpadă pe o pantă abruptă, Kate continuă.

- Începeți de acolo. Întorceți-vă la benzinăriile și magazinele alimentare. Unele dintre ele vor putea, cel mai probabil, să vă dea o listă cu tranzacțiile

efectuate în ultima lună. Potriviți cumpărarea acestor nuci cu materialele de supraveghere. Asta vă va oferi o mână de suspecți. După aceea....

- Se vor descurca de acolo, spuse Duran. Momentan, agent Wise, ai putea să le descrii pe scurt profilul criminal al lui Frank Costello?

- Desigur, spuse ea. Accesă informația în memoria ei aproape perfectă și văzu informațiile din dosarul cazului. Una îi rămăsese întipărită, deoarece fusese esențială pentru cariera ei.

Cu toate acestea, chiar dacă începu să detalieze copilăria problematică pe care Frank Costello o îndurase, mintea lui Kate fugi în Roanoke. Începu să se concentreze din nou asupra crimelor care aveau loc acolo. În urmă cu ceva timp spusese un lucru, care numai acum aprinse ceva în mintea ei.

„Poate că a fost sub nasul tău în tot timpul ăsta, dar părea atât de banal și de obișnuit încât l-ai omis.”

Acest gând i se învârti în minte pentru încă o jumătate de oră, în timp ce împărtășea cu persoanele din cameră tot ce știa despre modul în care Frank Costello își desfășura răpirile și crimele. Combinate cu descoperirea la care asistase cu câteva momente în urmă, nu avea niciun dubiu că această echipă extrem de capabilă va avea pe cineva în custodie în următoarele patruzeci și opt de ore.

Când ședința se termină, agenții se ridicară repede de la masă, nerăbdători să exploreze noua pistă. Totuși, în timp ce toți ceilalți plecau, femeia înaltă rămase. Se apropie de Kate, cu o privire reținută, în timp ce își punea geanta de laptop pe umăr.

- Agent Wise, spuse ea. Am vrut să profit de acest moment pentru a mă prezenta. Numele meu este Rebecca Minor. Admir munca ta de când am intrat la academie. Tu ești singurul motiv pentru care am vrut să urmez o carieră ca agent de teren, în detrimentul unei cariere de laborant, așa cum îmi dorisem inițial.

- Mulțumesc, spuse Kate, nefiind sigură cum să răspundă unui asemenea compliment.

- Trebuie să recunosc...am o mulțime din cazurile tale arhivate, tipărite și așezate într-un biblioraft acasă. Le-am folosit pe post de ghid în timp ce studiam la academie.

- Pare că au ajutat. Faci o treabă fantastică din ceea ce văd. Îl vei prinde pe tipul ăsta mai repede decât crezi. Știi, ești pe calea cea bună. Lasă-l...

Telefonul îi vibră în buzunar, întrerupând-o. Se uită cu părere de rău la agentul Minor, în timp ce-și verifică telefonul. Când văzu că DeMarco era cea care o suna, îi zâmbi neajutorată lui Minor și se îndepărtă. Merse repede în spatele încăperii și răspunse la telefon.

- Bună, DeMarco. Cum merge treaba?

- Se putea și mai bine. A făcut-o din nou.

- Criminalul?

- Da...

Kate se uită înapoi prin încăpere, unde Duran stătea încă lângă ușă. El o văzu și privirea schimbată între ei comunică totul. Înainte de a încheia apelul cu DeMarco, Kate știa deja că se va întoarce înapoi în Roanoke.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Kate simți o senzație de neliniște răspândindu-se prin întregul ei corp în timp ce intra pe aleea crimei cu numărul trei. La vederea casei, își putu da seama că era ceva diferit în legătură cu crima aceasta - criminalul trebuia să fie extrem de motivat pentru a lovi aici.

În primul rând, casa era superbă. Era o casă enormă, construită într-un stil colonial modificat. Iarba era perfect tăiată și verde, mărginind veranda, asemenea unei poze dintr-o revistă de grădinărit. În spatele casei, putea vedea marginea unui iaz. Casa era amplasată pe un deal, de parcă oricine locuia înăuntru simțea nevoia să păzească de sus orașul Roanoke, care era poziționat la est într-o încurcătură de forme printre copaci.

Ar fi fost, într-adevăr, o priveliște frumoasă, dacă puteai face abstracție de prezența celor două mașini de poliție și a sedanului negru. Știa că sedanul era condus de DeMarco. Kate parcă în spatele sedanului și merse spre casă. În timp ce urca scările verandei, un polițist ieși pe ușa din față. Nu era prea surprinsă să vadă că era Palmetto. Părea obosit, dar reuși să zâmbească când o văzu.

- Agent Wise, spuse el. Mă bucur să vă revăd.

- Asemenea, spuse ea. Plecați deja?

- Da. Mă duc să văd dacă vă pot scuti de o parte din monotonie. Voi vedea ce pot afla de la familia și prietenii decedaților. Câțiva ofițeri mă vor ajuta. O să ne întâlnim din nou mai târziu.

- Vă mulțumesc pentru asta, spuse Kate în timp ce intră în casă.

- Desigur. Se uită la ea într-un mod ciudat, lucru care o făcea să creadă că voia să mai spună ceva. Dar se întoarse doar la mașina lui și porni motorul.

Kate intră în casă și descoperi rapid că interiorul era la fel de frumos precum exteriorul. Ușa din față dădea într-un foaier înalt, cu o scară care ducea la etaj. DeMarco stătea acolo, privind-o peste balustradă. O dâră de

sânge uscat o direcționa spre ea, oprindu-se într-o formă turtită la picioarele lui DeMarco.

- De cât timp ești aici? întrebă Kate, urcând scările cu grijă. Sângele nu forma o singură dâră, ci era împrăștiat de colo-colo. Pe măsură ce ajungea la capătul scărilor, balta devenea din ce în ce mai groasă și mai întunecată.

- De o oră și ceva.

- Ceva util?

- Nu am găsit nimic. Totuși, există o diferență imensă aici - este atât de diferită încât inițial am crezut că această crimă nu are legătură cu celelalte. Numele victimei este Monica Knight. Este o avocată locală destul de mare. Este și singură. A fost căsătorită pentru aproape șase luni, dar soțul ei a avut o aventură și a părăsit-o. Asta s-a întâmplat, din ceea ce mi s-a spus, în urmă cu aproximativ doisprezece ani.

- Deci nu este vorba de un cuplu de data asta?

- Exact, spuse DeMarco.

Kate ajunse la capătul scărilor și se uită în jos spre corp. Era întinsă pe spate, privind fix la tavan cu ochii mari. Fusese înjunghiată de mai multe ori, în special în zona stomacului. Una dintre răni era în jurul gâtului și părea că de acolo parcă provenea cea mai mare parte din sânge.

- Deci, ce o conectează de celelalte crime? întrebă Kate.

DeMarco ridică o pungă pentru probe din plastic. Înăuntru era încă o bucată de pătură.

- A fost dur, spuse ea. I-a fost îndesată pe gât, la fel ca la celelalte. Colțul ei ieșea prin rana din gât. Fusese împinsă acolo atât de tare, încât unul dintre dinții ei din față se clătina.

- Are vreo legătură cu celelalte victime?

- Nimic evident. Asta verifică acum Palmetto pentru noi. A încercat să dea de fostul soț pentru a-l avertiza că ar putea fi în pericol, dar până acum nu a reușit.

Kate dădu din cap și se ghemui într-o poziție de genoflexiuni. Se uită atent la chipul victimei și se încruntă. Lăsând sângele la o parte, Monica Knight era foarte drăguță. Era evident că avea grijă de părul blond și de tenul ei. Dar Kate observă, de asemenea, că frumusețea Monicăi ar putea avea și o altă sursă.

- Stai așa. Știm câți ani are?

DeMarco analiză câteva notițe pe care le scrise pe telefon și spuse:

- Treizeci și nouă.

- Deci este cu cel puțin zece-cincisprezece ani mai tânără decât celelalte victime, sublinie Kate. Și singură.

- Da, și mie mi s-a părut ciudat, spuse DeMarco. Bucata de material din gât o leagă în mod direct de celelalte victime, dar acolo se termină legătura.

„Deci, asta elimină presupunerea că ucigașul vizează doar cupluri", se gândi Kate. „Va fi interesant să vedem ce descoperim despre fostul soț."

Aruncă o privire mai atentă asupra victimei. Pe baza urmelor de sânge care duceau la etaj, părea că avusese loc o luptă sau o urmărire. Deși la prima vedere părea ciudat că Monica Knight alesese să alerge la etaj pentru a scăpa, Kate văzuse scenarii similare de mai multe ori pe parcursul carierei sale. Câteodată, victima avea o armă la etaj și încerca să ajungă la ea pentru a se apăra. Alteori, criminalul bloca ușa așa că victima alerga la etaj pentru a se încuia în dormitor sau în baie - ceea ce, privind în ansamblu - era o metodă destul de bună. În epoca telefoanelor mobile, funcționa de multe ori.

Privind corpul, Kate numără cel puțin șapte răni prin înjunghiere în stomac, dar nu putea fi sigură. Erau atât de apropiate una de alta, încât întreaga zonă părea a fi un haos de carne, pânză de cămașă și sânge. Apropierea rănilor

arătau faptul că ucigașul folosise mișcări rapide, acționând precum o mașinărie. Dar cea de-a lungul gâtului nu era la fel de exactă sau de îngrijită ca și celelalte. Carnea era sfâșiată și tăiată. Acea tăietură fusese executată cu o forță extremă, probabil dintr-o mânie nebună, care pare să nu fie fost în spatele rănilor înjunghiate pe care le văzuseră până acum.

În timp ce Kate studia corpul lui Monica Knight, telefonul lui DeMarco sună. Ea răspunse și vorbi într-o manieră rapidă și eficientă. Kate era impresionată. DeMarco fu capabilă să treacă direct la subiect, fără a părea nesimțită sau ca și cum nu i-ar păsa deloc de persoana de la celălalt capăt al telefonului. Kate știa prea bine cât era de dificil să faci acest lucru.

- Hei, ai descoperit ceva? spuse DeMarco în timp ce răspundea la telefon. Ochii ei rătăceau în timp ce asculta ce avea de spus persoana de la celălalt capăt. Și a vorbit cineva de fapt cu el? Da? Bine...și ar fi în regulă dacă aș suna și eu? Grozav. Mulțumim.

Închise telefonul fără a-și lua rămas bun și se uită la Kate.

- M-a sunat Palmetto, spuse DeMarco. Cineva din forțele de ordine a luat legătura cu fostul soț al lui Knight. Este în viață și bine-merci în Nashville, Tennessee. Când i s-a spus că soția lui a fost ucisă, a rămas tăcut, dar nu părea să-i pese prea mult. A reușit totuși să răspundă într-un mod satisfăcător la câteva întrebări.

- Ar trebui totuși să-l contactăm când se mai liniștesc apele. Nu cred că va fi necesar să-l aducem aici, dar totuși...

- Doar dacă nu avem motive să credem că el a făcut-o. Și dacă locuiește în Nashville și este acolo în momentul de față, asta practic îl exclude. Monica Knight a murit acum maxim opt ore.

La parter, cineva bătu la ușă.

- Agenți? Putem intra?

DeMarco dădu din cap către Kate.

- Criminaliștii. I-am trimis la plimbare puțin, când am știut sigur că ești pe drum.

Kate zâmbi. DeMarco se ocupa singură de caz de mai puțin de o zi, dar conducea deja lucrurile de parcă ar fi fost pe cont propriu de la început. Era capabilă să se adapteze și avea capacitatea de a-i determina pe oameni să o respecte din start; din nou, Kate știa cât de dificil era acest lucru pentru o femeie tânără și atrăgătoare, pentru că și ea trecuse prin același lucru.

- Da, cred că e în regulă, spuse Kate omului care stătea în ușa de sub ele. Se uită spre corp pentru ultima oară, făcându-i o poză mentală.

Ea și DeMarco coborau scările în timp ce alți doi membri ai echipei de criminalistică intrau în casă. Își făcură politicos din mână când trecură unul pe lângă altul, în timp ce Kate și DeMarco ieșiră pe verandă.

- Cine a descoperit cadavrul? întrebă Kate.

- Prietenul ei. Se întâlnesc de aproximativ un an. Povestea lui a fost verificată imediat. Se afla într-un avion, aterizând în Raleigh, Carolina de Nord, chiar în momentul în care se crede că a avut loc crima. Am verificat deja jurnalele de zbor și totul pare în regulă.

- A menționat pe cineva care ar putea să-i poarte pică?

- Ei bine, era avocat. Deci, nu ducea lipsă de oameni care ar putea avea ceva împotriva ei. Dar el nu știa nimic. Nu se putea gândi la nimeni care să-i dorească moartea.

- Cu cine va vorbi azi Palmetto? întrebă Kate.

- Doi dintre cei mai recenți clienți ai ei. Unul dintre ei a fost acuzat în mod eronat de abuz, cel puțin așa se aude. Pare că merită să fie cel puțin verificat și, în afară de asta, Palmetto spune că îl cunoaște destul de bine pe inculpat.

- Știm unde trăiesc părinții ei?

- În Charlottesville, care se află la aproximativ o oră și jumătate de aici. Îi am pe lista de oameni cu trebuie să vorbim. Crezi că ar trebui să-i vizităm?

- Da. Totul are legătură cu pătura. Ceva în legătură cu acele bucăți - îndesarea lor în gâtul victimelor - pare a fi personal într-un mod ciudat. Cred că dacă vom obține vreo pistă despre asta, va fi de la oamenii care au cunoscut victimele în mod intim. Nu doar un simplu iubit de un an sau un fost soț care a înșelat-o.

Și din nou, ceva ce spusese echipei din DC în cazul răpirii de copii se tot repeta în capul ei: „Poate că a fost sub nasul tău în tot timpul ăsta, dar părea atât de banal și de obișnuit încât l-ai omis."

- Da, sună legitim, spuse DeMarco. Știu că numai ce ai ajuns și...

Fu din nou întreruptă de telefonul ei. Se uită la el și spuse:

- Palmetto din nou. Răspunse cu același ton autoritar, dar oarecum cald. Ceva nou?

Kate ascultă conversația timp de aproximativ douăzeci de secunde înainte ca DeMarco să închidă.

- Ai aflat ceva? întrebă Kate.

- Nu. Dar se pare că nu va trebui să mergem la Charlottesville. Părinții ei vin la cea mai bună prietenă a lui Monica din Roanoke pentru a planifica înmormântarea. Aceștia doresc să vorbească imediat cu persoana responsabilă de investigarea crimei fiicei lor.

- Presupun că astea suntem noi, spuse Kate. Se uită din nou la casa lui Monica Knight. Avea o privire sceptică pe față, ca și cum simțea că era un secret acolo pe care trebuie să-l descopere.

„Îmi scapă ceva", se gândi Kate, din ce în ce mai frustrată. „Dar ce?"

Poate că faptul că va vorbi cu părinții lui Knight o va aduce mai aproape de a descoperi despre ce este vorba. Sau poate, doar poate, aveau de-a face cu un criminal suficient de priceput pentru a nu lăsa nicio urmă. Desigur, știa că și tipul de mentalitate care îndemna un criminal să aranjeze o scenă a crimei super-obsesivă și îngrijită ar putea fi un indiciu în sine.

„Poate că de acolo trebuie să încep”, se gândi Kate. „Poate…”

- Agent Wise? întrebă DeMarco. Ești bine?

- Da. M-am pierdut doar în gândurile mele, spuse ea. Merse spre mașină, știind că nu afla niciun secret de la casa respectivă. În schimb, trebuia să-l sape de una singură...și era foarte bună la asta.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

În timp ce părinții lui Monica Knight, odată ajunși în Roanoke, își adunară puterile și se ocupară de toate cele necesare, Kate stete în sala de conferințe, care le-a fost oferită ei și lui DeMarco la secția de Poliție Roanoke. Ea citi toate dosarele și formularele disponibile pe care Poliția Locală le avea cu privire la soții Langley și Nash, în timp ce o duzină de pagini despre Monica Knight se printau.

Se gândea la cazul Frank Costello - în special la YMCA. Și asta o făcu să se gândească la partenerul neidentificat, care putea fi la locul de muncă, lăsând în urmă mici indicii discrete, sub formă de ambalaje goale de nuci și gustări. Care era gustare ei aici? Ce era fix în fața ei, dar trecea neobservat?

DeMarco intră în cameră cu dosarele despre Knight și îi înmână o copie lui Kate. Se uitară împreună prin dosare, împărtășind idei și constatări.

- Transcrierile ei din colegiu arată că studiase inițial psihologia, spuse DeMarco. Și anume dezvoltarea timpurie a copilului. Pare destul de înfiorător când te gândești la bucățile de pătură pe care le-am tot găsit în gâtul victimelor.

- Pare a fi de rău augur, spuse Kate. Dar ce crezi despre cele două cereri distincte de amprentare voluntară, ambele în ultimii cinci ani?

DeMarco răsfoi paginile până găsi aceste informații.

- Asta chiar pare ciudat. Una dintre cereri este conexată cu o solicitare de informații suplimentare pe care a trimis-o și la Departamentul de Servicii Sociale.

Kate se agăță de acea bucată de informație, simțind că era ceva acolo, ceva care ar putea lega totul. Dar lipsea un lucru - dar nu-și dădea încă seama ce.

„Ceva din dosarul soților Langley...ceva asemănător...”

Se întinse după dosarul soților Langley, când cineva bătu la ușă. Unul dintre ofițeri își băgă capul înăuntru, cu o expresie încruntată.

- Părinții lui Monica Knight sunt aici. Să-i las să intre?

- Da, spuse Kate. Dă-ne două minute, te rog.

Ofițerul încuviință din cap și în momentul în care plecă, Kate răsfoi rapid dosarul soților Langley. Nu-i luă prea timp să găsească ce căuta.

- Există o cerere amprentare și pentru soții Langley, spuse ea. Arătând spre o copie fidelă a amprentelor lui Scott și Bethany Langley. Chiar aici. Trebuiau să fie amprentați în perioada când treceau prin procesul de a fi aprobați ca asistenți maternali.

- Poate de aceea și Monica Knight a trebuit să fie amprentată? sugeră DeMarco. Ar avea cu siguranță legătură cu o solicitare de informații de la Departamentul de Servicii Sociale.

Kate se gândi la asta pentru o clipă, în timp ce strângea dosarele din fața ei. Nu-și dorea ca părinții îndurerați să vină și să vadă viața fiicei lor moarte rezumate crud într-o serie de pagini. DeMarco îi urmă exemplul și vârî toate hârtiile în geanta de laptop.

- Ai mai fost nevoită să vorbești cu părinți îndurerați? întrebă Kate.

- De câteva ori, spuse ea. Cu toate astea, nu cred că te poți obișnui vreodată. Adică, pe vremea când lucram la crime violente, erau alți agenți care făceau asta. Agenți cu o înclinare pentru psihologia durerii. Mă întreb cum reușesc medicii să facă asta tot timpul.

Se auzi încă o bătaie în ușă. De data aceasta, când se deschise, același ofițer cu aspect trist conducea un cuplu mai în vârstă în încăpere - părinții lui Monica Knight. Kate credea că mama arăta, în mod normal, destul de tânără pentru vârsta ei, dar faptul că plânsese cu înverșunare din cauza morții neașteptate a copilului ei o afectase. Se uită frenetic prin cameră, ca și cum nu avea încredere în nimic.

În ceea ce-l privea pe tată, era un domn înalt care părea a fi somnambul. Roșeața din jurul ochilor evidenția faptul că petrecuse ultimele câteva ore plângându-și copilul. Dar Kate putea vedea și hotărâre pe fața tatălui; era hotărât să fie cât mai puternic pentru soția sa.

- Aceștia sunt Dean și Gloria Knight, spuse ofițerul. Cu tot respectul, agenți, vor să vă ajute în orice fel pot, dar au, de asemenea, o familie în zonă la care doresc să se întoarcă cât mai repede posibil.

- Vom încerca să fim foarte rapide, spuse Kate. Mulțumesc, ofițere.

Când ofițerul plecă, tăcerea se așternu în încăpere. Kate mai trecuse prin situații de genul de un milion de ori și învățase să nu insiste prea mult pe pierderea suferită recentă. De cele mai multe ori era indicat să treacă direct la subiect, să nu insiste pe subiectul crimelor, ci să înceapă să caute soluții. Acest lucru nu numai că elimina șansa ca unul dintre părinți să cedeze, ci îi și făcea să se simtă ca și cum vor avea răspunsuri în curând.

- Am înțeles că trebuie să vă întoarceți cât mai curând la familia dumneavoastră, spuse Kate. Așa că vom trece direct la subiect. Căutăm o legătură între cele întâmplate în ultimele patru zile cu fiica dumneavoastră și alte patru persoane din zonă. Până la Monica, presupuneam că este vorba doar de cupluri. Și nu există legături directe între victime. Așa că speram să ne puteți oferi niște informații. Orice persoană care ar putea fi supărată pe Monica sau orice v-a menționat recent care ar putea ridica un semnal de alarmă.

- Nu vorbea niciodată despre aspectele negative ale muncii ei, spuse Dean Knight. Dar și noi ne întrebam același lucru. Având în vedere slujba ei, sunt foarte multe persoane care ar putea avea ceva împotriva ei, nu?

- Poliția Locală verifică asta acum, spuse DeMarco. Și dacă nu se găsesc răspunsuri imediate, vom concentra și resursele Biroului pe acest caz. Însă, deocamdată încercăm să ne concentrăm pe zonele care nu sunt atât de evidente - lucruri pe care fiica dumneavoastră le-ar avea în comun cu ceilalți.

- Exact, spuse Kate. Știm că a fost căsătorită la un moment dat. Și nu a avut copii, nu?

- Așa este, spuse Gloria Knight. De fapt, am crezut întotdeauna că acesta este unul dintre motivele pentru care soțul ei de doi lei a părăsit-o. Monica și-a dorit întotdeauna copii. Obișnuia să glumească despre cum voia să încerce să rămână însărcinată de îndată ce începe luna de miere. Dar soțul ei nu a fost niciodată pe aceeași lungime de undă cu ea.

- Voia să adopte la un moment dat, spuse Dean. Dar cred că a început să se implice prea mult în cariera ei.

- A reușit până la urmă să adopte? întrebă Kate, începând să simtă un fir care se împletea în narațiune.

- Nu, spuse Gloria. A fost asistent maternal o perioadă de timp. Cu toate acestea, erau doar lucruri de scurtă durată pe care le făcea din când în când.

- Cât timp a făcut asta? întrebă Kate, gândindu-se la acele cereri de amprentare și documentele Departamentului de Servicii Sociale.

- Cred că vreo trei-patru ani, spuse Gloria.

Kate știa ce voia să facă în continuare, dar puse în balanță pentru o clipă rezultatul pe care-l putea obține. Ea și DeMarco făcură schimb de priviri, amândouă conștiente de faptul că, probabil, se loviră de ceva legat de asistența maternală. La urma urmei, și soții Langley fuseseră asistenți maternali. Asta încă îi lăsa pe soții Nash fără nicio conexiune, dar cel puțin simțea că afla ceva.

- Aș dori să vă arăt ceva, spuse Kate. Luă bucata de pătură pe care o ținea de când îl cunoscuseră pentru prima dată pe Palmetto. Nu o așeză pe masă, ci o ținu în mână pentru eventualitatea în care ar putea părea familiară soților Knight. Dacă răspunsul lor urma să fie unul dur, voia să fie sigură că o poate ascunde cât mai rapid.

Dar își dădu seama imediat că nu avea nicio semnificație pentru ei. Gloria Knight privi atât de insistent bucata de material, încât Kate era destul de

sigură că încerca să găsească o legătură - orice ar putea să-i dea un răspuns cu privire la moartea fiicei sale. Dar după câteva secunde, clătină din cap.

- Nu. Ar trebui?

- Nu știm, spuse DeMarco. Însă la toate scenele crimelor au fost găsite bucăți similare cu aceasta. Până acum, pare a fi singura conexiune stabilă.

- Momentan, spuse Kate, cred că asta este tot. Vă vom lăsa să vă întoarceți la familia dumneavoastră, dar dacă vă vine ceva în minte - oricât de mic sau nesemnificativ ar părea - vă rugăm să ne contactați.

- Așa vom face, spuse Dean, în timp ce se ridica încet. O luă pe Gloria de braț și se îndreptară încet spre ușă. Gloria se uită cu o privire plină de speranță înapoi și spuse:

- Vă rugăm să aflați cine a făcut asta.

Ieși pe ușă precum o femeie care visa. În momentul în care ușile se închiseră în urma lor, DeMarco luă dosarele și documentele pe care le aveau despre cele trei crime.

- Nu există nimic în istoria soților Nash care să îi lege în vreun fel de asistența maternală, spuse ea.

- Ei bine, poate este altceva, o altă conexiune, spuse Kate. Dar Departamentul de Servicii Sociale? Ai vreo legătură între soții Nash și Departamentul de Servicii Sociale?

- Nu cred, spuse DeMarco. Dar pot pune pe cineva din Poliția Locală să verifice.

- Asta ar putea fi cea mai bună opțiune pentru noi în momentul de față, spuse Kate.

DeMarco o privi sceptică și zâmbi subtil.

- Ești sigură de asta? Pari ca și cum ai altceva pe cap.

Kate dădu din cap, fără a nega. Era impresionată, dar și puțin neliniștită că DeMarco îi știa deja atât de bine ticurile și gesturile.

- Aleg să mă concentrez asupra lucrurilor evident de dureroase, spuse ea. Până acum nu putem găsi niciun lucru care să conecteze toate victimele. Dar însăși criminalul le leagă pentru noi.

- Cu bucăți de pătură, spuse DeMarco.

- Exact. Este ca o carte de vizită pentru el. Și dacă este o pătură pentru copii, poate este o relicvă din copilăria lui.

- Crezi că criminalul a cunoscut aceste victime când era copil?

- Posibil, spuse Kate.

Lucrase în trecut la destule cazuri care își aveau sursa în traumele din copilărie ale unui criminal, pentru a ști că nu era expertă în domeniu. Din fericire pentru Kate, cariera ei o îndreptase, de-a lungul timpului, în direcția unor astfel de experți. Și părea să o îndrepte în acea direcție din nou.

Numai că, cu un ucigaș încă în libertate și un niște părinți îndurerați care tocmai plecară în urmă cu mai puțin de două minute, părea nu numai s-o îndrepte în acea direcție, ci s-o preseze urgent.

- Cum merge internetul în clădirea asta? întrebă Kate.

- Decent. De ce?

- Deschide Skype-ul de pe laptop-ul tău, spuse Kate. Trebuie să sun pe cineva.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Kate nu se așteptase ca Dr. Henrietta Yates să îi răspundă atât de rapid la apelul de pe Skype. Kate lucrase îndeaproape cu Yates de mai mult de douăzeci de ori pe parcursul carierei sale și știa că este unul dintre cei mai de seamă psihologi în domeniul dezvoltării și comportamentelor timpurii ale copilului. Dacă pătura avea mai multe semnificații decât Kate putea să descifreze, Yates va fi în măsură să ajute.

Kate sunase la biroul doctorului Yates și, după câteva telefoane între ea și recepționera ei, reuși să programeze, cu ajutorul laptopului lui DeMarco, un apel video improvizat. Între timp, făcu o poză fragmentului zdrențuit de pătură și i-o trimise lui Yates. DeMarco profită de ocazie pentru a depune o cerere urgentă la Departamentul de înregistrări.

Când chipul lui Yates apăru pe ecran, aceasta își dădu rapid părul la o parte cu o mână și sorbi dintr-o ceașcă de ceai cu cealaltă mână. Era evident că se afla în mijlocul unei zile aglomerate, făcând-o pe Kate să se simtă vinovată pentru că o întrerupse.

- Agent Wise, spuse Dr. Yates. Este minunat să vă aud. Cât timp a trecut? Cel puțin doi ani, nu?

- Probabil mai mult, spuse Kate.

- Am auzit un zvon că v-ați retras.

- Da, dar nu a funcționat.

- Da, am fost surprinsă, spuse Yates. Simpla idee de pensionare nu pare să facă sens atunci când mă gândeam la dumneata.

- Dr. Yates, știu că sunteți o femeie ocupată, iar recepționera dumneavoastră mi-a spus că a trebuit să lăsați deoparte câteva lucruri pentru a putea prelua acest apel. Apreciez asta și voi încerca să fiu rapidă.

- Nu vă faceți griji, spuse Yates, deși era clar că există cel puțin câteva griji. Era evident că era preocupată de propria ei muncă. Cu ce vă pot ajuta, agent Wise?

- V-am trimis o poză în urmă cu câteva minute, spuse Kate. Este o bucată ruptă dintr-o pătură. Acel fragment, împreună cu alte două, au fost găsite recent la scenele unor crime. Până în momentul de față, este singura dovadă care conectează victimele. Și este lăsată în urmă de criminal în mod intenționat. Mă gândeam că poate are vreo legătură cu copilăria lui...poate o amintire sau ceva de genul acesta.

- Este o presupunere corectă, spuse Yates. Cum le găsiți? Sunt puse cu atenție deoparte sau așezate pe cadavre?

- Sunt îndesate în gâtul victimelor. Criminaliștii cred că face asta post-mortem.

- Ei bine, asta mă face să văd o imagine de ansamblu mai bună. Știți la fel de bine ca și mine, că orice lucru atât de tangibil, care este lăsat în urmă, este lăsat acolo cu un motiv - dacă nu e pentru a vă ajuta să îl găsiți, atunci e pentru a potoli o parte nostalgică sau obsesivă din el. Dacă această pătură provine din copilăria lui, presupun că și victimele sunt, de asemenea, legate într-un fel sau altul de copilăria lui. Sau, cel puțin, criminalul așa consideră. Un alt lucru de luat în considerare este gâtul în care a fost pus materialul.

- Nu înțeleg.

- Adică, victimele au fost bărbați sau femei?

- Ăsta este un alt lucru interesant, spuse Kate. Primele crime au fost cupluri. Două cupluri. A treia crimă a fost o femeie singură. În cele două crime cu cupluri, materialul era-

- - în gâtul femeilor, nu? întrebă Yates.

- Da, așa e, spuse Kate, neputând să se abțină să nu zâmbească la vederea intuiției lui Yates.

- Agent Wise, pot paria aproape tot ce am pe faptul că aceste crime au la bază niște lucruri care au fost percepute de către criminal ca și nedreptăți. Probabil că nu a fost îngrijit suficient ca și copil sau poate că a fost și a crescut doar cu un înțeles denaturat a ceea ce înseamnă grija și siguranța pentru el. Și revenind la pătură...ucigașii vor lăsa adesea ceva în urmă care este legat de un incident sau timp specific din viața lor, care i-a afectat profund.

- Deci, preferința pentru cupluri și îndesarea materialului în gâturile mamelor...credeți că arată o dorință de a avea o familie?

- Poate, spuse Yates. Dar asta ar însemna că criminal este deja adâncit într-o stare profundă de psihoză. În orice caz, evidențierea femeilor într-un asemenea fel mă face să cred că a trecut printr-un fel de traumatism cu privire la o figură maternă. Păturile din mâinile unui copil sunt menite a fi reconfortante. Și dacă vă uitați la interacțiunea dintre mamă și tată, în mod obișnuit, mamele sunt privite ca fiind mai reconfortante.

„Soții Langley și Monica Knight erau asistenți maternali”, se gândi Kate. „Pariez că dacă începem să ne uităm la listele cu copiii pe care i-au avut în grijă, vom vedea numele criminalului acolo.”

Ca și cum Yates se gândea la aceleași lucruri, continuă.

- Deși nu pot fi sigură, acest material arată precum o bucată din pătura unui copil. Îmi puteți confirma asta?

- În principiu. Am vorbit chiar și cu compania care, cel mai probabil, a fabricat-o.

Când spuse asta, cineva bătu la ușa sălii de conferințe. DeMarco deschise ușa, în timp ce Yates răspunse. Kate privi cum un ofițer îi înmână lui DeMarco o grămadă mică de hârtii.

- Faptul că păturile sunt adesea văzute ca obiecte care oferă o anumită siguranță, chiar și în anii adolescenței, ne arată multe, spuse Yates. Acest ucigaș aduce la scenele crimelor un obiect care, de obicei, este văzut ca și

ceva ce oferă confort. Dar cum sunt crimele? Rapide și precise sau violente?

- Violente.

DeMarco răsfoi foile ce tocmai îi fură livrate. Încet, entuziasmul începu să-i apară pe față.

Pe ecranul laptopului, Yates dădea din cap.

- Da, aș spune că acest caz începe să arate precum un caz clasic cu un criminal care își blamează părinții pentru o experiență traumatizantă din copilărie. Poate părinții pe care nu i-a avut.

- Da, credem că ar putea exista un element legat de părinți, spuse Kate. Acestea fiind zise, doctore Yates, sunt fericită să spun că vă puteți întoarce la munca dumneavoastră. Ne-ați solidificat o pistă care, până în momentul de față, era destul de slabă.

- Mă bucur să aud asta, spuse Dr. Yates. Sunt bucuroasă că v-am putut ajuta. Și, aș putea adăuga, e bine să vă văd lucrând din nou. Pur și simplu nu ați putut sta departe, nu-i așa?

- Ceva de genul acesta, spuse Kate cu un zâmbet. Mulțumesc din nou, doctore.

Și astfel, Kate încheie apelul. Se uită instantaneu către DeMarco, în timp ce ea încă răsfoia hârtiile pe care i le dăduse ofițerul.

- Ce ai descoperit? întrebă Kate.

- Doar câteva informații despre soții Nash, spuse ea. Întoarse o foaie Xeroxed către Kate și adăugă: Se pare că și soții Nash au avut, la un moment dat, programare pentru amprentare. Și se pare că avea de-a face cu asta.

Îi întinse o altă foaie lui Kate. Kate se uită peste ele și știu de îndată încotro se îndrepta situația. Văzu o copie a amprentelor soților Nash, luate în 2007.

Amprentele erau însoțite de formularele tipice pentru verificarea antecedentelor. În conținutul informațiilor pentru verificarea antecedentelor, exista și o solicitare de informații de la Departamentul de Servicii Sociale.

A doua foaie era proaspăt scoasă din imprimantă; Kate încă putea simți cum foaia emana o ușoară căldură. În partea de sus era măzgălit un mesaj, estompat din cauza copierii, care spunea următoarele: „Sper că asta voiați!" - Ruby. Sub acest mesaj criptat, era un formular simplu pentru o organizație numită Prietenii Familiei și Servicii. Fusese completat de Toni Nash și semnat atât de Toni, cât și de Derrick Nash. Toate întrebările din formular erau referitoare la familie sau copii - toate întrebările conducând spre conexiunea lor cu asistenții maternali. „Câți copii ați crescut? De ce vă interesează îngrijirea copiilor aflați în situații de urgență? Aveți spațiu suficient în casa dumneavoastră pentru a îngriji un copil?"

Erau mai multe întrebări de acest gen, toate având răspunsuri adecvate și bine gândite, scrise de Toni Nash.

- Ai auzit vreodată despre Prietenii Familiei și Servicii? întrebă DeMarco.

- Nu. E prima oară când aud. Pare a fi un centru de plasament. Dar termenul de centru de plasament nu este folosit niciunde în acest formular.

- Poate că ar trebui să-i facem o vizită noului nostru prieten, Ruby, spuse DeMarco, arătând spre numele din partea de sus a formularului.

Se apucară de treabă, lucrând ca o mașină bine unsă. Kate se întreba, cum ar fi fost să lucreze cu DeMarco, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp, dacă ea, Kate, ar fi avut cu aproximativ douăzeci de ani mai puțin. Exista deja o conexiune între ele, o conexiune pe care mulți agenți speră să o aibă după mulți ani de lucru în echipă.

În timp ce părăseau secția și se îndreptau către birourile Prietenii Familiei și Servicii, Kate își aminti din nou motivul pentru care iubea această meserie. Era ceva mai mult decât simplul fior al vânătorii sau asamblarea unor piese de puzzle, care o ajutau să vadă cazul tot mai clar - era vorba și de munca în echipă și camaraderia.

Lucrurile astea făceau descoperirea unei potențiale piste mai interesantă. Și o făcea și pe Kate să se simtă un pic mai încrezătoare și mai sigură pe măsură ce finalul jocului începea să își facă apariția.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Biroul central al organizației Prietenii Familiei și Servicii consta într-un spațiu mare și luminos. Pe trei dintre pereți erau atârnate tablouri cu fețe de copii zâmbitoare. Pe al patrulea zid era o hartă a zonei Roanoke și o tablă mare plină cu nume și date. Kate și DeMarco erau așezate pe o parte a unei mese mari de conferințe, în timp ce femeia roșcată, în vârstă de aproximativ cincizeci ani, era așezată pe partea cealaltă a mesei cu o cană de cafea în față. Aceasta era Ruby Hendricks, Directorul de Operațiuni al organizației Prietenii Familiei și Servicii. Avea ochiii strălucitori și părea a fi fericită, dar Kate îi citea agitația din colțurile gurii.

- Doamnă. Hendricks, vă mulțumim pentru timpul acordat așa din scurt, spuse Kate.

- Nicio problemă. Din cauza funcției mele în PFS sunt aproape tot timpul în birou. Cu ce vă pot ajuta mai exact? Este vorba despre soții Nash?

- Ați auzit deja ce s-a întâmplat cu ei? întrebă DeMarco.

- Da. Cami Nash m-a anunțat.

- Deci îi cunoșteați bine pe soții Nash? întrebă Kate.

- Nu la un nivel foarte personal, dar îi știam suficient de bine pentru a-i considera prieteni, spuse Ruby. M-am întâlnit de câteva ori cu ei aici, la birou, și au participat și la majoritatea evenimentelor noastre de strângere de fonduri.

- Ei bine, după cum deja v-ați dat seama, suntem aici pentru a aflat mai multe informații legate de soții Nash, spuse Kate. Am aflat astăzi că făceau parte din organizația Prietenii Familiei și Servicii. Cu toate acestea, nu avem nici cea mai mică idee cu ce vă ocupați aici.

- Oh, spuse Ruby, aparent încântată că i se adresă o întrebare atât de ușoară. Ei bine, nu știu dacă știți acest lucru sau nu, dar Virginia Centrală are o problemă destul de mare atunci când vine vorba de asistenți maternali. Pur

și simplu nu există suficient de mulți oameni care să acopere volumul de copii care își caută o casă sigură. Raportul este de aproximativ o familie de asistenți maternali la optsprezece copii. Ce facem noi aici, la PFS, este să oferim o alternativă temporară. De fapt, încercăm să prevenim nevoia de a apela la asistența maternală.

- Este acest lucru un pas necesar? întrebă Kate.

- Oh, da. Nu mă înțelegeți greșit...nu este nimic în neregulă cu asistența maternală. Eu însumi sunt asistent maternal autorizat. Dar multe persoane abuzează de sistem. Și deoarece este un sistem public, timpul de așteptare pentru documente și aprobări poate lua o veșnicie. Încercăm să evităm toate aceste lucruri și chiar și Departamentul de Servicii Sociale începe să conștientizeze nevoia unui serviciu ca al nostru. Pot să vă dau un exemplu, de fapt. Acum două zile, am fost contactați de Departamentul de Servicii Sociale. O mamă a născut un copil și s-a descoperit în spital că bebelușul a fost expus la diferite substanțe. Mama a consumat droguri până în luna a șasea de sarcină. Serviciile sociale i-au luat copilul, dar mama nu a vrut să-l piardă în sistemul de plasament. În schimb, ne-au încredințat nouă copilul, iar copilul este acum în grija uneia dintre familiile membre ale organizației Prietenii Familiei și Servicii. Acesta program ajută statul să economisească bani și îl scapă de toată agitația de a rezolva o situație de asistență de urgență și îi oferă mamei timp suficient pentru a se reabilita și a se pune pe picioare. Când mama va fi într-o condiție potrivită, copilul va ajunge din nou la ea, dar numai după ce DSS îi va da aprobarea.

- Și asta este legal? întrebă DeMarco.

- Desigur. De fapt, există o multitudine de astfel de organizații răspândite pe întreaga suprafață a țării, dar nu avem parte de prea multă publicitate. Instanțele consideră că în astfel de cazuri o victorie este reprezentată numai de cazul în care copiii aflați în pericol sunt plasați în familii de asistenți maternali, deoarece asistența maternală este un termen binecunoscut. Dar ceea ce facem noi este de fapt același lucru, numai că nu primim nicio alocație lunară.

- Totul este vlountar? întrebă DeMarco.

- Așa este. Majoritatea familiilor noastre sunt foarte implicate în proiectele Bisericilor sau în alte organizații care se ocupă cu îngrijirea copiilor.

- Familiile trebuie să fie aprobate ca asistenți maternali? întrebă Kate.

- Nu. Aceasta este o altă audiență la care apelăm. Mulți părinți - sau foști părinți, că tot veni vorba - nu vor să fie asistenți maternali, dar le pasă de copiii nevoiași.

- Și presupun că soții Nash se aflau pe lista dumneavoastră de familii participante? întrebă Kate.

- Da, erau. Cred că făceau parte din organizația noastră de aproape zece ani, sau așa ceva. Poate mai mult. Mă pot uita în registre dacă aveți nevoie.

- Ar fi minunat, spuse Kate.

- Așteptați doar puțin, spuse Ruby, în timp ce se ridică și se îndreptă spre ușă.

Când închise ușa în urma ei, Kate spuse:

- Deci, asta explică de ce soții Nash nu apăreau în nicio bază de date a asistenților maternali.

- Și, deși nu este o asistență propriu-zisă, cred că implicarea în Prietenii Familiei și Servicii e ceva asemănător - suficientă pentru a stabili o conexiune solidă între cele trei familii.

- Acum, ideea e să vedem dacă există copii pe care cele trei familii îi au în comun, spuse Kate. Este vreun copil pe care toate cele trei familii l-au avut în grijă la un moment dat? Asta ne-ar putea conduce direct la criminal.

Ambele femei se gândiră la asta pentru o clipă. Era un gând entuziasmant, dar o parte din Kate credea că totul merge puțin prea ușor.

Ruby se întoarse două minute mai târziu cu un biblioraft subțire. Numele NASH era scris pe cotor. Deschise biblioraftul și-l întoarse cu fața spre Kate și DeMarco.

- Derrick și Toni Nash au devenit parte din familia Prietenii Familiei și Servicii în anul 2007, spuse Ruby. Au primit în grijă primul lor copil în același an, de Crăciun, cred. În ultimii doisprezece ani, au avut în grijă patrusprezece copii, cu vârste cuprinse între șase luni și paisprezece ani.

- Și pentru a deveni membri al organizației dumneavoastră, presupun că le-au fost verificate antecedentele, nu? întrebă DeMarco.

- Categoric. Ca să fiu sinceră, oricine dorește să devină membru al PFS trebuie să treacă prin aceleași proceduri precum o persoană care dorește să fie asistent maternal. Singura diferență, din câte știu, este că pentru a deveni asistent maternal, trebuie să urmezi niște cursuri și să treci câteva examene.

- Aveți o listă cu numele tuturor copiilor pe care îi găzduiește fiecare familie? întrebă Kate.

- Da, avem, spuse Ruby, părând a se simți destul de inconfortabilă. Dar…ei bine, în calitate de agenți FBI, sunt sigură că puteți înțelege că nu vă pot oferi așa ușor acest tip de informații. Aș vrea să pot...sincer, aș vrea. Sunt îngrozită de ceea ce li s-a întâmplat soților Nash. Dar nu putem oferi aceste informații. Ce pot face este să vă direcționez către un funcționare care lucrează la Serviciile Sociale, care ar trebui să vă poată da întreaga listă.

Kate nu insistă pe această problemă. Știa că Ruby are dreptate și, deși le va încetini un pic, înțelegea măsurile de siguranță necesare într-un astfel de proces.

- Am aprecia foarte mult dacă ne-ați putea da numărul unui funcționar care ar putea acționa extrem de rapid în acest caz.

- Desigur, spuse Ruby, căutând în telefon informațiile de contact.

- De asemenea, spuse Kate, în cadrul unei organizații de acest gen, presupun că ați întâlnit o mulțime de copii care au venit aici cu diverse traume. Așa este?

- Da, din păcate.

- Există vreun terapeut local cu care lucrați pentru a vă ajuta cu astfel de cazuri?

- Da. Ca fapt divers, terapeuta locuiește chiar pe strada asta.

- În acest caz, vă mulțumim pentru timpul acordat, spuse Kate.

Ruby dădu din cap și luă un pix de pe masă. Scrise informațiile de contact ale funcționarului de la DSS și i le dădu lui DeMarco.

- Chiar vorbesc serios acum, spuse Ruby. Vă rog să mă anunțați dacă vă pot ajuta cu ceva mai mult. Soții Nash au fost unii dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut - drăguți, caritabili și amabili. Nu meritau acest lucru.

Kate încuviință din cap, abținându-se de la comentariul care tocmai îi veni în minte. „S-ar putea să aveți dreptate”, se gândi ea. „Dar cineva a crezut că o merită. Și cineva cu o mentalitate atât de bolnavă s-ar putea să fie mult mai periculos decât am fi crezut.”

***

Cunoscând procesul rigid pe care sistemele judiciare de stat îl puneau în aplicare pentru a proteja informațiile private ale cetățenilor, Kate știa că un telefon către Departamentul de Servicii Sociale n-o va ajuta cu nimic. Aceștia vor dori să vorbească cu superiorul ei, urmând ca el să pună la punct detaliile cu ei. Așa că, în loc să sune direct DSS, Kate îl sună pe Duran. Îi dădu informațiile despre contactul de la DSS primit de la Ruby și îi spuse ce aveau nevoie. El închise telefonul cu promisiunea că o va suna înapoi în cincisprezece minute cu numele tuturor copiilor care au fost în grija soților Nash, Langley și al lui Monica Knight.

Acest lucru le oferi lui Kate și lui DeMarco suficient timp pentru a vizita biroul terapeutului organizației Prietenii Familiei și Servicii, aflat la celălalt capăt al străzii. Când plecară de la PFS, Ruby îi dăduse lui Kate o carte de vizită cu numele lui Danielle Ethridge pe ea și cu adresa biroului. Același nume era scris cu litere de vinil alb pe ușa de sticlă a biroului.

Înăuntru, o recepționeră era așezată la un birou, scriind ceva la laptop. Era un spațiu mic, fiind probabil un fel de clinică privată. Locul era frumos decorat și foarte primitor, amintindu-i lui Kate de birourile de la Prietenii Familiei și Servicii. Când intrară, recepționera își ridică privirea și zâmbi.

- Bună ziua, doamnelor, spuse ea un pic prea veselă. Cu ce vă pot ajuta?

Când se apropiară de birou, Kate și DeMarco îi arătară legitimațiile. În timp ce se prezentau, veselia femeii părea să dispară. Și când îi explicară că se aflau acolo pentru a vorbi cu Dr. Ethridge despre un caz destul de urgent, păru de-a dreptul speriată.

- Desigur, desigur, spuse recepționera. Din păcate, Dr. Ethridge este înăuntru cu un pacient momentan. Dar pot să o anunț că sunteți aici imediat ce se termină sesiunea. Nu ar trebui să dureze foarte mult. Aproximativ încă cincisprezece minute.

- Mulțumim, spuse Kate. Merseră într-un spațiu mic de așteptare, iar când se așeză, senzația de inactivitate o făcu pe Kate să se simtă ca și cum cazul începea, într-adevăr, să prindă contur. Avea un instinct bazat pe emoțiile ei; când se afla într-un punct mort într-un caz, care nu ducea nicăieri, avea tendința să devină anxioasă. Totuși, în timp ce ea și DeMarco stăteau în camera de așteptare, se simțea liniștită- ca și cum ar fi aproape de a rezolva cazul ăsta, încât nu trebuiau să se grăbească.

După șapte minute de așteptare, fiecare primi un mesaj de la Duran într-un de grup. Trimit în 5 minute pe e-mail o listă de nume de la DSS.

- Asta ar trebui să rezolve totul, nu? întrebă DeMarco. Dacă putem găsi pe aceste liste un nume a fost în grija soților Nash, Langley și lui Monica Knight, am avea o dovadă solidă, nu?

- Așa cred, spuse Kate. Pe de altă parte, ar putea doar să ne năruie o pistă. Ca să fie sinceră, nu simțea asta, dar nu voia să-i arate lui DeMarco, un agent mai tânăr și încă modelabil, că este în regulă să se culce pe-o ureche și pur și simplu să presupună că lucrurile merg bine.

Kate stătea cu ochii pe telefon și, când primi notificarea unui nou email, îl deschise imediat. În mod ciudat, o cuprinse compasiunea când văzu listele. Numai soții Nash au găzduit șase copii prin intermediul Prietenii Familiei și Servicii.. Soții Langley au avut în grijă șase, în timp ce Monica Knight îngrijise patru orfani. Era uluitor să știe că mai există oameni pe lumea asta care au grijă de orfani și de copii cu probleme într-un asemenea mod. Se gândi la Michelle și la cât de norocoasă va fi să crească într-o casă în care va fi mereu iubită.

În partea de jos a listelor era un mesaj, care spunea: „Lista nu este completă. Unii copii și-au schimbat numele. Unii părinți i-au șters de pe listă odată ce și-au îndeplinit misiunea. Alții au fost șterși de pe toate listele la cererea lor după împlinirea vârstei de optsprezece ani."

- Văd deja doi în comun, spuse DeMarco, citindu-și propriul email.

Și Kate observă asta. Și deși ura să elimine instantaneu atât de multe alte nume de pe listă, pur și simplu avea mai mult sens să investigheze copiii pe care toate victimele îi aveau în comun. Văzând cele două nume, începu să simtă o ușoară neliniște care i se strecura în minte.

- Agenți?

Se uitară în sus și văzură o femeie de vârstă mijlocie, cu ochelari, care se apropia de ele. Asemenea recepționerei, zâmbea larg. Purta o pereche de ochelari care îi făceau ochii să pară foarte luminoși.

Kate se ridică și dădu mâna cu ea. DeMarco îi urmă exemplul.

- Vă mulțumim că v-ați făcut timp să vă întâlniți cu noi, spuse Kate. După cum i-am spus și recepționerei, este o problemă urgentă.

- Da, am primit un mesaj și de la Ruby prin care mă anunța că veniți. Așa că urmați-mă, agenți, și să vedem dacă vă pot ajuta.

***

Kate și DeMarco stăteau pe partea opusă a Dr. Ethridge, ea așezându-se încet pe scaunul din spatele biroului.

- Pot să întreb dacă este vorba despre soții Langley și Nash? întrebă ea.

- Este, spuse Kate, surprinsă că știa despre o altă familie despre care Ruby de la Prietenii Familiei și Servicii nu avea cunoștință. Și, din moment ce voi fi directă și mă aștept la cooperarea dumneavoastră deplină, presupun că vă pot spune și că azi dimineață o altă femeie a fost ucisă - Monica Knight.

- Dumnezeule, spuse ea. Nu am cunoscut-o niciodată, dar am auzit de ea. Nu era membră PFS, nu-i așa?

- Nu din câte știm, spuse Kate. Era doar asistent maternal.

- Suntem aici, spuse DeMarco, deoarece momentan singura legătură pe care o putem găsi între victime este faptul că toate erau conectate, într-un fel sau altul, printr-un sistem de asistență maternală. Deși, din câte am înțeles, soții Nash nu erau asistenți maternali, erau totuși implicați în organizația Prietenii Familiei și Servicii.

- Și, deși nu putem da încă mai multe detalii, spuse Kate, criminalul a lăsat în urmă mici indicii care arată faptul că ar putea avea o oarecare traumă din copilărie care încă îl chinuie.

- Voi ajuta atât cât pot, spuse Ethridge, dar cu siguranță înțelegeți că există zone în care mâinile mele sunt legate atunci când vine vorba de confidențialitatea medic-pacient.

- Da, spuse Kate, așteptându-se la asta. Dar nu cred că va trebui să divulgați prea multe detalii. Își îndreptă telefonul către Ethridge și îi arătă lista cu nume. După cum veți vedea, există două nume pe care victimele le au în comun. Doi copii.

- Da, știam de cel puțin un copil pe care îl l-au avut în grijă atât soții Nash, cât și soții Langley. Nu știu dacă Ruby v-a spus, dar lucrez și cu câțiva copii din cazurile de la DSS, mai ales după ce copiii sunt dați în îngrijirea unui asistent maternal. Nu cu toți, dar totuși destul de mulți.

- Deci, în legătură cu acești doi copii, spuse DeMarco. Numele lor vă spune ceva? Sau, și mai important, vă ridică niște semnale de alarmă?

- Ei bine, Renee Pearson era dificilă, spuse Ethridge, arătând un nume de pe listă. Nu știam că a fost în grija lui Monica Knight. S-ar putea să fie fost vorba doar de o situație temporară, în care cineva a trebuit să aibă grijă de ea pentru o zi sau ceva asemănător. Oricum, Renee căuta întotdeauna ceartă. Ataca oamenii, îi lovea, în speranța de a intra într-o bătăie. În prima casă unde a stat, a fost prinsă ținând o pernă peste fața copilului de trei ani al familiei, în timp ce dormea. Din fericire, copilul a fost în regulă, dar buclucul în care Renee a intrat nu părea să o deranjeze deloc.

- Deci, ați spune că avea o înclinație pentru violență? întrebă Kate.

- Da, cu siguranță. Dar...asta era acum...Dumnezeule, ultima oară când am văzut-o, acum aproape doisprezece ani. Între timp, a găsit o familie în care s-a acomodat cât de căt. Ultima dată am auzit - și a trecut ceva timp de atunci - că a plecat la facultate.

- Știți dacă mai locuiește prin zonă? întrebă DeMarco.

- Sunt destul de sigură. Vorbiți cu recepționera mea înainte să plecați și s-ar putea să aibă o adresă actuală, pe care o folosim pentru felicitări de Crăciun și alte asemenea.

- Mai există cineva din trio-ul ăla care ieșea în evidență? întrebă Kate.

Ethridge dădu din cap.

- Da. Robert Traylor. Era genul acela de băiat căruia… deși, nu îmi place să o spun, îi puteai citi uneori ura în ochii. A fost abandonat când era bebeluș și abuzat sexual de un asistent maternal când avea patru ani. Robert se rănea singur pe la vârsta de nouă ani - și asta a fost prin perioada în care unchiul său l-a luat în grijă. Din ce-mi amintesc, acest lucru l-a ajutat o vreme, dar a fost arestat pentru prima dată când avea unsprezece sau doisprezece ani.

- Pentru ce? întrebă DeMarco.

- A bătut un om al străzii. I-a spart o sticlă de lichior în cap.

- V-a amenințat vreodată? întrebă Kate.

- Da, aproape săptămânal. M-a amenințat că îmi va intra în casă și mă va viola. Cuvinte destul de dure venind de la un tânăr de treisprezece ani.

- Cu riscul de a mă precipita, credeți că ar fi capabil de omor?

Ethridge se gândi la asta pentru o clipă. Își împreună degetele în timp ce se gândea, nevrând să ducă conversația în direcția în care deja se îndrepta.

- Îmi amintesc cu ușurință că scriam în evaluările lui lucruri precum autovătămare și gânduri și tendințe sinucigașe. Și asta s-a întâmplat cam pe toată perioada cât mi-a fost pacient. Presupun că acum are aproape treizeci de ani. Poate început de treizeci. Și, deși sunt o mare susținătoare a faptului că oricine se poate schimba, mi-e…ei bine, mi-e greu să cred că s-ar fi putut schimba atât de mult.

- L-ați văzut sau ați vorbit cu el de la ultima întâlnire pe care ați avut-o în calitate de medic-pacient? întrebă DeMarco.

- Nu. Și asta a fost acum aproape nouă ani.

Kate dădu din cap și se ridică în picioare. Din punctul ei de vedere, obținură ce aveau nevoie.

- Ei bine, vă mulțumim din nou pentru timpul acordat - chiar apreciem.

- Agent Wise... îmi puteți spune ce lasă în urma lui criminalul? Ați spus că lasă indicii în urma lui.

- Fragmente din ceea ce pare a fi o pătură veche.

- O pătură pentru copii?

- Asta este bănuiala mea. De ce întrebați?

Ethridge cugetă o clipă înainte de a răspunde:

- Este un obiect destul de personal. Kate așteptă să mai spună ceva, dar Ethridge părea pierdută în gândurile ei.

Kate dădu încă o dată din cap în semn de apreciere și părăsi biroul.

În drum spre hol, DeMarco își scoase telefonul.

- Mă îndoiesc că cineva ca Robert Traylor este pe lista felicitărilor de Crăciun, spuse ea. Voi cere informații cu privire la locuința lui actuală.

- Și dacă Renee Pearson stă în zonă, hai să îi facem și ei o vizită, spuse Kate. Poate ne va oferi o perspectivă asupra modului în care este afectată gândirea unui copil când este plimbat dintr-un cămin în altul.

Dar în timp ce își făceau planurile astea, ultimul lucru pe care Ethridge îl spuse rămase blocat în capul ei. Începu încet să radieze, de parcă ar putea avea un sens pentru ea, un indiciu care să le ajute să rezolve cazul.

„Este un obiect destul de personal", spuse Ethridge despre pătură.

Era o idee pe care Kate o avusese încă de la început, dar nu putea încă să-și dea seama de semnificația acesteia.

Poate când îl vor întâlni pe Robert Traylor, le va spune chiar el - dintr-o sală de interogatoriu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Renee Pearson - devenită Renee Matthews, după ce se căsătorise în urmă cu trei ani - locuia chiar lângă Roanoke, într-un cartier dintr-o vale cu o priveliște uluitoare spre munți. Când văzu cartierul, Kate își dădu seama că nu ar trebui să judece oamenii în baza trecutului lor. Cartierul era o comunitate închisă, cu case care costau cu ușurință între șapte și opt sute de mii în această parte a țării. Amurgul era la numai o oră distanță, lumina serii pictând cartierul în culori bogate, care păreau să valorifice și mai mult locul.

Exact când Kate parca lângă bordura din fața casei lui Renee Matthews, telefonul lui DeMarco sună. Ea răspunse imediat. Kate continuă să admire cartierul de la volan, în timp ce asculta ce vorbea DeMarco la telefon. Închise telefonul în mai puțin de un minut și, deși Kate își dădu seama despre ce era vorba, partenera ei o puse la curent.

- Deci, se pare că nu există o adresă pentru locuința actuală a lui Robert Traylor, spuse DeMarco. Ultima lui adresă reală înregistrată era în Blacksburg, Virginia, și asta în urmă cu trei ani. Oficiul poștal poate confirma că nu mai locuiește acolo. Tot ce am putut obține este adresa unchiului său. Aparent au fost destul de apropiați la un moment dat.

- Locuiește în zonă? întrebă Kate.

- În afara Blacksburgului. La aproximativ o oră și jumătate distanță.

- Poate că e prea târziu să-l vizităm în seara asta. Îl putem suna când plecăm de aici pentru a vedea cât va fi de cooperant.

Coborâră din mașină și se îndreptară spre verandă. DeMarco bătu la ușă, răspunzându-i de îndată un bărbat cu un copil în brațe. Copilul sugea dintr-un biberon și se uita sceptic la agenți.

- Vă pot ajuta? întrebă bărbatul.

- O căutăm pe Renee Matthews, fostă Renee Pearson, spuse Kate.

- E soția mea, spuse el. Se uită la ele sceptic, la fel ca și fiul său. Pot să întreb cine o caută?

- Agenții Wise și DeMarco, de la FBI, spuse Kate, arătându-i legitimația. Trebuie doar să-i punem câteva întrebări legate de câteva persoane din trecutul ei.

- Ah, spuse soțul, de parcă totul făcea sens. Haideți, intrați. Renee este în spălătorie. Mă duc să o chem.

Domnul Pearson le conduse în sufragerie și le oferi scaune pentru a se așeza, iar el merse în spatele casei. Kate se bucură să vadă că cineva cu un trecut tulburat reușise să se descurce atât de bine pe cont propriu. Chiar și atunci când era vorba de o căsătorie cu o persoană bogată, era ceva de admirat.

Câteva momente mai târziu, o femeie drăguță îmbrăcată cu un tricou și pantaloni de trening intră în sufragerie. Părul ei blond era prins într-un coc dezordonat care o făcea să pară cu aproximativ zece ani mai tânără. Lui Kate i se păru că vede mici părți din tânăra fată care mergea cândva la doctorul Ethridge.

- Renee? întrebă Kate.

- Da, eu sunt, spuse ea. Chris a spus că sunteți de la FBI.

- Așa este, spuse DeMarco, arătându-și insigna.

- Este ceva în neregulă? întrebă Renee.

- Nu știu dacă ați auzit deja ce s-a întâmplat cu soții Langley și Nash, spuse Kate. Dar au fost uciși recent.

Renee dădu din cap.

- Da. M-a sunat un prieten de-al meu din oraș. Am primit veștile unna după alta, ca o doză dublă de vești proaste.

- Ați rămas apropiați de-a lungul anilor? întrebă Kate.

- Vorbeam din când în când cu Toni Nash, spuse Renee. Mă suna câteodată să-mi povestească despre Olivia și ce face la facultate. Cu toate astea, cu soții Langley nu am mai vorbit de ceva timp. M-au sunat anul trecut de ziua mea și cred că asta a fost ultima oară când am vorbit cu ei.

Kate făcu tot posibilul să o pregătească pentru următoarea veste.

- Ce ne puteți spune despre Monica Knight? întrebă ea.

- O doamnă destul de drăguță. Am stat la ea cam o săptămână când aveam paisprezece ani și apoi încă un weekend în anul ce a urmat. Este o femeie atât de dulce, dar acum când mă gândesc, cred că avea un conflict interior cu privire la ce să renunțe: la dragostea ei pentru copii sau la carieră.

- Ei bine, regret că trebuie să vă spun că și ea a fost ucisă, spuse Kate. Credem că s-a întâmplat seara trecută.

Renee își duse mâna la gură și ochii i se umplură de lacrimi.

- Când ați vorbit cu ea ultima oară? întrebă DeMarco.

- Oh, au trecut ani. Acum trei ani, când m-am căsătorit, mi-a trimis un cadou prin Amazon. Nu m-a sunat niciodată. Am invitat-o la nuntă, dar nu a venit.

- Cum a fost perioada petrecută în grija ei? întrebă Kate.

- A fost în regulă. Nimic special. Ne-am înțeles, dar nu am format o conexiune, mă înțelegeți? A fost foarte amabilă și ospitalieră, dar nu am simțit niciodată că ar fi vrut să mă cunoască mai bine ca persoană.

- În timpul petrecut la soții Langley, Nash și la Monica Knight, vi s-a întâmplat vreodată să vă întâlniți cu un tânăr pe nume Robert Traylor?

Renee se gândi la întrebare pentru o clipă, înainte de a da din cap.

- Nu îmi sună cunoscut. Dar pe de altă parte, am fost plimbată dintr-o parte în alta timp de mulți ani.

- Am vorbit cu Dr. Ethridge în Roanoke, spuse DeMarco. Ea zâmbi și adăugă: Se pare că lucrurile s-au schimbat.

- Așa este, spuse Renee, ștergându-și o lacrimă. Într-unul din centrele de plasament în care mă aflam am cunoscut o fată care mergea la facultate, care îmi povestea cât de grozavă era facultatea și cum, practic, avea deja un loc de muncă care o aștepta pentru când urma să termine. Așa că m-am decis să încerc. M-am înscris la o școală profesională pentru a-mi ridica media și apoi am mers la Virginia Tech. Am absolvit în același an în care eu și Chris ne-am căsătorit. De atunci lucrez la Departamentul Silvic. Cred că slujba asta ne va ajuta să ne mutăm la un moment dat în Virginia de Vest, dar nu suntem încă siguri.

- Acum, pentru că trebuie să ne facem meseria, spuse Kate, puteți dovedi unde ați fost în fiecare seară săptămâna trecută?

Alarmată, Renee se așeză rigidă în scaun.

- Chiar credeți că eu -

- Nu credem nimic, spuse Kate. Cu toate acestea, până în prezent, singurul lucru pe care toate aceste victime îl au în comun este faptul că au fost implicați în îngrijirea și protecția copilului. Și dumneavoastră reprezentați o legătură comună între ei.

Renee părea enervată, dar era clar că înțelegea abordarea lor.

- În ultima săptămână am fost aici în fiecare seară, cu excepția zilei de joi. Asta este seara noastră de ieșit în oraș. Avem o dădacă, că eu și Chris să putem ieși la cină.

- Și sunt sigură că putem verifica asta, spuse DeMarco scuzându-se. Doamnă Matthews, le cunoșteați pe toate cele cinci victime. Vă puteți gândi la vreun motiv pentru care cineva ar vrea să le facă rău? Există ceva care le leagă în vreun fel?

- Sinceră să fiu, nu știu, spuse Renee. Nu îmi vine nimic în minte. Așa cum am mai spus, am fost egocentrică și preocupată de mine însumi în acea

perioadă din viața mea.

Kate se ridică în picioare, puțin dezamăgită că merseră până acolo doar pentru o conversație scurtă și zbuciumată.

- Ei bine, am aprecia dacă v-ați putea gândi la asta zilele astea. Dacă vă amintiți ceva, vă rugăm să ne informați.

- Desigur.

Acestea fiind spuse, DeMarco lăsă o carte de vizită pe masa din sufragerie, iar Renee le conduse până la ușă.

- Știți, spuse Renee, asistența maternală este o sabie cu două tăișuri. Pentru fiecare familie grozavă, există una de rahat. Am auzit câteva povești destul de rele. Dar mi-e greu să cred că oricare dintre aceste familii ar fi făcut ceva atât de rău unui, astfel încât să poată provoca acest lucru.

- Ați întâlnit vreodată vreun copil care a fost abuzat în acest sistem? întrebă Kate.

- Câteva fete, da.

- Și știți cumva numele uneia dintre aceste familii abuzive?

- Îmi pare rău, dar nu.

- Dar dumneavoastră? întrebă DeMarco. Ați trecut vreodată prin așa ceva?

- Nu. Casa soților Nash și Langley au fost singurele case reale în care am stat.

„Și așa a fost spulberată orice speranță de a identifica următoarea familie de pe lista criminalului”, se gândi Kate.

Îi mulțumiră din nou lui Renee și merseră înapoi spre mașină. În timp ce Kate pornea motorul, DeMarco se uita gânditoare pe fereastră.

- Deci, dacă acest criminal este un fost copil orfan, care are legături cu victimele sale, cum putem ști când va termina?

- Ce vrei să spui? întrebă Kate.

- Și dacă și el e ca și Renee? Dar dacă acestea au fost singurele familii la care a stat? Dacă i-a omorât și a renunțat? Poate că deja s-a retras în ascunzătoare.

- Atunci hai să mergem să-l găsim pe nenorocit, spuse Kate pornind mașina.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Kate se bucură de faptul că unchiul lui Robert Traylor acceptase să se vadă cu ele, în ciuda orei târzii. Singura lui cerință era să se întâlnească într-un bar din centrul Roanoke. În timp ce ora nouă se apropia, Kate se întorcea în Roanoke, urmând indicațiile GPS-ului către un bar numit Shorty's Pub.

Îl găsiră în partea din spate a locului, la un colțar care arăta ca un lucru rupt dintr-un film vechi alb-negru. O carafă de bere și un pahar pe jumătate gol erau așezate în fața lui. Urmărea vag unul dintre televizoarele din spatele barului, mijind ochii la știrile de pe Sports Center.

- Domnul Traylor? întrebă Kate, în timp ce se apropiau de masă.

Își mută privirea de la televizor spre cei doi agenți. Privirea lui uluită scotea în evidență faptul că probabil nu se aștepta să vadă două femei - deși vorbise cu Kate la telefon. O privire stânjenită îi apăru pe față, uitându-se mai întâi spre carafa de bere, iar mai apoi spre ele.

- Al Traylor, spuse el. Încântat de cunoștință. Doriți să beți ceva?

Kate ar fi vrut un pahar de vin alb, dar nu îi plăcea să bea în timpul lucrului - iar când era departe de DC, nici măcar după orele de lucru.

- Nu, mulțumesc, spuse ea. DeMarco dădu și ea din cap. Domnule Traylor, sunt agent Wise și aceasta este agent DeMarco. După cum v-am spus la telefon, speram să vorbim cu dumneavoastră despre un caz la care lucrăm.

Traylor dădu din cap și sorbi din bere. Paharul nu era încă gol, dar îl umplu din carafa aflată în fața lui - care era pe jumătate aproape goală.

- Nu păreți foarte surprins, spuse DeMarco.

- Este vorba despre nenorocitul de nepotu-miu? întrebă el.

- Da, este, spuse Kate. Ce v-a făcut să vă gândiți la el atât de repede?

- Pentru că băiatul ăsta este un accident iminent. O nenorocire de proporții masive. Sunt surprins că nu am mai fost vizitat de federali până acum. Apoi chicoti și-și flutură mâna prin fața paharului și a carafei din fața lui. De parcă pot să spun ceva. Dar să știți că el este motivul pentru care beau atât de mult.

Kate și DeMarco se așezară la celălalt capăt al colțarului.

- Puteți să ne explicați de ce, vă rugăm? întrebă Kate.

- Ei bine, bănuiesc că știți că a fost plimbat dintr-o casă în alta în cea mai mare parte a copilăriei sale, nu? Când agenții dădură din cap, dădu și el înapoi și continuă. Ei bine, și eu am fost un dezastru o perioadă de timp. Am băut mult. Am fost concediat de la câteva locuri de muncă din cauza asta. Am avut trei aventuri înainte ca soția mea să mă părăsească. Deci da...am fost o epavă chiar și înainte să-l cunosc. Și apoi, într-o zi, primesc un telefon de la Serviciile Sociale. Îmi spun că nepotul meu este la ei și că îi caută un cămin. Aparent, fratele meu idiot, Dumnezeu să-i odihnească sufletul mizerabil, a plecat din oraș, părăsindu-și copilul când era bebeluș - nu aveam nicio cea mai mică idee pentru că nu păstram legătura. A fost plimbat dintr-o casă în alta până când, în cele din urmă, m-au găsit pe mine. Totuși, nu a stat foarte mult la mine pentru că a fost trimis din nou într-un centru de plasament.

- De ce l-au scos din custodia dumneavoastră? întrebă Kate.

Traylor arătă spre halba din fața lui.

- Nu știam că fac vizite inopinate. Serviciile pentru Protecția Copiilor au venit într-o seară să ne verifice și eram destul de beat. L-am lăsat să joace singur în curtea din fața casei.

- Câți ani avea la vremea respectivă? întrebă DeMarco.

- Opt sau nouă. Nu-mi amintesc prea bine.

- Și a ajuns din nou în grija dumneavoastră?

- Da, spuse Traylor. Vedeți dumneavoastră, mi-am dat seama că mi-am distrus viața. Așa că mi-am făcut ordine în viață. Am fost aproape sobru. Aveam un loc de muncă stabil. După ce am aflat că era plimbat dintr-un loc în altul, am mers la orele de asistență maternă și toate lucrurile de genul ăsta. Există un zvon cum că una dintre familii l-a abuzat. Așa că am cerut să mi-l înapoieze. Am trecut toate testele pe care mi le-au dat și el părea destul de fericit să se întoarcă la mine. A locuit cu mine aproximativ un an înainte să fugă pentru prima oară. Polițiștii l-au adus înapoi trei săptămâni mai târziu și a rămas la mine timp de câteva luni înainte să fugă din nou.

- Cum a fost relația dintre voi doi? întrebă Kate.

- De rahat la început. Dar am ajuns să ne plăcem. Duminica ne uitam la fotbal. Mergeam din când în când la pescuit...lucru pe care-l ura, dar îi plăcea să fie în aer liber. După ce s-a întâmplat prima oară, l-am întrebat de ce a fugit. Mi-a spus că s-a plictisit. L-am întrebat unde a mers, dar nu mi-a spus niciodată. A devenit foarte dubios în privința asta.

- După ce a plecat a doua oară, ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

- Oh, nu. A apărut din nou când avea 16 ani. Slab și cu un păr lung și slinos. Avea o fată cu el de data asta. M-a întrebat dacă pot sta la mine o perioadă de timp și le-am spus că e în regulă. Simțeam miros de iarbă venind din camera lui din când în când. Auzeam zgomote puternice de sex, lucruri de genul ăsta. Am avut o discuție cu el despre faptul că fata trebuie să-și găsească un loc unde să stea, lucru care nu a decurs bine. A răbufnit la mine, dar nu a plecat, știți? Părea diferit. Parcă...știa să se folosească de oameni. De data asta stătea la mine doar pentru că avea nevoie de un loc sigur unde să stea. Știam asta…dar…

Se opri aici și luă încă o gaură din pahar. Își linse buzele și continuă.

- Într-o noapte când au ieșit în oraș i-am căutat prin lucruri. Voiam să știu ce face, unde a fost, știți? Și am găsit niște chestii obscure. Niște chestii satanice. Filme porno violente. Lucruri de genul acela. L-am confruntat legat de lucrurile astea, pentru că, sincer, unele filme porno aveau modele care nu puteau fi mai mari de cincisprezece sau șaisprezece ani. Inutil să spun că a luat-o razna. M-a amenințat cu cuțitul. Cred că m-ar fi înjunghiat

dacă nu l-aș fi lovit eu primul. A plecat val-vârtej, spunându-mi să mă duc dracului.

- Aveți vreo idee unde a mers? întrebă Kate.

- Nu. Dar, pentru că mă considera fraier, s-a întors doi ani mai târziu, în Ajunul Crăciunului. Luase ceva. Era al naibii de drogat. M-a întrebat dacă poate rămâne și l-am lăsat - dar numai până de Anul Nou. Lua cocaină în casa mea, fuma iarbă, aducea niște nenorociți dubioși să piardă vremea împreună și Dumnezeu mai știe ce altceva. I-am dat timp până la mijlocul lunii ianuarie să-și găsească un loc de muncă. După ce nici măcar nu a încercat, l-am pus să-și facă bagajele. Și asta a fost ultima dată când l-am văzut.

- Acum cât timp s-a întâmplat asta? întrebă DeMarco.

- Acum trei ani.

- Aveți idee pe unde l-am putea găsi? întrebă Kate. Ultima lui adresă înregistrată este o fundătură.

Traylor chicoti.

- Oh, pariez că este. Și probabil că pe numele lui nu figurează nicio altă adresă. Fraierul și-a schimbat numele. Și am aflat asta când am primit o scrisoare în poștă anul trecut. Spunea că s-a mutat, și-a schimbat numele și și-a schimbat viața. Îmi cerea bani în scrisoare - doar cât să se pună pe picioare. Am mototolit-o și am aruncat-o. Dar da, am adresa lui...și noul lui nume: Chester Black și locuiește într-o rulotă, undeva în pădure, la marginea Whip Springs.

- Ați spus că v-a amenințat odată cu cuțitul, spuse Kate. Credeți că a acționat din cauză că era furios sau drogat...sau credeți că îi stau în fire acest gen de reacții?

- Nu înțeleg.

- Credeți că ar putea fi capabil de crimă?

Traylor nu se gândi prea mult. Dădu din cap și coborî paharul, umplându-l din nou din carafă.

- Probabil. Declinul lui a fost treptat, știți? Prima oară când a stat la mine era liniștit și visător și apoi, când s-a întors, avea ceva întunecat. Și apoi, a treia oară, a luat-o rău de tot pe arătură. De fapt, l-am urmărit cum se ducea treptat de râpă, știți? Cred că ăsta e motivul pentru care nu am fost prea surprins să aud că este căutat de FBI, spuse el. În mintea mea, mă așteptam de ceva vreme să apară ceva legat de Chester. Fie că e mort sau că s-a implicat într-un rahat. Bănuiesc că, în cele din urmă, a clacat de tot, nu? A omorât pe cineva?

- Încă nu știm, spuse Kate, ridicându-se în picioare.

- Mai bine, spuse Traylor. Cu cât știu mai puține despre el, cu atât mai bine.

Automat își întorse atenția spre televizoarele din spatele barului. Nu părea trist, dar cu siguranță nici supărat. Lui Kate i se părea că este impasibil - ca și cum ar fi renunțat demult la nepotul său.

„Și poate de aia a ajuns în felul în care a ajuns”, se gândi Kate. „Asistenții maternali au renunțat la el, la fel ca și propriul său tată și unchi. Toate astea se adună și se adună până când ceva explodează...”

Gândindu-se la asta, crezu că poate Al Traylor nu arăta tocmai impasibil. În schimb, arăta asemenea unui bărbat înfrânt, care nu fusese suficient de puternic pentru a salva pe cineva de care i-a păsat la un moment dat - mai ales acum, când acel cineva poate fi condangat pentru crime multiple.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Pentru că Whip Springs se afla la mai puțin de jumătate de oră distanță de barul pe care Al Traylor îl alesese, Kate decise, în ciuda orei târzii, să-i facă vizită lui Chester Black. Era ora 9:47 când ajunseră pe drumul de piatră care ducea spre un mic grup de case mobile. DeMarco îl sună pe Palmetto pentru a afla adresa, dar acesta îi râse în telefon. Nu putu să-i dea o adresă reală, decât o grămadă de indicații.

- Mi-a spus că dacă ajungem la capătul Pământului, înseamnă că am mers prea departe, comentă DeMarco, în timp ce Kate întorcea mașina pe drumul de piatră.

După câțiva metri, ajunseră la mic pătrat de fier așezat pe un stâlp. Caseta conținea șase cutii mai mici în interiorul ei, fiecare cu un nume pe ea. Aparent, era un fel de cutie poștală mică, astfel încât poștașul să nu trebuiască să parcurgă drumul extrem de prost asfaltat. Folosind lanterna de la telefonul ei, Kate văzu că pe Cutia nr. 4 era scris numele lui C. Black.

După aproximativ un minut casele mobile puteau fi zărite. Erau structuri abandonate, una dintre ele cu un geam lipsă, acoperit cu o prelată albastră zdrențuită. Într-o curte, doi bărbați stăteau în jurul unui mic grătar cu cărbune, bând bere și mâncând burgeri.

Kate parcă mașina în fața celei de-a patra rulote. Oprise mașina în spatele unui Chevy Cavalier foarte vechi. Fereastra din spate era plină cu logo-uri de trupe și o pentagramă. Având în vedere poveștile pe care Al Traylor i le spuse, precum și noaptea întunecată și localitatea izolată, Kate era foarte precaută, când ea și DeMarco coborâră din mașină. Văzu că și DeMarco se uita prin jur cu precauție, cu mâna sprijinită de șold, unde stătea ascuns sub sacou, pistolul ei.

Scările care duceau spre veranda de lemn șubred al lui Chester Black erau formate din niște blocuri de beton, stivuite strategic pentru a forma un set de scări primitive. În timp ce se apropiau de ele, DeMarco făcut doi pași repezi, preluând conducerea. Cu câțiva ani în urmă, acest lucru ar fi jignit-o

pe Kate. Dar acum părea aproape politicos - o modalitate de a proteja de un potențial pericol o parteneră care era cu douăzeci și șapte de ani mai în vârstă.

Când urcară scările, Kate simți un miros înțepător. Ceva în stare de putrefacție...poate o pisică moartă sau un cerb care murise în pădure. Strâmbă din nas și continuă să urce scările instabile.

Cei doi agenți se uitară una la alta, înainte ca DeMarco să bată la ușa din aluminiu cu sită.

- Da! strigă o voce masculină din interior. Cine e?

Nevrând să țipe, în special pentru a nu fi auzită de bărbații din curte, Kate se apropie cât de mult putu de ușa de sită.

- Domnule Black, suntem de la FBI. Am dori să vorbim cu dumneavoastră.

- Vrăjeală, veni răspunsul, însoțit de un râs.

Acestea au fost urmate de pași venind în direcția ușii. Ușa fu deschisă de un bărbat palid și subțire, care se uita la ele. Părul îi era negru, asemenea cămășii pe care o purta. Avea un pierce în nas și în buza de jos. Un tatuaj ieșea îi din gulerul cămășii, care se întindea pe gât, până la partea inferioară a bărbiei. Părea a fi un tentacul.

Era evident că Chester Black credea că cineva îi joacă o farsă. În timp ce se uita la ele confuz, DeMarco profită de ocazie pentru a-i arăta insigna.

- Așa cum a spus partenera mea, remarcă DeMarco, suntem de la FBI. Am dori să vă punem câteva întrebări referitoare la întâmplările recente din zonă.

- Ce fel de întâmplări? întrebă el vigilent.

Încercă să privească în jos, dar ochii lui erau sticloși și absenți. Kate era destul de sigură că luase ceva. Arăta asemenea unei persoane care își revenea după ce se drogase foarte mult.

- Am prefera să intrăm, spuse Kate.

- Asta nu se va întâmpla.

- În regulă. Atunci putem vorbi chiar aici și pot să-mi ridic vocea un pic, astfel încât domnii din curtea de lângă să audă ce vă vom întreba.

- Credeți că îmi pasă ce cred țăranii ăia despre mine?

- Nu știu, spuse DeMarco. Dar știu ce vei crede tu despre mine dacă mă faci să merg înapoi la Poliția Locală să obțin un mandat pentru a intra în cocina asta. Ușurează munca tuturor, Chester. Și da, știm că ăsta nu este numele tău real. Îți știm numele real. Îl putem face public în timpul conversației noastre pe verandă.

Black își calculă nehotărât șansele.

- Rahat, spuse el. În regulă. Intrați. Dar să știți că nu mă așteptam la musafiri. Mai ales nu la FBI.

- Sunteți drogat cu ceva în momentul de față? întrebă Kate.

El doar rânji la ea în timp ce intrau pe ușă.

Primul lucru pe care Kate îl observă când intrară era mirosul. Era același cu cel pe care-l simțise afară, doar că mai puternic. Nu își putea da seama dacă Chester Black avea pur și simplu nevoie să-și golească coșul de gunoi sau dacă o creatură din pădure se strecurase sub rulotă și murise acolo.

- Deci, ce doriți? întrebă Black.

Încă stătea lângă ușă, blocându-le practic înăuntru. „Sau asigurându-se că are o cale liberă pentru a scăpa”, se gândi Kate, amintindu-și de Davey Armstrong.

- Locuiți la aproximativ douăzeci și patru de kilometri de familia Langley, spuse Kate. Au avut grijă de dumneavoastră când erați copil, nu-i așa?

- Da. Vreo trei luni, înainte să mă expedieze la altă familie.

- Știați că au fost uciși?

Black dădu din cap.

- Am auzit asta de la unul din vecinii mei. Au fost uciși, nu? După o scurtă pauză, își dădu ochii peste cap și râse. Ah, rahat. Credeți că eu am făcut-o?

- Nu vă acuzăm de nimic aici, spuse DeMarco. Încercăm doar să obținem cât mai multe informații. De exemplu, știați că și soții Nash au fost uciși?

Reacția de pe fața lui era una de șoc. Dar era ceva ce i se părea ciudat lui Kate. Nu părea a fi fost șocat de știri. Arăta de parcă cineva îi descoperise un secret și nu se aștepta să fie dezvăluit.

- Nu, nu știam.

- Pe lângă asta, spuse Kate, o femeie pe nume Monica Knight a fost ucisă în ultimele treizeci și șase de ore.

- Ați fost și în grija ei o perioadă scurtă de timp, nu-i așa? spuse DeMarco.

Acum i se putea citi uimirea în ochi.

- Ce naiba? Și sunteți aici...de ce, mai exact?

- Ați fost în grija fiecăruia, la un moment dat. Și în baza unor lucruri pe care le-am aflat de la membrii familiei tale...

- Unchiul meu vreți să spuneți?

Kate îi ignoră comentariul și continuă.

- Domnule Black, ne puteți spune unde v-ați aflat în fiecare noapte din ultima săptămână?

- Am fost peste tot. Roanoke într-o noapte. Aseară am fost la un prieten în Vinton.

- Puteți dovedi asta?

- Într-un alt mod decât verbal?

- Momentan este în regulă și așa, spuse DeMarco. Dar la un moment dat vom avea nevoie de mai mult.

- Dacă pretindeți că nu sunteți persoana din spatele crimelor, spuse Kate, ați putea să-mi spuneți ce știți despre victime? Există altceva ce le-ar putea conecta?

- În afară de faptul că nu au putut să îmi facă față? spuse Black. Și că Bethany Langley știa să pălmuiască ca un luptător nenorocit de MMA? Da, îmi pare rău că sunt morți și așa. Dar să-i ia dracu. Au renunțat la mine acum mult timp. Și soții Nash, în special, erau mai sfinți decât sfinții, încât mi se făcea rău. Se pare că asta le-a fost karma; se pare că au primit ce meritau.

- Asta sună cam dur, spuse DeMarco.

- Dur? Dur! Cât despre curva aia de Monica...care m-a trimis înapoi la DSS după ce a aflat că am fost abuzat sexual de unul dintre asistenții mei maternali. Nu putea face față. Și soții Nash...când le-am spus că poate sunt atras de băieți…încă o familie care m-a părăsit. Eram pălmuit de fiecare dată când îndrăzneam să-i iau la întrebări pe soții Langley. Familii iubitoare pe dracu...

În timp ce Black își susținea tirada, Kate începu să analizeze încet rulota. Pe noptiera de lângă canapea era un cuțit mic pentru friptură. La vederea cuțitului, mirosul locului deveni mai alarmant.

- Poate doriți să vă cenzurați puțin în această discuție dacă vreți să vă credem că nu aveți nimic de-a face cu crimele, spuse DeMarco. Ați putea fi sută la sută nevinovat, dar acest gen de discuție vă poate oferi un loc frumos în camera de interogatoriu.

- O să mă arestați pentru că am vorbit urât despre cineva? țipă Black.

Dar Kate abia auzi asta. În schimb, se uita la un lucru alb de sub canapea. Se apropie de bucata albă și văzu că era colțul unui prosop. Întinse mâna și

îl apucă.

- Ce faceți? întrebă Black.

Kate îl scoase de sub canapea și făcu rapid un pas înapoi. Prosopul era mototolit, murdar și pătat cu sânge.

Sânge proaspăt.

- Ce e asta? întrebă Kate.

- M-am tăiat mai devreme, spuse Black. O tăietură urâtă. Prosopul a fost cel mai aproape de mine.

- Și de ce este îndesat sub canapea? întrebă DeMarco.

- Arătați-mi tăietura, spuse Kate. Simțind cum mâna ei dreaptă se apropia de arma laterală.

- Este într-o zonă pe care nu aș arăta-o oricărui agent FBI, spuse Black. Și îmi cunosc drepturile. Nu îmi puteți cere să mă dezbrac pentru a vă arăta o rană.

- Atunci explicați-ne, spuse DeMarco. Ea depunea și mai puțin efort pentru a ascunde faptul că se gândea să apeleze la arma ei.

- Ieșiți din casa mea, țipă el. Veniți cu un mandat.

- Explicați sângele, spuse Kate. Continuând să se uite la el. Era mult sânge, dar nu suficient pentru a o face să se gândească automat la ce-i mai rău.

- Nu explic nimic. Am spus să ieșiți dracului din casa mea!

Kate își ignoră instinctele și acționă. Avea să mintă, dar a considera că e în regulă. Black afirmase că își cunoaște drepturile. Dar vorbea cu o persoana care fusese suficient de proastă încât să ascundă un prosop plin cu sânge sub canapea. Își dădu seama că poate să-l testeze suficient cât să nu intre în probleme legale.

- Aparent, nu vă cunoașteți drepturile, spuse ea. Cantitatea asta de sânge proaspăt prezentă într-un loc în care interogăm pe cineva cu privire la faptele dintr-o anchetă activă de crimă vă anulează drepturile. De fapt, spuse ea, arătându-i arma, pe care încă nu o scoase, ar putea fi considerate materiale periculoase. Motiv suficient pentru noi ca să ne scoatem armele și să vă ducem la secție. Acum...explicați!

Modul în care i se putea citi frica în ochi făcu foarte evident faptul că el crezuse spusele ei. Clătină nervos din cap și apoi ridică din umeri.

- În regulă...

Și apoi o lovi puternic pe DeMarco în piept.

Ea tuși și căzu în bucătărie. Alunecă pe linoleum și se lovi de frigider. Black făcu apoi greșeala de a analiza acțiunile lui Kate; îi lua o secundă pentru a-și da seama ce va urma, înainte să se miște. Dacă ar fi ieșit instantaneu pe ușă, în întunericul nopții, ar fi putut scăpa. Dar a ezitat, tentant de ideea de a o ataca pe Kate.

Înainte să poată face un pas înainte, Kate mergea deja spre el. Toată scena era atât de similară cu cea din apartamentul lui Davey Armstrong. Totuși, greșeala lui Black constă în faptul că decise să se apere atunci când văzu că se apropie Kate de el.

Cu o mișcare rapidă, întinse mâna după cuțitul de pe noptieră. Dar, în timp ce îl apucă cu mâna, Kate îl lovi cu cotul în antebraț. Black urlă și căzu la podea ca un sac plin cu pietre. DeMarco ajunse lângă ea într-o clipă, aruncându-și brațele în jurul pieptului lui Black, în timp ce el încerca să se împotrivească.

Dar era mult prea fragil și slab. Kate îl încătușă în cinci secunde. Și, în timp ce se ridică în picioare, cu inima ieșindu-i din piept, se uită înapoi la prosop.

Sângele era foarte proaspăt și putea să parieze pe orice avea că sursa nu era Chester Black.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Kate și DeMarco cercetară zona din jurul rulotei în încercarea de a găsi semne de unde provenea sângele, dar nu găsiră nimic. Totuși, DeMarco găsi proveniența duhorii din interiorul casei. Chiar exista o pisică moartă sub rulotă. De fapt, era și un câine mort acolo. Câinele fusese ucis de curând, fiind despicat de la maxilar până la șolduri.

Kate era recunoscătoare că presa nu descoperise acest pont sinistru. Cumva, aflaseră de arestarea lui Black; când ajunseră la secția de poliție din Roanoke, două dube erau deja parcate afară, așteptând, iar cea de-a treia era în căutarea unui loc de parcare.

În timp ce Kate și DeMarco îl escortau rapid pe Black în secție, Palmetto venea grăbit spre ele cu o privire umilă pe față.

- Cum naiba a aflat presa despre asta? îl întrebă Kate.

- Nu am nicio idee. Comisarul este nervos. Anchetează scurgerea de informații. Din păcate, s-a întâmplat prea des pe aici înainte.

Acest lucru nu o liniști pe Kate. Îl azvârli pe Black în secție prin ușa din spate, unde deja erau doi reporteri care concurau pentru loc. Nu se sinchisi să se uite la ei când trecu pe lângă, deși le auzi întrebările.

„- El e criminalul?

- De ce a făcut-o?

- Există mai multe victime?”

Înăuntru, lucrurile erau la fel de haotice. Era plin de ofițeri care dădeau telefoane, țipând practic la persoanele de la celălalt capăt, în timp ce cereau informații despre suspect.

Palmetto se ținu după ele în timp ce îl escortau pe Black pe hol. Când ajunseră la capătul holului, Comisarul Poliției venea din cealaltă direcție.

Părea încântat și obosit, dar evident ușurat.

- El e? întrebă comisarul. El e criminalul?

- Nu am omorât pe nimeni! țipă Black.

- Avem nevoie să ne conduceți spre o cameră de interogatoriu, spuse Kate.

În adâncul inimii ei, simți o durere - o senzație de ruptură. Nu înțelegea ce se întâmplă, dar o făcu să se gândească la Michelle și Melissa.

- Ești bine? întrebă DeMarco.

Kate dădu din cap.

- Hei, mergi după ei în sala de interogatoriu. Am nevoie de un moment.

- Sigur, spuse DeMarco, părând îngrijorată.

Kate se întoarse în grabă pe hol, spre o toaletă pe lângă care trecură în urmă cu câteva clipe. Intră, recunoscătoare pentru faptul că o găsi goală. Își calmă respirația și se privi în oglindă, întrebându-se ce naiba i se întâmplă mai exact. Atac de panică? Val de adrenalină? Nu...nu părea a fi nimic de genul.

„Știi ce este asta”, își spuse ea. „O parte din tine - probabil bunnica - crede că nu ar trebui să fii aici. Acea parte dintre tine crede că ar trebui să te întorci în Richmond, la un telefon și treizeci și doi de kilometri distanță de fiica și nepoata ta. Asta e vinovăție...vinovăția de a nu fi ușor accesibilă familiei, chiar și în presupusa ta perioadă de pensie.”

O lacrimă neașteptată îi scăpă pe obraz. O șterse și-și scoase telefonul. Se gândi s-o sune pe Melissa, dar considera că e prea târziu. În schimb, îi trimise un mesaj. Îl scrise repede, surprinsă de această emoție bruscă.

În mod ironic, faptul că m-am întors la lucru mă face să-mi fie și mai dor de voi. Sper că poți înțelege toată harababura asta legată de slujba mea. Mai mult de atât, sper că mă poți ierta. Dă-i fetiței un pupic din partea bunicii. Te iubesc.

Își băgă telefonul în buzunar și se uită în oglindă. Cu siguranță nu putea să-l interogheze pe Chester Black arătând ca o epavă. Încrezătoare că avea totul sub control, se întoarse în hol.

Tocmai când ajunse la ușă, telefonul îi sună în buzunar. Îl scoase și văzu că Melissa îi răspunse deja. Își imagină că fiica ei era acasă, stând în pat cu soțul ei și uitându-se poate pe Facebook de pe telefonul ei. Michelle dormea în pătuțul ei din dormitor. Gândul ăsta o făcu să zâmbească

Melissa îi scrise: Nu o înțeleg, dar e în regulă. Ești pasionată de munca ta și este un lucru bun. Mergi și termină ce ai de făcut, mamă. Trebuie să-mi cresc fiica în lumea asta...așa că fă-o să fie una mai sigură. Du-te și prinde-i pe băieții răi.

Kate chicoti puțin.

„Du-te și prinde-i pe băieții răi.”

Deschise ușa toaletei și se întoarse repede pe hol pentru a se ocupa de asta.

***

Kate își dădu seama că fațada dură pe care o afișa Chester Black era una falsă. În ochi i se putea citi teama, teamă asemănătoare cu cea a unui copil care privea spre scările întunecate ale unei pivnițe în timpul unei furtuni.

Când Kate intră în camera de interogatoriu, DeMarco stătea într-o parte a mesei și Black pe cealaltă parte.

- …și criminaliștii ne vor spune destul de repede de unde provine sângele de pe prosop, spunea DeMarco. Așa că ați face bine să ne spuneți acum.

- Ați găsit animalele de sub rulotă, nu-i așa? spuse Black încruntat.

- Deci era de la câine? spuse DeMarco.

- Da.

Kate se gândi la cuțitul pe care îl văzuse pe noptieră. Se întreba cât timp trecuse între actul său brutal și DeMarco bătând la ușa lui. O trecură fiorii când se gândi la asta.

- Unchiul dumneavoastră ne-a spus că el credea că vă ocupați cu lucruri satanice, spuse Kate. Sacrificiul animalelor ar fi unul dintre ele?

Black se uită la ea, încremenind.

- Nimeni nu înțelege, dar nu este o crimă, nu?

- Ar putea fi. Puteți să vă legați de drepturile religioase pentru a ne ține ocupați un timp, dar dacă chiar am vrea să dăm vina pe dumneavoastră, ca să fiu sinceră, am putea.

- Am făcut-o în jurul orei opt, spuse Black. Sacrificiul. Iar cadavrele...le țin aproximativ două zile.

- Deci, pisica pe care am găsit-o...

- Noaptea trecută, spuse Black.

- Iertați-mi ignoranța, dar nu există o biserică? întrebă DeMarco. Faceți lucrurile astea de unul singur acasă?

- Mă întâlnesc o dată pe lună și cu alte persoane undeva. Nu este o biserică, ci o adunare.

- Și sacrificați animale acolo? întrebă Kate.

- Da.

- Câini și pisici?

- Oi și capre.

- Ați făcut vreodată sacrificii umane? întrebă DeMarco. Voia să afle adevărul de la el, simțind că chiar și în cazul în care lucrurile astea satanice erau adevărate, Black era încă, cel mai probabil, criminalul.

Kate realiză că trecură aproximativ cinci secunde de când DeMarco îl întrebase despre sacrificiile umane.

- Răspundeți la întrebare, domnule Black, spuse Kate.

- Nu am omorât niciodată un om, spuse Chester. Sunt conștient de faptul că ăsta este un stereotip al sataniștilor, dar este doar o mare prostie.

Ceva nu i se părea în regulă lui Kate. Dacă practica ceva sacrificiu religios, de ce fusese așa agresiv cu ele? Știa că va fi cel mult incriminat de cruzime animală?

Kate era pe punctul de a continua cu interogatoriul, când cineva bătu la ușă. DeMarco deschise și un bărbat grăbit intră. Ținea o foaie de hârtie în mână. Cealaltă mână era încleștată într-un pumn.

- Se poate să vorbim puțin afară, agenți? spuse bărbatul.

Kate și DeMarco ieșiră din cameră împreună cu el. În momentul în care ușa se închise în spatele lor, bărbatul începu să vorbească.

- Este omul nostru, spuse el. Părea că uitase să se prezinte. Clătină din cap și spuse: Îmi pare rău. Sunt Neil Banner, de la patologie. Există două tipuri de sânge pe prosopul pe care l-am luat din casa lui. Unul este de natură canină. Dar celălalt este uman. Nu am putut identifica persoana de la care provine și poate că nu vor reuși niciodată să o identificăm. Este prea contaminat.

- Dar sunteți sigur că este de om? întrebă Kate.

- Sută la sută sigur, spuse el, înmânându-i raportul.

Ea dădu din cap și luă hârtia.

- Mulțumesc.

Având aceste informații, intră înapoi în camera de interogatoriu. Se simțea de parcă era propulsată pe o rachetă. Deși părea dezamăgitor, îl prinseră. Ucigașul lor stătea chiar în fața lor.

- Aveți o șansă să vă schimbați povestea, domnule Black. Sunteți sigur că există doar sânge de câine pe acel prosop?

- Da! spuse el aproape țipând.

Kate puse raportul pe masă. Era sigură că nu va înțelege nimic din el, dar voia ca el să știe că acum aveau dovezi.

- Aceasta a fost ultima șansă pe care ați avut-o. Vestea proastă pentru dumneavoastră este că un ofițer va veni aici foarte curând și vă va citi drepturile. Veți fi arestat pentru suspiciunea de omor. Vestea bună este că nu eu voi fi cea care o va face. Pentru că lucrurile pe care le-am văzut în ultimele zile...dacă sunteți persoana care le-a comis, aș vrea să vă fac și eu rău acum.

Ar fi vrut să spună mai multe, mai ales pentru că, în mintea ei, încă exista o sămânță de îndoială. Părea prea ușor, aproape că le-a fost pus pe tavă. Dar raportul de pe masă arăta sânge uman pe acel prosop...un prosop pe care Chester Black încercase să-l ascundă de ele.

„Analizezi din nou prea mult lucrurile”, își spuse ea. „L-ai prins. Consideră că ai făcut o treabă bună și mergi acasă. Du-te să le vezi pe Melissa și pe Michelle.”

- Mai ai ceva de adăugat, agent DeMarco? întrebă Kate.

- Nu. E în regulă.

- Bucurați-vă de timpul petrecut în închisoare, îi spuse Kate lui Black. Sunt sigură că veți primi sentința pe viață, dar mă îndoiesc că sistemul judiciar vă va lăsa să trăiți. Cinci victime...crime sinistre. Faceți calculele.

- Nu știu despre ce naiba vorbești! urlă Black.

Kate văzu confuzie și groază sinceră în ochii lui.

„Nu te duce acolo”, își spuse ea. „El e omul tău. Este semi-nebun, iar raportul de pe masă îi dovedește vinovăția.”

Acest gând fu suficient pentru a-i permite să plece din cameră. DeMarco o urmă afară și îi tăie calea pe hol.

- Agent Wise...Kate...ești bine?

- Da, de ce?

- Nu te-am mai văzut niciodată atât de nervoasă pe cineva. Ai fost dură. Vreau doar să văd dacă ești bine.

- Da, sunt bine. Sinceră să fiu...vreau doar să merg acasă.

- Hai să facem asta, spuse DeMarco. Am prins criminalul. Poate ne putem strecura înainte să înceapă toată birocrația. Cred că Poliția Locală se poate ocupa de asta.

- Nu sună rău deloc, spuse Kate.

Merseră pe hol, spre intrarea în secția de poliție. Când Kate își dădu seama că poate auzi vag țipetele lui Chester Black, care își proclama pseudo nevinovăția, era surprinsă cu câtă ușurință reuși să-l ignore.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Niciuna dintre ele nu luă în considerare opțiunea de a dormi peste noapte într-un motel din Roanoke. Kate și DeMarco se gândeau că pot face cu schimbul care să conducă, în cazul în care una dintre ele va obosi. Aproape pe la jumătatea drumului, DeMarco preluă volanul, astfel încât Kate să poată ațipi puțin. Kate fu trezită de DeMarco care o bătea pe umăr.

Kate deschise ochii, observând instantaneu durerea de gât cauzată de dormitul pe scaunul pasagerului.

- Ai ajuns acasă, spuse DeMarco.

Sigură pe ea, Kate se uită pe fereastră și își văzu casa. Se uită la ceas și văzu că era ora 4:05 dimineața.

- Mulțumesc, spuse Kate. Acum, hai înăuntru. Nu te las să conduci spre DC sau să încerci să mergi la un motel la ora asta.

- Ești sigură?

- Absolut, spuse Kate. Coborî din mașină și merse spre scări înainte ca DeMarco să o poată contrazice.

Kate nu vedea rostul în a fi formală. Având în vedere prin ce trecuseră împreună - nu doar în acest caz, ci și în cel la care lucraseră împreună în urmă cu două luni - erau, din punctul de vedere al lui Kate, destul de apropiate.

- Dormitorul de oaspeți este pe hol, ultima ușă pe dreapta, spuse ea. Baia este chiar lângă. Simte-te ca acasă. Și dacă, din orice motiv, mă trezești devreme, s-ar putea să te împușc.

DeMarco zâmbi și merse pe hol. Se întoarse spre Kate și zâmbi.

- Îți mulțumesc, spuse ea. A fost o adevărată plăcere și încântare să te cunosc, agent Wise.

- Îți voi da mâine dimineață un răspuns la ce mi-ai spus, spuse Kate. Momentan...la somn.

Spunând asta, Kate merse pe același hol și intră în dormitorul ei. S-a dezbrăcă, elimină rapid ideea unui duș și căzut lată în pat. Înainte ca somnul s-o răpească, se întrebă doar dacă DeMarco va fi confortabilă în casa ei.

***

Deși a doua zi dimineată, DeMarco nu o trezi pe Kate, mirosul de cafea proaspătă o făcu. Kate încercă s-o ignore, dar iubea dintotdeauna o ceașcă de cafea bună dimineața. Se uită la ceasul deșteptător de pe noptiera ei și văzu că era ora 9:45. Își dădu seama că șase ore de somn erau suficiente momentan; putea compensa cu ușurință în seara asta.

Se rostogoli din pat, aruncă pe ea niște haine de casă și merse în bucătărie. DeMarco făcuse deja duș și era îmbrăcată. Stătea la barul din bucătărie, uitându-se pe telefon cu o ceașcă de cafea așezată lângă ea. Când o văzu pe Kate intrând în bucătărie, se uită în sus și o privi umilă.

- Îmi pare rău, spuse ea. Mi-ai spus să mă simt ca acasă. M-am gândit că asta înseamnă că și cafeaua e inclusă.

- Da. Și mulțumesc că ai făcut cafea. De cât timp te-ai trezit?

- Aproximativ o oră. L-am sunat pe Duran și l-am pus la curent cu tot.

- Am făcut asta aseară...

- Oh, știu. Adică i-am spus că am rămas aici din cauza orei târzii. Părea a fi în regulă cu asta.

- Oh. Bine.

- Dacă nu te deranjează, îmi voi termina cafeaua și voi pleca de pe capul tău.

- Nu îmi stai pe cap. Îmi place să am companie.

- Oh, nu prea am de ales. Duran vrea să-i dau raportul în după-amiaza asta.

- Ai nevoie să vin și eu? întrebă Kate.

- Nu trebuie. Consider-o una dintre avantajele poziției tale actuale.

Kate știa că DeMarco încerca doar să fie amuzantă, fără vreo intenție rea, dar totuși o înțepă. Merse la filtrul de cafea și își umplu o cană cu cafea. Era destul de fericită să constate că nu se simțea ciudat să-și împartă casa cu DeMarco. De fapt, părea normal.

- Când ajungi înapoi, mă poți ține la curent cum decurg lucrurile? Mi-am plăcea tare mult să știu care e finalitatea.

- Desigur. DeMarco sorbi din cafeaua ei cu o privire gânditoare. Nu te simți confortabilă să pleci acum, nu-i așa? Nu crezi că Black e vinovatul.

- Nu știu. Se potrivește...mai ales sângele uman de pe acel prosop. Întreaga poveste cu satanismul pare totuși prea...convenabilă. Mi-ar plăcea să văd ce spun rezultatele de laborator.

- Da. Și eu mă gândeam la fel.

Lăsară lucrurile așa cum erau, cu întrebarea atârnând în aer. Când Kate se așeză cu cafeaua ei la bar lângă DeMarco, se gândi cum Black încercă să fugă din rulota sa. Se gândi la mirosul îngrozitor, la sânge și la leșurile animalelor de sub rulotă.

„El este vinovatul”, se gândi ea. „Uneori viața îți oferă un răspuns și trebuie doar să-l accepți.”

„Da”, gândea o altă parte mai încăpățânată din ea. „Dar uneori viața îți bagă pe gât acele răspunsuri, fie că vrei sau nu.”

***

DeMarco plecă la ora 10:30, lăsând-o pe Kate singură cu gândurile ei, pentru prima dată de când DeMarco îi bătuse la ușă în urmă cu câteva nopți, pentru a începe ancheta. În mod surprinzător, acele gânduri zburară la Michelle și Melissa. Se așeză pe veranda din fața casei, savurând zumzetul liniștit al cartierului Carytown și cea de-a treia cană de cafea din dimineața aceea și făcu tot posibilul să-și dea seama cum să-și gestioneze viața de acum înainte.

Trebuia să înceapă prin a vorbi cu Melissa. Nu era ceva de care se temea, dar nici nu era ceva ce aștepta cu nerăbdare. Se gândi că e mai bine să treacă peste asta. În afară de asta...avea tendința să exagereze atunci când era vorba de Melissa. Din ce știa, fiica ei poate că nici nu era atât de supărată pe felul în care decurseseră lucrurile. De fapt, nu-i spuse atât de multe în schimbul de mesaje avut cu o seară în urmă

„Du-te și prinde-i pe băieții răi”, îi scrisese Melissa.

Kate se gândi la Chester Black și începu să fie sigură de ezitarea ei.

Înainte de a-și bate capul, luă telefonul și o sună pe Melissa. Ea răspunse imediat. Când Kate spuse „Bună”, o auzi pe Michelle bolborosind ceva pe fundal.

- Hei, Lissa. M-am gândit să te anunț că m-am întors acasă.

- Oh, bine. Ai prins vinovatul?

- Așa credem. Mulțumesc pentru mesajul ăla, apropo. Știu că ar fi putut decurge foarte diferit conversația. Am apreciat amabilitatea.

- Nu-mi aminti de asta. Mamă...te rog să nu mă înțelegi greșit, dar sunt obișnuită cu asta. Știi tu, mereu ai fost așa când eram copil. Nu am crezut că se va schimba situația dintr-o dată, acum că ai devenit bunică.

- Ei bine, poate că ar fi trebuit.

- Nu fii prea dură cu tine, mamă. Da, am fost nervoasă când m-ai sunat în ultima clipă să-mi spui că trebuie să încheiem prima noastră noapte în oraș

din ultimele două luni, doar pentru că ai fost chemată la muncă. Dar, în cele din urmă - am trecut peste.

- Mulțumesc, Lissa.

- E în regulă. Dar ascultă. Trebuie să înțelegi că am nevoie să îmi fac și eu planuri. Așa că până nu te pensionezi cu adevărat, nu cred că o să te mai rog să faci pe dădaca. Se opri aici, așteptând poate un mic contraargument. Kate voia să spună ceva, dar vru să-i ofere lui Melissa șansa de a explica mai întâi. Vom căuta o dădacă acreditată, știi? Aniversarea noastră de cinci ani va avea loc în trei luni și ne gândim să plecăm undeva pentru două zile. Și te iubesc, mamă...dar până când nu pui slujba pe locul doi, nu simt că pot să-ți cer să ai grijă de Michelle.

- Asta mă doare, dar e just.

- Nu mă înțelege greșit. Mi-ar plăcea să vin în vizită cu Michelle - mult de tot. Vreau să te cunoască. Chiar vreau asta. Îi tot spun că a trebuit să fugi, pentru că chiar și pensionată, ești o șmecheră.

- Presupun că e o modalitate blândă de a o spune.

- Nu-ți face griji, mamă. Uite, ce zici dacă eu și Michelle venim sâmbătă. Luăm prânzul împreună și te voi lăsa să schimbi câteva scutece dezgustătoare.

- Pare un plan, spuse Kate. Pe măsură ce conversația lor se apropia de sfârșit, greutatea ei începea într-adevăr să înțepe.

„Nu are suficientă încredere în mine încât să am grijă singură de propria mea nepoată”, se gândi ea. „Și are dreptate, la naiba.”

Se uita pe stradă, urmărind traficul pietonal și se gânndea la viața lor individuală. Toți vor merge la un moment dat azi acasă și fie își vor binedispune, fie își vor supără prietenii și membrii familiei. Vor merge acasă fie pentru a se simți iubiți, fie pentru a se simți ca și cum nu sunt suficienți de buni.

„Așa e viața”, se gândi ea. „Ideea de a fi fericit este probabil diferită pentru fiecare dintre ei. Pentru unii constă în muncă; pentru alții în prieteni, familie sau iubiți. Iar pentru alții, într-un lucru fără nume.”

Era un gând care o făcu să-și dea seama că, dacă va reuși vreodată să își echilibreze viața într-un mod care să-i permită să aibă contact cu FBI-ul, în timp ce își făcea treaba de mamă și bunică de încredere, va trebui, în sfârșit, să cerceteze acea parte a vieții ei. Ce o făcea cu adevărat fericită? Și dacă era mai mult de un lucru, ce trebuia să facă pentru a aduce împreună aceste două lumi?

Cu acest gând greoi în minte, îi sună telefonul. Îl verifică și văzu că era un mesaj de la Allen.

Te-ai întors în oraș? Vrei să luăm din nou cina împreună? Nu mă aștept la lucrurile ce s-au întâmplat după cină data trecută. ☺

Kate nu putu abține să nu chicotească la micuța față zâmbitoare și la aluzia referitoare la modul cum se încheiase ultima lor întâlnire. Se gândi pentru o clipă, zâmbi și îi răspunse.

Sunt acasă. Dar sunt obosită...am ajuns târziu și am nevoie să mă odihnesc. Ce zici să ieșim la cină mâine? Singura mențiune e că toate lucrurile ce s-au întâmplat după cină data trecută sunt incluse.

Trebuia să recunoască că se simțea bine să fie din nou în șaua întâlnirilor. Trecuse foarte mult timp de când vorbise ultima oară așa cum un bărbat. O făcea să se simtă cu vreo douăzeci de ani mai tânără.

Allen răspunse imediat. Jeez, pune mai multă presiune pe mine, nu vrei? Sună bine. Ne vedem la 6?

Îi trimise rapid un mesaj pentru a confirma ora și merse înapoi înăuntru. Se uită prin casa goală și simți un mic val de căldură. Avea o întâlnire pregătită pentru mâine, prânzul cu Michelle și Melissa săptămâna viitoare și numai ce se întorsese de la presupusa rezolvare a unui caz groaznic de omor. Viața părea destul de frumoasă.

„Atunci de ce simțea ceva ciudat?”

Era o întrebare bună. Iar motivul pentru care o deranja atât de mult întrebarea asta era pentru că Chester Black îi tot venea în minte.

„Dar dacă nu este vinovatul?”

Și întrebarea asta o făcu să stea în fotoliul ei și să se uite pe pereți. Stătu acolo foarte mult timp și cu fiecare secundă care trecea, începea să se întrebe dacă nu cumva ea și DeMarco plecaseră prea repede din Roanoke.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Chiar dacă îi spuse lui Allen că întâlnirea lor va trebui să aștepte până mâine, pentru că era foarte obosită, Kate sfârși prin a profita din plin de după-amiaza aceea. Când se apropie ora trei, merse până la restaurantul chinezesc pentru a-și lua mâncare la pachet. Apoi, pe lângă puiul cu portocale și colțunașii cu brânză, deschise dosarele pe calculator și luă puținele materiale printate pe care le strânse în timpul petrecut în Roanoke. Își amenajă un mic spațiu de lucru la masa din bucătărie și începu să lucreze, încercând să atenueze sentimentul urât care îi spunea că Chester Black nu era vinovatul și că încă mai aveau de lucru la caz.

Lucrul de care se agăța de fapt era pătura. Și asta nu făcea sens pentru ea. Era clar că avea o semnificație pentru criminal. Trebuia să depună efort suplimentar pentru a le îndesa în gâtul victimelor sale și era clar că o făcea în mod intenționat.

Dar întrebarea era: De ce?

Se gândi din nou la Chester Black. Se gândi la personalitatea pe care acesta o afișă și la lucrurile pe care le văzură și experimentară în rulota lui. Kate era departe de a fi psiholog, dar nu vedea în el semnalmentele cuiva care încă se agăța de niște amintiri din copilăria lui de mult pierdută, care implicau o pătură.

Își aminti ce spusese Danielle Ethridge despre cum probabil pătura fusese cândva un obiect de confort. Și din ce-și dădu Kate seama, Chester Black nu părea genul care să fie obsedat de un obiect de confort.

Crimele comise de Chester Black, deși absolut deplorabile și prost gândite, erau, din punctul lui de vedere, văzute ca necesare - crime legate de convingerile lui religioase anormale. Asta nu-l făcea în niciun caz ucigaș.

„Dar au găsit sânge uman pe acel prosop. Cum rămâne cu asta?”

Ăsta era singurul obstacol care o împiedica Kate să creadă că Chester Black era nevinovat. Dacă ar clarifica asta, ar trebui să se confrunte cu faptul că era destul de sigură că ea și DeMarco plecaseră acasă prea repede, lăsând omul greșit într-o celulă din Roanoke.

„Dacă pătura era un obiect de confort...ce spune asta despre copilăria criminalului?”

Se gândi la asta pentru o clipă, simțind că era ceva acolo ce merita investigat. Dacă ucigașul păstra o pătură de siguranță din copilărie, probabil că însemna că era nesigur. Poate chiar genul tăcut. Din nou, ea nu era psiholog, dar fusese implicată în suficiente cazuri pentru a face deducții logice - care, de obicei, se dovedeau a fi corecte.

Cu toate acestea, își petrecuseră timpul căutând pe cineva de natură violentă. Căutau un copil care se confruntase cu probleme de la o vârstă fragedă. Dar dacă criminalul lor începuse să fie violent doar de curând? Dacă criminalul lor fusese un copil liniștit și inofensiv în cea mai mare parte a timpului, cărând doar o pătură după el?

Săpa prin dosare, de mai bine de o oră, după probe care să susțină teoria ei, când îi sună telefonul. Văzu că era DeMarco și îi răspunse imediat.

- Este totul finalizat? întrebă Kate.

- Aici, da. Dar am primit un telefon în timpul întâlnirii. Era Palmetto, din Roanoke.

- Sângele uman de pe prosop...

- Chestia aia chiar ți-a rămas în minte, nu? spuse DeMarco.

- Așa e. În fine...care au fost rezultatele?

- Sângele provenea de la o femeie pe nume Abby Warren. Poliția Locală din Roanoke a efectuat o căutare și au găsit-o în viață și bine-merci. Se pare că e prietena lui Chester Black. Și ea a recunoscut că cei doi au întreținut relații sexuale care implicau vărsare consimțită de sânge.

- Se taiau reciproc?

- Da. Are cicatrici care dovedesc asta. Chester credea că va fi acuzat de ceva, având în vedere că el era ceva o tăia, așa că nu a spus nimic. Dar totul se confirmă. Și bazat pe toate astea...

- El e liber să plece.

- Ei bine, îl așteaptă câteva acuzații de cruzime animală, dar nu pare a fi ucigașul nostru.

- Și ce facem acum?

- Acum e timpul să te odihnești. O să vin mâine dimineața după tine, în jurul orei nouă, și mergem înapoi spre Roanoke.

- Trebuie să începem cu Dr. Ethridge, spuse Kate. Cred că am căutat tipologia greșită de criminal. Apoi îi povesti lui DeMarco despre descoperirea ei în legătură cu copilul liniștit care, dintr-un motiv sau altul, mai degrabă devenise violent recent, și nu avusese o poftă pentru violență dintotdeauna.

- Se pare că avem un plan, spuse DeMarco. Doar...ei bine, lucrul ăsta nu îți va da din nou peste cap niciun plan de dădacă, nu?

- Nu. Doar o întâlnire. Se încruntă când se gândi că trebuie să anuleze din nou planurile cu Allen. Cel puțin, de această dată ea va avea bunul-simț să-l informeze dinainte.

- Ești în regulă să te întorci acolo? întrebă DeMarco.

Kate aprecie respectul și amabilitatea, dar simți din nou oarecum privilegiată. Știa că, dacă alegea să nu se întoarcă în Roanoke pentru a finaliza acest caz, Duran probabil că nu va fi prea sever cu ea. Dar voia să meargă acolo, s-o ajute pe DeMarco să găsească criminalul înainte de a acționa din nou.

- Categoric, spuse ea. Te voi aștepta cu cafeaua pregătită.

Închiseră telefonul și, în loc să încheie ziua, Kate se întoarse înapoi la dosarele ei. Poate că era ceva acolo care le scăpase. Poate că dacă acum căuta un criminal care fusese liniștit și introvertit în copilărie, putea găsi ceva nou.

Voia să știe detaliile cazului precum versurile unei melodii bine întipărite în minte. Pentru că, dacă era după ea, urmau să-l prindă pe ticălos de data asta.

Poate chiar suficient de rapid încât să poată merge la întâlnirea cu Allen.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Așa cum promisese, Kate pregăti cafeaua în dimineața următoare. Știa că DeMarco o bea neagră, așa că o turnă deja într-o cană termică. DeMarco întârzie douăzeci de minute, dar Kate nu avea nimic împotrivă. Își dădu seama la ce oră nefericită fusese DeMarco nevoită să plece din DC pentru a ajunge la ea atât de devreme, așa că era dispusă să treacă cu vederea întârzierea. Nu era de parcă avea vreo autoritatea pentru a o putea mustra pentru asta.

DeMarco păru necăjită aproape imediat. Kate se oferi să conducă, permițându-i lui DeMarco să se lupte cu gândurile ei. Dar după un timp, nu mai putea suporta. Erau destul de confortabile una cu alta acum, astfel încât să nu le deranjeze liniștea, dar acum era o liniște densă și plină de neliniște.

- La ce te gândești? întrebă Kate.

- Chester Black. Eram atât de sigură că el e vinovatul.

- A fost o presupunere sigură, spuse Kate. Și știi ce? Eu nu am fost sigură în privința lui încă de la început. Ar fi trebuit să spun ceva.

- Da, dar și dacă ai fi făcut-o, tot aici am fi fost. Învârtindu-ne în jurul cozii fără nicio idee încotro s-o apucăm. Nu ai fi reușit decât să îl scutești pe Chester Black de noaptea petrecută în camera de interogatoriu. Și hai să fim serioase - o cam merita

- E prima dată când te-ai înșelat în legătură cu un caz? întrebă Kate.

- Dumnezeule, nu.

- Și nu va fi nici ultima oară. Nu-ți bate prea mult capul.

DeMarco dădu din cap, privind în continuare pe fereastră cu o privire încruntată. Kate înțelese. Și ea se învinovățea puțin pentru că nu ascultase mai bine ezitarea pe care o simțise când părăsiseră Roanoke. Dar trecuse prin așa de ceva de atât de multe ori pe parcursul carierei sale, încât știa că e

inutil să se gândească la asta și să privească înapoi. Dacă rămâneau fixate pe lucruri din trecut, asta îi oferea criminalului un avantaj în prezent.

Și criminalul acesta părea să aibă deja suficiente avantaje.

***

Dr. Ethridge păru puțin grăbită când Kate și DeMarco se prezentară la biroul ei la ora 1:40. Ea le aștepta deja, deoarece DeMarco o sună pe drumul spre Roanoke pentru a o pune la curent cu ce se întâmplă. Dar acum era un sentiment de urgență pentru medic, ca și cum ea ar putea simți intensitatea și importanța absolută a situației.

- Mi-am eliberat următoarele două ore din program pentru a vă ajuta așa cum pot, spuse Ethridge. Am examinat toate înregistrările mele din ultimii cincisprezece ani și am adus dosarele care păreau să se potrivească. Din păcate, sunt destul de multe.

Arătă spre o grămadă de dosare așezate pe biroul ei. Teancul avea cam cincizeci de centimetri. Era, cu siguranță, destul de mult material pe care trebuiau să-l cerceteze, dar nu era atât de rău pe cât Kate se aștepta.

- Nu pare chiar așa de rău, comentă ea.

- Oh, astea sunt doar registrele fizice, spuse ea. Sunt doar până la sfârșitul anului 2003. Din 2004 până în ziua de azi totul este salvat digital pe server. Aveți această grămadă de materiale fizice și încă vreo treizeci pe server.

- Ne veți permite accesul la server? întrebă DeMarco.

- În mod normal, m-aș opune. Dar această situație scapă de sub control.

- Mulțumim, spuse Kate. Agent DeMarco, vrei să te ocupi de fișierele digitale în timp ce eu mă uit prin dosare?

- Ar merge așa.

- Dr. Ethridge, aș dori să stați prin apropiere pentru a ne putea răspunde la întrebările care ar putea apărea.

- Desigur. Acum, dosarele astea pe care le-am adus - la fel ca și cele digitale pe care le-am evidențiat deja pentru dumneavoastră - au la bază profilul pe care mi l-ați oferit. Un copil care era foarte liniștit și introvertit. Tipul care ar căuta confort într-un lucru precum o pătură sau un animal de pluș.

- Așa este, spuse Kate.

- Merită remarcat faptul că majoritatea copiilor care se încadrează în acel profil vor fi mai atașați de mamă decât de tată. Din această cauză, am adus și fișiere cu pacienți care au acea caracteristică.

- O muncă incredibilă, spuse DeMarco. Acum, există vreun calculator de la care pot lucra?

- Da, puteți folosi laptopul meu personal, spuse Ethridge. Merse la biroul ei, îl deschise și îi permise accesul lui DeMarco.

Următoarea jumătate de oră fu precum o ședință intensă de studiu pentru Kate. Îi aminti de începutul carierei ei în cadrul Biroului, când se pricopsea cu sarcini epuizante de cercetare. Chiar și atunci, era văzută ca un psiholog criminalist foarte bun. Ăsta era unul din motivele pentru care o deranja atât de mult faptul că nu putea să dea mai ușor de urma criminalului din acest caz. Chiar în timp ce studia dosarele lui Ethridge și începu să elimine pacienți în funcție de data serviciului, știa prea bine că răspunsul era posibil să nici nu fie acolo.

Pescuia prin dosare, în timp ce DeMarco răsfoia fișierele de pe laptopul lui Ethridge. Majoritatea fișierelor conțineau cel puțin o fotografie Polaroid a pacientului. Majoritatea priveau aparatul de fotografiat fără a avea vreo expresie pe față, deși unii aveau zâmbete radiante pe față. Aproape că o întrebă pe Ethridge de ce păstrase aceste poze, dar își aminti că învățase la un moment dat în cariera ei de psiholog criminalist, că psihologii foloseau adesea această tehnică pentru a le arăta pacienților cât de multe poate spune o simplă expresie. Era un minunat început de conversație. „De ce te simți așa azi? Băiețelul din poza asta nu arată prea fericit, nu-i așa?”

De asemenea, Kate observă că în câteva dosare mai groase, Ethridge păstrase desene pe care copiii le făcuseră. Unele erau destul de drăguțe și copilărești - case perfect pătrate, cu acoperișuri triunghiulare, cu nori mari pufoși și un soare luminos pe cer. Dar unele reprezentau strigăte evidente de ajutor: copii baston cu expresii încruntate, bălți roșii lângă picioarele lor micuțe, linii intense de culori roșii și neagre peste tot.

- Îl puneți pe fiecare copil să vă deseneze ceva? întrebă Kate.

- De cele mai multe ori, da, răspunse Ethridge. Totul depinde de nivelul de traumă cu care se confruntă. Desenele mici sunt o modalitate foarte bună pentru mine de a-mi da seama rapid de starea lor emoțională. Îmi oferă subiecte de la care să încep, fără a fi nevoie să dau cu presupusul.

- Cât de des vedeți desene de genul ăsta? întrebă Kate. Ea ținea ridicat un desen cu o fetiță cu codițe. În spatele ei, un câine mic fusese desenat cu susul în jos. Ceva ardea în spatele tuturor acestor lucruri. Gura fetiței era un O negru și mare și lacrimile îi ieșeau din ochi în picături mari exagerate.

- Cam în jumătate de cazuri.

- Există vreo corelație între aceste tipuri de desene și tipul de copil pe care îl căutăm în toate aceste dosare?

- Uneori. Copiii liniștiți și rezervați tind să deseneze imagini mai sobre, dar nu violente. Desigur, nu este întotdeauna așa. Deși diagnosticele pot fi la fel, nu există doi copii care își gestionează emoțiile într-un mod identic. Deci, un copil introvertit poate desena nori de ploaie sau nori de furtună mari cu fulgere, în timp ce altul poate desena un om cu un cuțit sau un animal mort. Nu există o cale de mijloc cu astfel de lucruri.

Kate dădu din cap, punând desenul la loc, cu un fior mic care-i străbătea coloana vertebrală. Mai apoi, DeMarco o chemă pe Ethridge la calculator pentru a-i pune o întrebare. În timp ce cele două discutau, Kate continuă să răsfoiască dosarele. Văzu copilărie distrusă după copilărie distrusă și începu să devină sentimentală. Oricare dintre acești copii ar fi putut fi Melissa. Niciun copil nu avea garantată o copilărie în siguranță. Niciunui copil nu i putea promite o viață sănătoasă și fericită.

Revelația asta puternică se opri când Kate deschise următorul dosar din grămadă. Ca și în cazul altor copii, poza Polaroid a copilului era prima, prinsă de rezumatul dosarului. Era o poză cu un băiat care zâmbea subtil, într-un mod evident forțat. Kate presupunea că avea vreo opt ani. Cel mult nouă.

Aruncă o privire prin dosar, dar când își dădu seama că este destul de gros, se uită spre doctorul Ethridge.

- Ce îmi puteți spune despre acest pacient? întrebă ea.

Ethridge se apropie și se uită la dosar. Pipăi poza Polaroid într-un fel drăgăstos și se încruntă.

- El este Jeremy Neely. A venit la mine timp de vreo trei ani.

- Era orfan?

- Da, a fost plimbat pe la câțiva asistenți maternali în copilărie. Bietul copil...avea șapte ani când a văzut cum tatăl lui îi omora mama. A lovit-o în cap cu o bâtă chiar în fața lui Jeremy. S-a plimbat pe lângă corpul mamei sale moarte aproape o zi întreagă înainte ca cineva să afle ce se s-a întâmplat.

- Dumnezeule, spuse Kate.

DeMarco păru și ea interesată acum. Își ridică privirea de la laptop, simțind ceva conturându-se. Kate îi făcu cu mâna să se alăture, simțind că asta era în sfârșit pista pe care o căutaseră.

- Dr. Ethridge, îmi puteți da o listă a asistenților maternali la care a stat?

- Nu am lista completă. Va trebui să contactați Serviciile Sociale pentru a primi lista întreagă.

- Aveți autorizația corespunzătoare pentru a obține acest lucru, nu?

- Da, răspunse încet Ethridge. Luă telefonul mobil de pe birou ei, în timp ce sclipiri de înțelegere îi apărură în ochi. Își întoarse spatele la agenți și sună.

Kate dădu din cap, așteptându-se la asta. Arătă apoi spre poza lui Jeremy Neely, arătându-i lui DeMarco un lucru pe care-l observase și ea.

- Îți pare cunoscut? întrebă Kate.

- O, Dumnezeule, spuse DeMarco. El e, nu-i așa?

Kate nu trebuia să răspundă.

În poză, micuțul Jeremy Neely ținea ceva în mâna dreaptă. Ținea aproape de el, strânsă într-un pumn o pătură. O pătură cu un model pe care Kate și DeMarco ajunseră să-l cunoască destul de bine.

Ethridge veni înapoi. În ochii ei apăru o privire agitată și panicată.

- Mă vor suna ei înapoi. Sunt considerate informații private și chiar și într-o situație de genul acesta, trebuie să fie aprobate. Dacă a fost implicat într-un abuz în familie sau în orice fel de caz penal, era considerat a avea nevoi speciale și acesta ar putea fi motivul pentru care numele său nu era pe lista inițială cu copii - dacă lucrurile acestea s-au întâmplat, a stat cu doamna Knight, soții Nash și Langley. Am insistat din greu, totuși. Ceea ce în mod normal ar dura o zi sau două pentru a fi obținut, ar trebui să primim în câteva ore.

- Glumiți? spuse DeMarco.

- Este un compromis, spuse Ethridge. Pe de-o parte, este uimitor faptul că guvernul este atât de dedicat când vine vorba de protecția acestor informații. Dar, pe de altă parte, nu își încalcă regulile pentru aproape nimic în lume.

- Ați spus că aveți o listă parțială, nu? întrebă Kate.

- Da, ar trebui să fie acolo în dosare...

Ethridge se întinse peste umărul lui Kate și răsfoi printre pagini. Se opri la a șasea pagină și arătă spre o secțiune din partea de jos.

- Chiar acolo. Aici arată că a existat un transfer de la soții Langley la un orfelinat. Dar asta e tot ce am. Asta trebuie să fi fost primul lui cămin maternal.

„Soții Langley”, se gândi Kate.

Era mai mult decât suficient pentru a-i lega în mod direct pe soții Nash și pe Monica Knight.

- Dacă până la sfârșitul zilei nu primim vești de la DSS, îl voi pune pe directorul nostru să-i sune, spuse Kate. Deocamdată, avem un nume, care este mai mult decât suficient. Hai să aflăm unde locuiește Jeremy Neely și să-i facem o vizită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Stătea pe o piatră mare, chiar de-a lungul liniei copacilor. Se uită la casă cu atenție, dar răbdător. Presupunea că dacă cineva ar sta pe veranda din spate și s-ar uita în direcția lui, existau șanse să fie văzut. Dar le știa bine rutina. Singurele momente când ieșeau pe veranda din spate erau dimineața pentru a-și bea cafeaua și când făceau grătar la cină.

Dar el știa și că nu vor face grătare în seara asta. De fapt, nici măcar nu erau acasă. Plecaseră în urmă cu două ore. Abia le auzise vocile în timp ce mergeau spre mașină, încercând să se hotărască ce să aleagă pentru cină, mâncare mexicană sau tailandeză.

De atunci, aștepta. Stătea pe stâncă, nemișcat. Era înrădăcinat acolo de anticiparea a ceea ce urma să se întâmple mai târziu. Știa că mai avea de așteptat câteva ore, dar nu avea nimic împotrivă. Așteptase deja aproape doisprezece ani… așa că ce mai contau patru sau cinci ore?

Nu era prima dată când urmărea casa, stând pe piatra asta. Fusese aici înainte de nenumărate ori, urmărind și învățând felul în care trăiesc.

Soții Coleman. Harry și Ruth. Trăise sub acoperișul lor - fix acoperișul la care se uita acum - la un moment dat, timp de aproximativ cinci luni. Fuseseră destul de drăguți dar, în cele din urmă, nu reușiseră să îi facă față. El presupuse că era prea dificil pentru ei, o bătaie prea mare de cap pentru viața lor pretențioasă. Aveau vieți ocupate atât în casă, cât și în afara ei. Totuși, când el apăruse, toate lucrurile astea se schimbaseră pentru ei. Meciurile lor de tenis din weekend: dispăruse. Noaptea lor de miercuri de ieșit în oraș cu prietenii: dispăruse și ea.

Ochii lui se mutau de la o fereastră la alta. Cea din dreapta de la etajul al doilea era dormitorul lor. Știa asta pentru că într-o noapte, uitaseră să închidă jaluzelele când se pregăteau de culcare. Văzuse trupul gol al lui Ruth Coleman stând chiar în fața ferestrei timp de aproximativ zece secunde înainte de a-și da seama și de a închide jaluzelele. Erau cam

patruzeci și cinci de metri între ei, dar tot fusese în stare să-și dea seama de conturul și forma corpului ei, de sfârcurile mici ale sânilor.

Pentru o femeie aproape de cincizeci de ani, arăta destul de bine. Nu era prima dată când se gândise la Ruth într-un mod sexual. Într-o noapte, pe vremea când locuia cu ei - avea aproximativ zece ani la momentul respectiv - când se trezise dintr-un vis urât. Mersese pe hol până la camera lor pentru a întreba dacă poate dormi acolo, dar se oprise în ușă când văzuse mișcarea din pat. Ruth era așezată pe genunchi, iar Harry sub ea. Ea scotea zgomote care sunau ca și cum ar fi de durere, dar pe măsură ce se mișcau mai repede împreună, își dăduse seama că de fapt erau sunete de plăcere.

Cu ușa deschisă pe un sfert, privise de la intrare în cameră până terminaseră.

Se agățase de acea amintire, revizuind-o ori de câte ori simțea că întunericul îi invada mintea. Era aproape suficientă pentru a-l face să se răzgândească în privința a ceea ce avea de făcut.

Gândurile lui despre trupul gol al lui Ruth fură întrerupte de sunetul unei mașini care se apropia. Se uită spre alee și văzu Chrysler-ul lor venind. Parcară și ieșiră din mașină râzând. Harry o așteptă pe Ruth în partea din față a mașinii și o luă de mână. Intrară în casă, chicotind.

În pădure, el zâmbi. Poate că băuseră câteva pahare la cină, suficient cât să fie amețiți și excitați. Poate că vor face dragoste în următoarea oră. El așa spera. Poate că va găsi o modalitate de a se strecura la o fereastră pentru a privi. De asemenea, dacă băuseră, vor fi cuminți și obosiți, epuizați și adormiți până când el va pătrunde în casa lor.

Ar intra pe ușa din spate. Știa unde se afla cheia de rezervă. Își petrecuse două ore căutând-o într-o după-amiază, când știa că plecaseră peste weekend pentru a-l vizita pe fratele lui Harry în Charlotte, Carolina de Nord. Era în curte, sub una din scândurile care serveau drept bordură pentru mica grădină cu plante a lui Ruth.

Voia să meargă acum. Voia să se strecoare înăuntru și poate să-i prindă în acțiunne. El nu făcuse niciodată sex și nu simțise niciodată nevoia. Dar cu

toate astea, văzând trupul lui Ruth la fereastră în acea noapte îi amintise de nevoile sale. El considera că actul în sine e scârbos, dar din nou...

Nu. Trebuia să aștepte. Știa asta. Așteptase atât de mult timp. Nu avea sens să strice totul acum. Trebuia să aștepte până se lăsa întunericul.

Pentru a se calma puțin, se uită în rucsacul micuț pe care-l așezase pe pământ lângă piatră. Avea mici picături de sânge uscat pe el. Nu era sigur cui îi aparținea. Sincer să fie, ultimele două săptămâni erau într-o ceață sângeroasă.

Își băgă mâna în geantă și mângâie mânerul cuțitului.

Scoase bucata de pătură veche și își mângâie obrazul cu ea. Senzația pe care o simțea îl făcea să se liniștească, de parcă îi spunea că totul va fi în regulă.

Crezând pe deplin asta, așeză bucata înapoi în geantă și așteptă.

CAPITLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Adresa lui Jeremy Neely pe care Kate o primise, se afla chiar în afara orașului Roanoke, într-un orășel mic numit Deerborne. Drumul în sine dură doar vreo douăzeci de minute, dar pentru că petrecură câteva ore bune în biroul doctorului Ethridge, se făcu ora 5:30 când Kate și DeMarco opriră în fața casei lui Jeremy Neely.

Clădirea era o casă mai veche cu două etaje. Era situată într-un cartier sărăcăcios, cu străzile neîngrijite și peluzele, în mare parte, moarte și cenușii. O unitate de aer condiționat atârna pe una dintre ferestrele laterale ca un dinte stricat, pe punctul de a cădea. Era pornită, făcând un zgomot groaznic, în timp ce apa care se scurgea din ea lăsa o dâră pe marginea casei.

Urcară scările de beton pe verandă. Când Kate se apropie de ușă, mâna ei dreaptă se plimba pe mânerul Glock-ului. Bătu la ușă cu mâna stângă. Lângă ea, DeMarco își desfăcu picioarele, gata să fugă, în cazul în care era necesar.

După ce zece secunde trecuseră, nimeni nu răspunse la ușă. Kate bătu din nou, de această dată spunând:

- Domnule Neely? Sunteți acasă?

- Nicio mașină pe stradă, remarcă DeMarco.

Kate observase și ea asta. Se uită de-a lungul străzii, cântărind opțiunile pe care le aveau. Aveau motive mai mult decât suficiente pentru a crede că Jeremy Neely era criminalul lor. Și asta era adresa lui confirmată. În circumstanțe normale, ar aștepta în mașină până când Neely ar ajunge acasă. Dar lucrau contra timp aici, fără știi dacă Neely intenționa sau nu să ucidă din nou.

- Agent DeMarco, genunchii mei nu mai sunt ce-au fost. Ai putea…?

DeMarco părea, în același timp, surprinsă și onorată de întrebare. Își scoase Glock-ul, făcu un pas înapoi și lovi ușa cu putere. Se deschise larg, împreună cu o mică porțiune din toc.

Intrară în casă în sincron. Kate preluă conducerea, DeMarco stând în spatele ei. Pășiră silențios, ascultând tăcerea locului. În câteva secunde, Kate era sigură că sunt singure; Neely nu era aici.

Totuși, investigară casa cu precauție, având armele pregătite. Sufrageria nu avea prea multă mobilă și era curățată minuțios. Nu le oferea niciun indiciu. Bucătăria era la fel de inutilă, dezvăluindu-le doar faptul că Neely trebuia să-și spele vasele.

Având în vedere că se simțeau de parcă fiecare moment pierdut era unul potențial mortal pentru următoarea țintă a lui Neely, se îndreptară direct spre dormitor. Nouă ori din zece, acela era locul unde puteau fi găsite indicii despre orice caz sau suspect.

La fel ca și sufrageria, dormitorul lui Neely era destul de curat și fără prea multă mobilă sau obiecte. Un pat matrimonial era așezat lângă peretele din partea opusă a camerei, cu un birou mic lângă pat. Pe lângă un dulap vechi, asta era tot. Kate verifică dulapul și nu găsi nimic altceva decât câteva cămăși pe umerașe și o cutie goală de la Amazon.

Când se îndepărtă de dulap, o văzu pe DeMarco ghemuită pe podea. Se uita sub pat. Părea că încerca să apuce ceva ce găsise acolo.

- Ce ai găsit? întrebă Kate.

- O cutie de pantofi.

- Ai grijă...

DeMarco scoase cutia de sub pat. Nu părea a fi nimic ieșit din comun, era aproape identică cu orice altă cutie de pantofi care fusese vreodată băgată sub un pat. Kate făcuse asta toată viața ei, ca și adolescentă păstrase jucării și scrisori de dragoste într-o cutie de pantofi sub pat, iar ca și femeie adultă, facturi și cecuri.

Se uitară una la alta cu o privire neliniștită, în timp ce DeMarco deschidea cutia.

Înăuntru se afla un singur lucru.

- La dracu, răsuflă Kate.

Era o pătură veche - o pătură ale cărei margini fuseseră, în mod clar, rupte.

Modelul și țesătura erau identice cu cele scoase din gâturile victimelor. De asemenea, arăta exact la fel ca și pătura pe care Jeremy Neely o ținea în fotografia din dosarul lui Ethridge.

- Sună-l pe Duran, spuse Kate. Avem nevoie de el să vorbească cu persoana responsabilă de informațiile legate de asistența maternală și avem nevoie ca el să facă asta acum.

DeMarco își scoase telefonul din buzunar și îl sună. Între timp, Kate verifică sub pat pentru a vedea dacă mai era ceva acolo, dar nu găsi nimic.

Dar pătura era suficientă. Acum găsiră vinovatul. Desigur, singura întrebare era unde naiba e el?

„Știi unde e”, își spuse ea. „Își pândește următoarea victimă...o altă familie care a încercat să-l ajute la un moment dat în viața lor, iar acum, ca și răsplată, vor fi uciși.”

La telefon, DeMarco vorbea tare cu recepționera Directorului Duran.

- Avem o urgență...una pentru care te va măcelări dacă nu mergi după el chiar acum. Nu-mi pasă cu cine are întâlnire!

Aparent, asta funcționă, deoarece DeMarco fu pusă în așteptare. Era furioasă, se învârtea în jurul camerei pentru a elibera cumva emoția care se acumulase în corpul ei.

Și Kate o simțea. Emoția de a ști că ești pe cale să rezolvi un caz...că sfârșitul jocului se apropia.

Și faptul că știau că doar un singur telefon le despărțea nu numai de prinderea criminalului, ci și de a salva două potențiale vieți, le scotea din minți.

Se uită înapoi la pătura zdrențuită, în timp ce un sentiment de teamă începea să se răspândească prin ea. Amestecat cu agitația, aproape că o făcu să se simtă amețită. Dar pătură o ajută să-și calmeze mintea, să se concentreze.

„L-am prins”, se gândi ea. „Îi știm numele, știm unde locuiește...trebuie doar să știm ce alte familii au avut grijă de el când a fost copil.”

Tot ce puteau face era să aștepte.

Și să spere că în timp ce așteptau, alte două persoane nu vor fi ucise.

***

Kate și DeMarco rămaseră în casa lui Neely în așteptarea telefonului de la Duran. Fiecare minut care trecea era sfâșietor. Amândouă se plimbau dintr-o parte în alta, stând în dormitor în cea mai mare parte din timp. Kate își stoarse creierul pentru a vedea ce alte modalități pot folosi pentru a afla cine avusese grijă pe Jeremy Neely, dar nu găsi nimic.

- Nu pot să înțeleg cum atât de multe familii l-au avut în grijă și totuși, nimeni nu se aștepta la asta, spuse DeMarco. Ai zice că o serie de crime de acest gen ar fi putut fi evitată dacă cineva ar fi acordat mai multă atenție modului în care se comporta ca și copil.

- Ai auzit ce a spus Ethridge, spuse Kate. Nu există doi copii care să fie sută la sută la fel. Din câte știm, Jeremy Neely nu a arătat niciodată semne că ar putea fi capabil de așa ceva.

Asta îi aminti lui Kate de o zicală veche: De cei liniștiți trebuie să te ferești.

Desigur, în acest scenariu, exact așa era.

Când sună telefonul lui Kate, ambii agenți înlemniră preț de o clipă. Avu același efect precum sunetul unui foc de armă venind din camera alăturată. Kate răspunse cu o adrenalină care îi zgudui corpul.

- Agent Wise la telefon.

- Wise, sunt Duran. Am primit lista cu familiile. Ești pregătită?

- Spune-mi.

- În ordinea apariției, îi avem pe soții Langley, Nash, o femeie singură pe nume Monica Knight, soții Coleman și Vaughn. Dar la soții Vaughn a stat doar două zile. Cu soții Coleman a petrecut aproximativ cinci luni.

- Ai numele soților Coleman? întrebă Kate.

- Și o adresă. Strada Angler Drive, numărul 174, Moneta, Virginia.

„Rahat”, se gândi ea. „Nu e prin zonă.”

Kate acoperi microfonul telefonului și se uită la DeMarco.

- Caută Moneta pe GPS și vezi cât e de departe.

DeMarco făcu întocmai. Kate își întoarse atenția înapoi către Duran și îl întrebă:

- Asta este tot? Nu mai sunt alte familii?

- Asta e tot. Crezi că soții Coleman vor fi următorii? întrebă Duran.

- Există o șansă extrem de mare.

DeMarco îi arătă lui Kate telefonul ei. Scrise Moneta în bara de căutare a aplicației pentru hartă. Părea a fi un orășel pe malul unui lac, la aproximativ treizeci de minute distanță.

- Moneta e la aproximativ jumătate de oră de noi, spuse Kate. Mergem acum încolo.

- Perfect. Baftă, Wise.

Dând din cap în semn de aprobare, Kate și DeMarco alergară afară din dormitor, prin casă și înapoi afară. Când se urcă la volan, o auzi pe DeMarco vorbind la telefon, în timp ce se urca pe scaunul pasagerului.

- Palmetto, sunt agent DeMarco. Am nevoie de tine și de câțiva ofițeri să mergeți cât mai repede posibil în Moneta. Eu și agentul Wise mergem acum încolo cu o suspiciune puternică că următoarea țintă a criminalului nostru se află acolo.

Kate ieși pe drum și acceleră înainte, în timp ce DeMarco îl punea la curent pe Palmetto. Amurgul se așternea ușor, ultimele raze de lumină putând fi zărite la orizont. Când ajunse la capătul străzii, o luă brusc la dreapta, fundul mașinii derapând. Se simțea de parcă fugea contracronometru și, din punctul ei de vedere, timpul ei urma să se termine în momentul în care noaptea se va așterne.

Dar având în vedere că era atât de aproape de a prinde criminalul, va face tot ce-i stătea în putință pentru a împiedica acest lucru.

CAPITOLUL TREIZECI

Dacă nu ar fi trebuit să se grăbească să oprească un criminal, Kate s-ar fi bucurat de micul și pitorescul oraș, Moneta. Era poziționat lângă Lacul Smith Mountain, un lac situat aproape perfect între Munții Blue Ridge. Faptul că soarele apunea în spatele munților făcea ca locul acesta să arate și mai frumos.

Când trecu prin intersecția din centrul orașului, Kate văzu două mașini de poliție în parcarea benzinăriei din dreapta ei. Palmetto sunase deja la Poliția Locală din Moneta și ceru că două echipaje să fie disponibile pe post de întăriri, până când Poliția Statală va ajunge acolo. Kate le făcu cu farurile în timp ce traversa intersecția și aceștia o urmară.

Angel Drive era situat într-o mică subdiviziune, separată de lac printr-o fâșie subțire de pădure care creștea în dimensiune și se răspândea cu cât ajungea mai aproape de munți. Pe măsură ce se apropiau din ce în ce mai mult de locuința soților Coleman, Kate se hotărî în mintea ei care ar fi cea mai bună abordare. Își dădu seama că dacă Jeremy Neely era într-adevăr acolo sau pe drum, nu avea niciun sens să-l sperie cu sirenele aprinse și mașinile de poliție care parcau în fața casei. Având în vedere acest lucru, se decise să-și parcheze mașina lângă drum, neputând fi observată de pe aleea pavată din fața casei soților Coleman. În spatele ei, mașinile de poliție procedară la fel.

Abia când coborî din mașină și se întâlni cu unul din ofițerii care cobora din prima mașină, își dădu seama cât de mult se întunecase. Încă putea vedea fără ajutorul unei lanterne, dar nu pentru mult timp.

- Mulțumesc pentru sprijin, spuse Kate. Eu și agentul DeMarco vom merge la ușă. Dacă totul este în regulă, asta va fi tot. Îi vom informa cu privire la situație și vă vom ruga să rămâneți aici până când ajunge Poliția Statală. Vă puteți descurca singuri cu supravegherea. Dar dacă vom intra acolo și vom vedea că am ajuns prea târziu, vom solicita întăriri.

- Ofițerul Palmetto a spus că acest tip a ucis cinci oameni, spuse polițistul. Este adevărat?

Kate dădu din cap și se gândi: „Să ne rugăm că sunt doar cinci...și nu șapte.”

***

Porniră pe drumul pavat într-o plimbare rapidă. Nu voiau să pară prea grăbite, dar nici prea lejere. Pe măsură ce se apropiau de casă, Kate observă că la parter era lumina aprinsă, luminând prin fereastra cea mai mare, amplasată de-a lungul părții din față a casei, precum și pe o parte laterală. Probabil era sufrageria. O altă lumină era aprinsă la etaj.

„Există, cel puțin un semn bun”, se gândi Kate.

Urcară scările în același ritm, dar zăboviră un moment înainte de a bate Kate la ușă. Ea ridică mâna să facă asta, dar fu oprită de un zgomot ce se auzea de undeva din interior.

Era un țipăt. Țipătul unui bărbat.

Kate încercă să intre pe ușa din față, dar era încuiată. Ușă era încuiată cu o încuietoare electrică cu pin numeric - unul dintre modelele mai elegante pe care le văzuse. Nu avea să fie la fel de ușor precum bătutul la ușa lui Jeremy Neely. Totuși, DeMarco încercă. Ea lovi ușa cu piciorul, lucru ce o făcu să tremure destul de bine, dar nu o deschise.

„Și așa s-a dus surpriza noastră”, se gândi Kate.

În timp ce își îndrepta Glock-ul spre încuietoare, se auzi încă un țipăt. Acesta fu urmat de un al doilea sunet, un fel de geamăt, provenind din gâtul unei femei.

Întorcându-și capul departe de ușă, trase un glonț, care trecu prin încuietoare și prin ușă. DeMarco lovi instant ușa încă o dată, reușind s-o deschidă.

Intrară în casă printr-un foaier mic care dădea în bucătărie. Și chiar acolo, în spațiul dintre bucătărie și sufragerie, Jeremy Neely era ghemuit pe podea. Într-o mână, avea un cuțit. În cealaltă, strângea gâtul bărbatului care era imobilizat sub genunchii lui. Bărbatul era întins sub el, chinuindu-se să se elibereze, dar avea o serie de tăieturi pe brațe care îl slăbiseră. O baltă de sânge începuse să se formeze deja pe podea.

Era și o femeie întinsă pe podea. Stătea pe-o parte, având sânge împrăștiat peste tot, încercând să se ridice, dar incapabilă de a face acest lucru.

Kate avu nevoie de aproximativ două secunde pentru a vedea toate aceste lucruri și până reuși să le proceseze, DeMarco trecu deja la acțiune. Kate era uimită de cât de rapidă era femeia. Făcu doi pași uriași înainte și se puse apoi într-o poziție ghemuită, ca un înaintaș de fotbal, pregătit să își surprindă adversarul.

DeMarco se aruncă spre Neely, ținta ei. Umărul ei îi lovi pieptul, amândoi ajungând grămadă pe podea. Cu toate acestea, în timp ce cădeau, brațul stâng al lui DeMarco blocă cuțitul lui Neely. Kate văzu că se întâmplă și se repezi în față, strâmbându-se și sperând ca lama să nu fi atins nicio arteră.

Neely profită de șocul lui DeMarco și o împinse. Ridică apoi cuțitul pentru a-l înfige în pieptul ei, dar Kate ajunse la el la timp. Ea își ridică genunchiul foarte sus, lovindu-l pe Neely în partea inferioară a maxilarului. El se clătină, aproape căzu, reușind să se sprijine de marginea barului din bucătărie.

Vru să atace din nou, dar Kate își blocă genunchii pe loc și se așeză, la mai puțin de trei metri de el, într-o poziție perfectă a trăgătorului.

- Mișcă-te și o să trag, spuse ea.

Neely păru să se gândească la asta pentru o clipă. În secundele care plutiră în aer, Kate vru cu disperare să evalueze situația. Se temea că femeia - care părea a fi doamna Coleman - va muri într-o doar câteva momente. De asemenea, nu avea idee cât de grav fu rănită DeMarco. Cu colțul ochiului, o văzu pe DeMarco ridicându-se în picioare. Chiar și fără a-și lua ochii de la Neely, văzu că DeMarco își ținea brațul tăiat aproape de corp.

- Lasă cuțitul, Jeremy, spuse Kate. Știm ce le-ai făcut celorlalte familii. Orice vei face din acest moment va înrăutăți situația pentru tine.

El zâmbi, de parcă tocmai ce primise o veste grozavă. Și apoi, într-o fracțiune de secundă, întoarse cuțitul, țintind direct spre DeMarco.

Kate își coborî ținta și apăsă pe trăgaci. Glonțul îl nimeri pe Neely chiar deasupra genunchiului. Piciorul lui cedă, prăbușindu-se la podea. DeMarco se aruncă de îndată cu toată greutatea pe spatele lui.

În timp ce Kate îngenunche pentru a-l încătușa cu mâinile la spate, polițiștii care așteptau afară la capătul aleei, intrară în grabă pe ușă cu armele scoase. Kate presupuse că primul foc de armă, cel pe care-l trase în încuietoare, îi alertase.

„Nu ar fi trebuit să le ia mai multe de douăzeci de secunde pentru a ajunge aici", se gândi Kate. „Oare numai atâta timp trecuse?"

- Sunt în regulă aici momentan, spuse Kate, închizând cătușele. Chemați o ambulanță. Avem o femeie care pare a fi într-o stare critică și un agent FBI rănit.

Kate se uită la DeMarco pentru a-i analiza situația, dar văzu că tânăra agentă era îngenuncheată lângă doamna Coleman. Între timp, domnul Coleman privea în jur, aflându-se în stare de șoc. Kate nu credea că tăieturile pe care le suferise i-ar putea pune viața în pericol, dar cu siguranță calvarul îl dezorientă.

- De ce?

Întrebarea veni de la podea, din gura lui Jeremy Neely.

- Scuzați-mă? spuse Kate.

- De ce? De ce nu m-au iubit?

Din motive pe care nu și le putea explica, un val de milă o invadă. Trebuia să se depărteze de Neely. În schimb, se concentră pe DeMarco. Brațul ei

stâng sângera puternic, cu rana situată pe partea din spate a brațului superior.

- Trebuie să oprim sângerarea, spuse DeMarco.

- O s-o oprim, spuse ea. Dar trebuie să o ajutăm pe ea mai întâi.

Ochii doamnei Coleman erau deschiși, dar păreau că privesc undeva foarte departe, undeva de partea cealaltă a tavanului. Era sânge peste tot - pe obrajii ei, pe pieptul ei, pe podea.

- Ruth...

Soțul ei începu să-și revină. Kate încercă să se concentreze asupra lui, să-i distragă atenția înainte de a vedea starea în care se afla soția sa.

Totuși, Kate se mișcă puțin prea încet. Domnul Coleman văzu starea în care se afla soția sa și ceva în interiorul lui se rupse. Un sunet sinistru străpunse întreaga casă, în timp ce Kate, DeMarco și polițistul local făceau tot ce le stătea în putință pentru a opri sângerarea lui Ruth Coleman.

Țipetele soțului erau stridente și sfâșietoare. Umplură casa și capul lui Kate până când, cinci minute mai târziu, sunetul sirenelor și al ambulanțelor care se apropiau reușiră să-l acopere.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Kate stătea în mica sală sterilă de spital cu DeMarco, uitându-se la telefon. Era ora 8:55 și se uita la un ecran cu text gol și cu numele Allen deasupra lui. Se gândi timp de aproximativ un minut ce să-i spună și, în cele din urmă, decise să-i scrie următoarele: Deci sunt groaznică. Munca m-a chemat din nou la datorie. Același caz. Dar l-am rezolvat. Asta înseamnă că nu putem ieși la cină. Îmi pare atât de rău.

Trimise mesajul și se uită apoi la DeMarco. Stătea chiar pe marginea micului pat de examinare. Avea un pansament înfășurat în jurul brațului, acolo unde fusese tăiată. Nu pierduse prea mult sânge și, deși rana era destul de adâncă, fu ușor remediată cu șaisprezece cusături.

- I-ai trimis mesaj fiicei tale? întrebă DeMarco.

- Nu. Iubitului.

DeMarco dădu din cap, încruntându-se.

- A fost dur pentru tine, nu-i așa? Să încerci să echilibrezi toate lucrurile astea.

- Da. Dar încep să prind frâiele. Trebuie doar să nu mai dezamăgesc persoanele din jurul meu care trăiesc vieți normale. Și eu...așteaptă. Stai așa. Tu ești cea care a fost înjunghiată în braț. De ce naiba îți faci griji pentru mine?

DeMarco ridică din umeri și se uită la podea.

- Când eram mică, mama obișnuia să-mi spună povești despre cum aproape că nu a vrut să-și întemeieze o familie. Cânta la chitară într-o trupă care aproape că a ajuns celebră. Mi-a spus cum a admirat-o dintotdeauna pe Stevie Nicks...cântăreața de la Fleetwood Mac.

- Da, știu cine e.

- Ei bine, mama o avea pe Stevie ca și un model de rol principal feminin într-o trupă. Și Dumnezeule, asta va suna mult mai siropos decât aș fi vrut, dar...tu ești Stevie Nicks a mea, Kate. În momentul în care am ajuns să lucrez ca și agent în Departamentul de Crime Violente, am început să analizez cazurile tale mai vechi, să învăț de la tine și să sap în dosarele tale. Deci da...o să îmi fac griji pentru tine. Faptul că te-ai întors din pensie pentru a face lucruri ca cele din noaptea asta, mă dă pe spate.

- Mulțumesc pentru asta, spuse Kate, simțind cum ochii ei se umplu de lacrimi.

Dacă Melissa ar avea aceeași părere despre mine.

Telefonul îi sună în mână. Se uită în jos și văzu că Allen îi răspunse la mesaj. Înțeleg. O lăsăm pe altădată. Sună-mă când vii înapoi.

Era ușurată să vadă că el reacționase atât de bine dar, în același timp, se simți ca și cum profita de el. Se gândi să-i scrie lui Melissa pentru a o pune la curent cu ultimele întâmplări, dar se decise să n-o facă. Melissa nici măcar nu știa că fusese chemată înapoi în Roanoke. Gândindu-se la ele, Kate își dădu seama că Melissa nici măcar nu știa de Allen.

„Nu poate fi un lucru bun că DeMarco știe deja mai multe despre viața mea personală decât propria mea fiică, se gândi Kate.”

Încă ușor zdruncinată de comentariile lui DeMarco, Kate încercă să se gândească la ceva la fel de sentimental pentru a-i spune lui DeMarco, dar fu întreruptă de o bătaie în ușă. După o secundă sau două, ușa se deschise și Palmetto intră.

- Cum merge treaba? întrebă el.

- DeMarco este o eroină, spuse Kate, întorcându-i astfel complimentul.

- Șaisprezece cusături nu mă fac eroină, susținu DeMarco. Deși, o să am o cicatrice în plus și cicatricile sunt destul de șmechere.

- Mă bucur că nu a fost ceva mai rău. Chiar ai salvat ziua, agent DeMarco. Deci, îți mulțumesc pentru asta.

- Oricum, am vrut doar să vin și să vă pun la curent, spuse Palmetto. Neely a mărturisit tot. El îi acuză pe toți pentru incapacitatea lor de a-l iubi când a fost copil. Când l-au percheziționat, au găsit în buzunarul ce-l avea la spate o bucată de pătură. El a recunoscut în mod deschis că intenționa să i-o vâre pe gâtul lui Ruth Coleman. A spus că i-a venit ideea asta atunci când a privit cu câtă ușurință tătăl i-a ucis mama. Primele impresii ale polițiștilor sunt că probabil va pleda pe motiv de nebunie.

- Credeți că va reuși? întrebă Kate.

- Habar n-am.

- Totuși, de ce pătura? întrebă DeMarco.

- Aici apar mai multe nebunii. El spune că a fost singurul lucru pe care l-a avut ca și copil care l-a făcut să se simtă confortabil și în siguranță. Dar, pe măsură ce a crescut și a văzut cum acești oameni, care trebuiau să-l iubească, nu-l iubeau în modul în care considera el necesar, pătura a început să capete un nou sens. O ura. Voia să folosească ca ajutor la crime, un lucru pe care la un moment dat l-a considerat ca un fel de refugiu.

- Sună groaznic, spuse DeMarco.

- În ceea ce-o privește Ruth Coleman, a pierdut mult sânge și două artere majore au fost atinse. O rană prin înjunghiere i-a ratat inima cu mai puțin de doi centimetri. Are și un plămân perforat. Este considerată a fi în stare critică, dar am vorbit cu medicul care a supravegheat-o când a ajuns la spital. S-ar putea să nu fie chiar atât de grav pe cât pare.

- Asta e o veste fantastică, spuse Kate.

- Este, fu de acord Palmetto. Se uită apoi la DeMarco și spuse: Vă deranjează dacă o fur pe agent Wise pentru o secundă?

- Nicio problemă, spuse DeMarco.

Palmetto deschise ușa și o conduse pe Kate în hol. Merse încet înainte și avea o privire preocupată pe față.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Kate. Este totul în regulă?

- Da, cazul este practic rezolvat datorită vouă. Dar e vorba de altceva...ceva ce voiam să vă întreb. Știu că nu sunteți din DC și toate cele, dar m-am gândit că nu ar fi rău să vă întreb dacă vreți să luați cina cu mine înainte să plecați.

Fu total luată prin surprindere și presupunea că expresia de pe fața ei exprima acest lucru foarte bine. Privirea preocupată a lui Palmetto se transformă într-una prin care-și cerea scuze, în timp ce Kate încerca să-și găsească cuvintele potrivite.

- Îmi pare rău, spuse Palmetto. Am observat că nu purtați niciun inel. Am crezut că ar fi în regulă să întreb.

- Oh, este. Și sunt flatată, dar am deja pe cineva acasă. Și sinceră să fiu, între voi fie vorba, chiar dacă nu aș fi avut pe cineva acasă, nu știu că aș fi făcut acest lucru. Viața mea este o harababură totală în momentul de față. Am nevoie să găsesc un echilibru și...

- Ce?

- Nimic, spuse ea cu un chicot. Aproape că m-am plâns foarte mult la dumneavoastră.

- Nu ar fi fost nicio problemă.

- În ceea ce privește cina, va trebui să refuz. Dar mulțumesc de întrebare...serios. Câteodată, asta e tot ce are nevoie o femeie pentru a se simți apreciată.

- Sunteți destul de incredibilă, agent Wise. Nu cred că nu vă simțiți apreciată.

Dacă Allen nu ar fi așteptat-o acasă, l-ar fi sărutat pe Palmetto chiar atunci. Nu pentru că simțea o atracție sau o dorință puternică față de el, ci pentru că astea erau cuvintele pe care avusese nevoie să le audă încă de când ieșise din perioada întunecată prin care trecuse după ce soțul ei, Michael, fusese ucis.

- Mulțumesc, spuse Kate. Pentru observații și ajutorul acordat cazului.

El dădu din cap, înțelegând că observația ei puse capăt discuției despre relații, plasându-i înapoi pe poziții oficiale. A fost o plăcere să vă întâlnesc, agent Wise. Și pe DeMarco, de asemenea. Să vă întoarceți acasă în siguranță.

Acestea fiind spuse, el își continuă drumul pe hol. Kate îl urmări pentru o vreme înainte de a se întoarce la DeMarco. Când ajunse înapoi în cameră, asistenta era acolo și îi înmâna lui DeMarco actele de externare.

- Ce voia Palmetto? întrebă DeMarco, ridicându-și privirea din formulare.

- Nimic.

- E totul în regulă?

Kate zâmbi. Se uită la brațul lui DeMarco. Se gândi la Melissa, Michelle și Allen. Se gândi la soții Coleman, împreună și în viață într-o altă parte a spitalului.

- Da, spuse Kate cu un zâmbet sincer. Totul este bine.

***

După ce părăsiră spitalul, Directorul Duran sunase pentru a vedea care este situația și îi solicită lui Kate să se întoarcă în DC pentru o scurtă întâlnire. Ea aștepta cu nerăbdare să se întoarcă la Allen cât mai repede posibil, dar acceptă să meargă până acolo.

Și uite așa ajunse să ia liftul spre biroul lui Duran luni după-amiază. O parte din ea era foarte emoționată, întrebându-se dacă nu cumva întrecuse măsura sau își depășise limitele în prinderea lui Jeremy Neely.

„Ar putea fi un fel de plângere sau nemulțumire îndreptată împotriva mea referitoare la acest ultim caz", se gândi ea. Apoi, după acel gând îi veni altul: „De unde vine toată negativitatea asta? Nu te-ai îndoit niciodată atât de mult de tine înainte să te pensionezi..."

- Agent Wise, bine ai venit înapoi. Mă bucur că tu și agentul DeMarco ați reușit să veniți înapoi relativ nevătămate. Ai vorbit azi cu DeMarco?

- Da, am vorbit. Crede că e ridicol că trebuie să stea acasă o săptămână întreagă din cauza unei tăieturi pe mână.

Duran zâmbi.

- Știi, agentul DeMarco îmi amintește de un alt agent pe care îl cunosc destul de bine.

- Ea e mult mai inteligentă și mai curajoasă decât mine, spuse Kate.

- Deci îți place de ea ca și agent?

- Bineînțeles. Dacă nu aș fi cunoscut-o și mi-ai spus că lucrează pentru Birou de aproximativ doi ani, nu te-aș fi crezut.

Duran bătea cu nerăbbdare degetele pe dosarul din fața lui și i-l înmână lui Kate.

- Aruncă o privire peste dosarul ăsta și spune-mi ce crezi.

Luă dosarul și îl deschise; înăuntru erau doar două foi. Și după ce se uită, timp de cinci secunde, la prima foaie, înțelese despre ce era vorba. Se uită la Duran, asigurându-se că nu-și bătea joc de ea.

- Repunere în funcție? întrebă ea.

- Asta e tot ce am putut face, având în vedere faptul că te-ai pensionat. Nu ai demisionat și nu ai fost concediată. Dar, de asemenea, nu te-am angaja sub formă de angajat nou. Așadar, da...consideră că asta este solicitarea oficială a Biroului de a reveni pe post de agent cu normă întreagă. Și luând în considerare ceea ce mi-ai spus astăzi, aș vrea ca agentul DeMarco să-ți fie parteneră cu normă întreagă.

Kate se uită peste formulare și fu cuprinsă de aceleași emoții pe care le simțise când Palmetto o complimentase atât de generos pe holul spitalului. O făcea să se simtă apreciată. O făcea să se simtă dorită.

Dar știa că nu putea. Sau putea?

- Nu mă pot muta înapoi în DC, spuse ea. M-am mutat în Richmond pe termen lung. Familia mea este acolo...nepoata mea nou-născută și tot.

- Putem să rezolvăm asta, spuse el. Nu e vorba doar de mine, agent Wise. Chiar și superiorii mei cred că ești încă un agent valoros. Știu că mulți agenți se pensionează și revin pentru a ajuta la cercetare și predare. Și, deși te-ai descurca grozav să faci asta, abilitățile tale vor fi irosite. Am simțit asta când am fost la întâlnirea de săptămâna trecută, unde i-ai ghidat pe acei agenți tineri către un răspuns în cazul cu răpirile de copii - un răspuns care, aș putea adăuga, a condus la o arestare în această dimineață.

Ea oftă și închise dosarul.

- Pot să mă gândesc puțin la asta?

- Desigur. Nu te grăbi. Și din nou, apreciez cu adevărat munca pe care ai depus-o în ultimele două cazuri.

- Mulțumesc.

- Asta e tot momentan, spuse Duran. Îmi pare rău că te-am făcut să vii în DC pentru întâlnirea asta scurtă.

- Este în regulă, spuse ea, prinzând dosarul de margini. A meritat.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Era prima oară când făcea pesto de la zero și lui Kate i se părea că era al naibii de bun. Îl turnă dintr-o oală într-un bol de ceramică și îl așeză pe masă lângă salată. Întreaga casă mirosea a macaroane coapte și pâine cu usturoi. Ușa din spatele era deschisă, o ușoară briză intrând în casă prin ușa de sită. În timp ce stătea la masă, asigurându-se că rata nimic, briza care intră înăuntru o făcu să înghețe pentru o clipă.

„Sunt fericită și aici”, se gândi ea.

Zâmbi și merse la raftul cu vin din bucătărie. Luă de pe raft o sticlă de vin alb și o sticlă de vin roșu. Le așeză pe masă chiar când cineva bătu la ușa din față.

- Intră! strigă ea.

Ușa se deschise și Allen intră. El căra o pungă mică de plastic și șase beri. O ridică în sus și dădu din umeri.

- Nu știam dacă ar trebui să aduc vin sau bere.

- Ambele sunt în regulă, spuse Kate.

Merse să-l întâmpine la ușă, luă punga de plastic și îl sărută pe buze. Era un sărut rapid, dar Allen o apucă de braț cu mâna pe care acum o avea liberă și o trase înapoi spre el. El o sărută din nou, de data aceasta lent. Când se depărtară, Kate se simți plăcut amețită.

- Sincer să fiu, spuse Allen, am adus berea pentru mine. Mă gândeam că dacă conversația devine penibilă, pot să mă strecor, să dau două pe gât și să mă întorc mult mai relaxat.

- Nu cred că va fi nevoie, spuse ea rânjind. O să-mi cunoști fiica și nepoata...nu părinții.

- Da, așa e, cred. Totuși…

- De ce nu mergi să-ți deschizi una acum și vom vedea cum decurg lucrurile.

- Da, doamnă, spuse el, scoțând o bere și deschizând-o. Te pot ajuta cu ceva?

- Pahare de vin. În dulap.

Allen merse să ia paharele și apoi scoase brioșele din punga de plastic pe care o adusese. Le cumpărase pentru că știa de la Kate că Melissa are o slăbiciune pentru brioșe.

- O să-i spui despre oferta pe care ți-a făcut-o directorul tău? întrebă Allen.

- Cred că da, spuse Kate în timp ce scotea macaroanele din cuptor. Va fi de acord. Vreau să le spun despre asta, ei și soțului ei, ca să putem colabora cu toții și să găsim o modalitate de a echilibra toate lucrurile.

Înainte ca Allen să poată răspunde, se auzi o altă bătaie în ușă. De data aceasta, se deschise fără ca răspunsul lui Kate să fie necesar. Melissa și Terry intrară, iar Terry o căra pe Michelle pe umeri. Făcu doi pași înăuntru și ochii i se lărgiră.

- Omule bun, miroase delicios aici!

Kate merse s-o ia pe Michelle de la Terry. Copilul merse la ea fără a face gălăgie, zâmbindu-i în semn de recunoaștere. Când Kate îi oferi lui Michelle degetul ei, bebelușul o strânse ușor de deget.

- Îmi pare rău, spuse Melissa, în timp ce se apropia de Allen. Când mama o vede pe Michelle, restul lumii dispare. Eu sunt Melissa.

Allen întinse mâna și făcură cunoștință.

- Eu sunt Allen. Am auzit multe despre tine și Michelle, așa că sunt fericit să te cunosc, în cele din urmă.

Terry trebuie să dea mâna următorul cu Allen. Allen îi oferi lui Terry o bere, pe care o acceptă, și asta fu suficient pentru a sparge gheața.

Kate intră înapoi în bucătărie cu nepoata ei în brațe. Melissa și Terry îi puneau lui Allen o grămadă de întrebări, întrebări care nu erau nici inconfortabile, nici private. Kate se alătură, în timp ce Michelle începu să îi lovească bărbia cu mâinile ei dolofane.

- Sunteți pregătiți să mâncați? întrebă ea.

- Arată uimitor, mamă, spuse Melissa. Mulțumim.

Când se așezară toți, Allen trecu pe lângă ea și o pupă rapid pe obraz. Părea a fi natural. Se simțea drăguț și confortabil. Observă că Melissa văzuse asta și îi zâmbea.

„Da, asta merită păstrat", se gândi ea. „Se merită să lupt pentru echilibrul ăsta".

Adevărul era că munca umplea un gol în interiorul ei pe care familia nu reușea. Părea a fi un adevăr crud, dar era totuși adevărul. Dar îi luase atât de mult timp, după ce își pierduse un soț și avusese o relație tensionată cu Melissa, pentru a înțelege că și opusul era adevărat.

Familia îi oferea ceva ce slujba nu putea. Iubire, sprijin și un sentiment de acasă care nu venea cu niciun obiectiv sau nicio așteptare.

Kate înțelegea asta acum cu adevărat. Și știa că poate învăța să echilibreze totul.

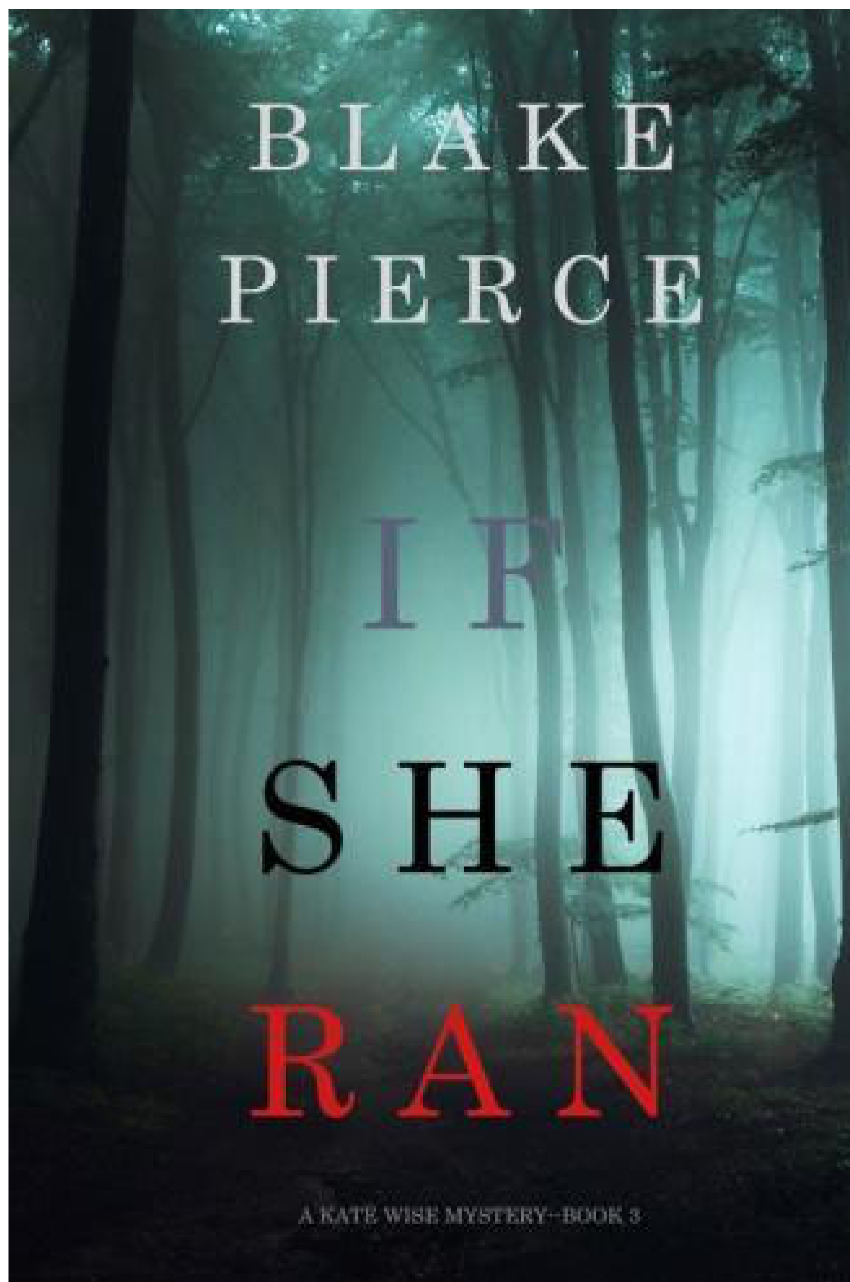
Și cu ajutorul acelui echilibru, poate că va deveni un agent mai bun.

Desigur, avea să accepte oferta lui Duran. Putea să nege cât voia, dar în adâncul inimii era un agent FBI - și va fi până când va ajunge imobilizată la pat.

De acum încolo, Kate Wise nu mai avea de gând să privească trecutul carierei sale cu nostalgie și dor.

La urma urmei, nu lăsase totul în urma ei.

DISPONIBILĂ ACUM!

DACĂ AR FI FUGIT

(Aventurile Lui Kate Wise—Volumul al treilea)

„O capodoperă a genurilor thriller și mister. Blake Pierce a făcut o treabă minunată dezvoltând personaje cu o latură psihologică atât de bine descrisă, încât te simți de parcă poți pătrunde în interiorul minții lor, trăind propriile lor temerile și sărbătorind succesul lor. Plină de întorsături neașteptate, această carte vă va ține treji până la sfârșitul ultimei pagini.

-- Recenzii de Cărți și Filme, Roberto Mattos (despre Odată Plecată)

DACĂ AR FI FUGIT (Aventurile Lui Kate Wise) este cartea cu numărul 2 dintr-o nouă serie de thrillere psihologice scrisă de autoarea de succes, Blake Pierce, al cărei bestseller # 1 Odată Plecată (Volumul Întâi) (descarc-o gratuit) a primit peste 1.000 de recenzii de cinci stele.

Agentul FBI, Kate Wise, în vârstă de 55 de ani este nevoită să se întoarcă din pensie când un al doilea soț, dintr-o suburbie bogată, este împușcat mortal în drum spre casă. Este oare doar o coincidență?

Pe parcursul întregii sale cariere, Kate fusese bântuită de un caz, un caz pe care nu reușise să-l rezolve.

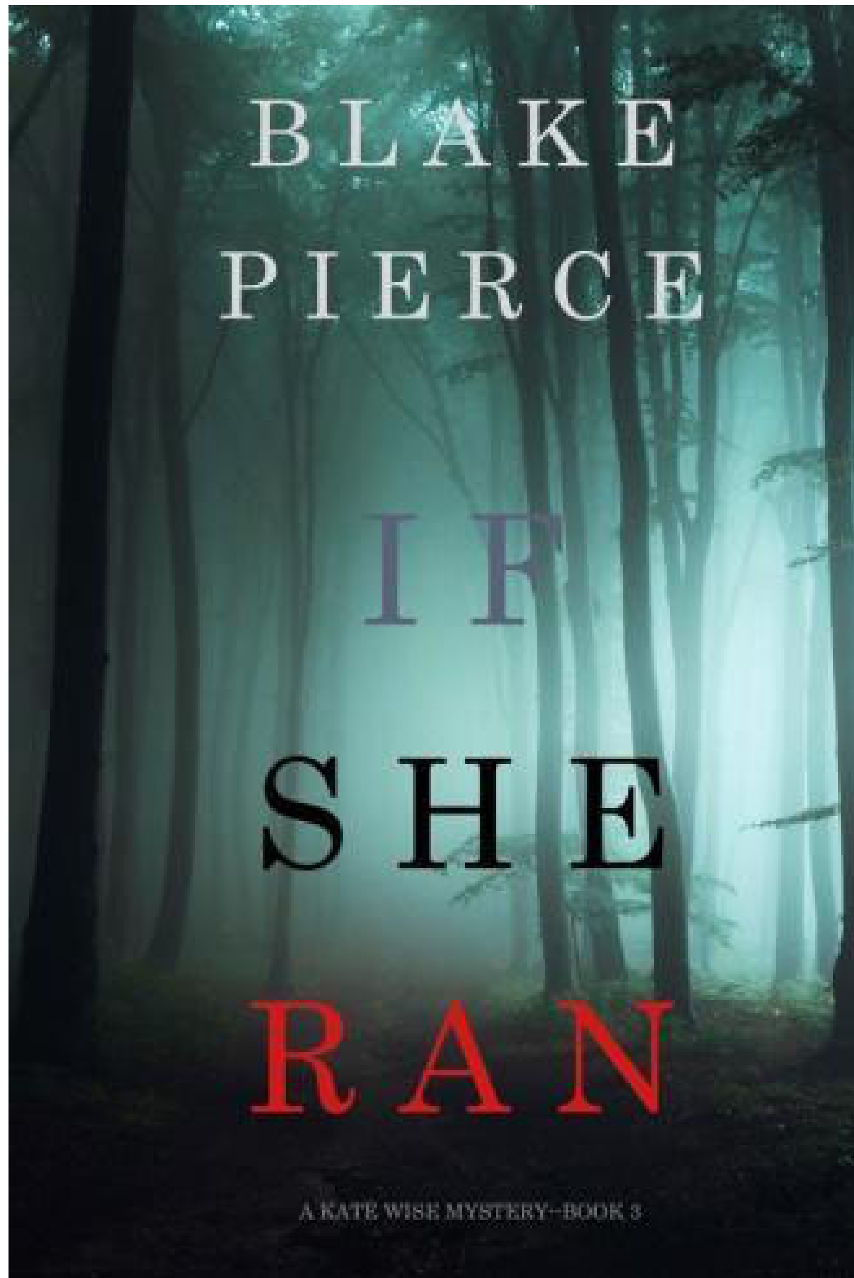
Acum, 10 ani mai târziu, un al doilea soț este ucis în exact același fel - și din același orășel.

Care este legătura?

Și poate oare Kate să se revanșeze și să rezolve cazul înainte de a ajunge într-un punct mort din nou?

Un thriller plin de acțiune, care te va ține cu inima la gură, DACĂ AR FI FUGIT este cartea cu numărul 3 dintr-o nouă serie captivantă, care nu îți va permite să lași cartea din mână.

Volumul #4 din seria AVENTURILE LUI KATE WISE este acum disponibil!

DACĂ AR FI FUGIT

(Aventurile Lui Kate Wise—Volumul Al Treilea)

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane polițiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărți (și numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane polițiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, AVERY BLACK, care cuprinde șase cărți; autoarea seriei de romane polițiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărți; autoarea seriei de romane polițiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); și autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, așa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și pentru a păstra legătura.

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

Table of Contents